MERCENAR

15 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

AXEL KILGORE

Atacul Satanei

AXEL KILGORE

ATACUL SATANEI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1997

CAPITOLUL I

Hank Frost a ridicat capul să se uite la pendula de deasupra barului, apoi compară cu ceasul de la mână. Ora era aceeaşi. Iar dacă avionul care venea de la Londra nu avea întârziere, atunci Bess ar fi fost acolo peste douăzeci şi patru de minute.

— Încă unul, comandă el barmanului.

Stârpitura de la bar, care ştergea plictisit tejgheaua, îşi lăsă fără entuziasm cârpa şi îi turnă al doilea whisky.

Frost se întoarse încet pe loc ca să poată vedea marele panou electronic care afişa sosirile, situat în fundul holului aeroportului din Atlanta. Era anunţat şi avionul cu care venea Bess.

Deci, în principiu, nu avea întârziere.

Statul în picioare nu prea era confortabil. Se legănă de pe un picior pe altul ca să scape de acea senzaţie de spasm muscular de la piciorul stâng. Amintire dureroasă a unei răni cu care se alesese din ultimele misiuni! Meseria de mercenar nu era lipsită de inconveniente.

Se întoarse la pahar. Porţia era cam micuţă! Se strădui s-o bea lent, ca să păcălească aşteptarea care i se părea interminabilă.

Barmanul se uita la el cu coada ochiului.

Tipul acela înalt cu alură sportivă, cu şuviţa de păr care îi cădea mereu pe frunte, cu mustaţa neagră, îl intriga cât se poate de tare. Dar cel mai mult îl fascina banda de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng.

Frost simţea privirea stârpiturii de om de la bar dar nu-i păsa. Era obişnuit, şi prefera să se gândească la Bess. În sfârşit, vor petrece câteva zile împreună!

Trecuse ceva timp de când nu se mai întâlniseră. De două ori, misiuni neprevăzute – ceea ce era, firește, un pleonasm, misiunile căzându-i totdeauna pe cap pe neaşteptate – îl obligaseră să anuleze întâlnirea. Fără a mai vorbi de meseria ei de jurnalistă, care o purta în cele patru colţuri ale lumii.

Dar de data asta nu apăruse nimic neprevăzut în ultima clipă,

iar acum avea la dispoziţie cel puţin cincisprezece zile, poate chiar mai mult.

În minte îi apăru corpul frumoasei Bess şi imediat simţi un val de căldură. La drept vorbind, avea şi el nevoie de puţină odihnă.

„Căldură morală, fireşte, nu fizică”, zise în sinea lui zâmbind. Pentru că în ceea ce priveşte fizicul, când era vorba de Bess, era recomandabil să fie în cea mai mare formă.

Se scutură să-şi alunge gândurile şi sorbi ultima picătură de whisky. Se uită din nou la ceas. Încă optsprezece minute!

Se scotoci prin buzunare, găsi în sfârşit pachetul de Camel pe jumătate gol, scoase o ţigară uşor îndoită şi o strecură între buze. Apoi urmă a doua scotoceală în căutarea vechii sale brichete Zippo; Aprinse ţigara, trase primul fum cu delectare, şi se gândi că era cazul să mai micşoreze flacăra brichetei.

Închise bricheta şi o lăsă sa cadă la întâmplare într-un buzunar. Pentru această împrejurare, Frost făcuse un mare efort ca să arate prezentabil: costum bleumarin cu vestă, cămaşă albă, cravată de mătase. Mai adineauri, nu reuşise să reziste tentaţiei de a slăbi nodul, aşa că acum îl strânse la loc şi aruncă câteva monede pe tejghea. Apoi se îndepărtă de bar, cu nasul în micul buchet de trandafiri pe care nu ştia cum să-l ţină ca să nu fie ridicol.

Se îndreptă spre zona de control. Deşi lăsase revolverul Browning High Power şi pumnalul de luptă Gerber în maşina aflată în parcare, şi nu avea asupra lui nimic suspect, Frost avea totuşi o senzaţie ciudată.

Cu câţiva ani înainte, când îşi făcuseră apariţia detectorii de metal, auzise că un om murise trecând prin zona de control, stimulatorul cardiac blocându-se din cauza unei interferenţe electronice. Mai auzise şi de păţania unui sovietic, prins în flagrant de incoruptibila şi infernala maşină de detectat din cauza unor dinţi falşi din oţel inoxidabil. Fusese nevoie de intervenţia unui dentist pentru ca bietul tip să fie eliberat.

Acum tehnica permitea să se depisteze numai obiectele metalice cu un volum şi o masă echivalente cu a unei arme, dar Frost nu acorda tehnicii decât o încredere limitată. Avea faţă de ea o teamă aproape superstiţioasă. De aceea şi alesese un bar din afara incintei de securitate. Ciudată teamă pentru un om obişnuit să cocheteze cu moartea…

Se aşeză cuminte la coada de sub bolta postului de control. După trei minute, o negresă drăguţă în uniformă îi făcu semn să se prezinte controlorului, aflat în picioare lângă o măsuţă, care îl invită politicos să-şi golească buzunarele.

Frost nu discută, îşi aprinse mai întâi o ţigară înainte de a pune bricheta pe masă, după care scoase totul la iveală: portofel, monede, cheia camerei de la hotel, fără a uita cheile apartamentului de la South Bend, unde aproape că nu punea piciorul, după care puse jos şi florile.

Controlorul începu cu piciorul drept, apoi urcă încet de-a lungul gambei. Detectorul, care vibra, atinse uşor partea dintre picioare a pantalonilor şi Frost se trase înapoi instinctiv. Controlorul se uită la el surprins.

— Şmecheria asta creează o senzaţie ciudată, se scuză Frost zâmbind.

Tipul îşi continuă treaba nepăsător. Aparatul vibră coborând pe braţul stâng şi deodată se auzi o sonerie.

— Aveţi ceas, domnule?

— Dumnezeule, da, bineînţeles! exclamă Frost, uşurat că soluţia fusese găsită atât de repede.

Desfăcu brăţara metalică a Rolexului şi îl aşeză pe măsuţă.

Inspecţia se termină fără alt incident. Controlorul se dădu într-o parte.

— E în regulă, domnule. Puteţi trece.

Frost îşi luă calabalâcul şi puse totul grămadă în buzunare. Îşi prinse ceasul la mână şi se uită la oră. Unsprezece minute înainte de aterizare! Coborî în fugă câteva trepte şi marea scară rulantă care ducea la culoarul central al aerogării.

„Se aminteşte pasagerilor şi vizitatorilor care doresc să traverseze mai multe secţiuni ale aerogării că au la dispoziţie o linie de metrou interioară”, repeta neobosit vocea feminină a unui robot.

În momentul în care urma să păşească pe covorul rulant, Frost percepu zgomotul şuierător al unei garnituri care reducea viteza în tunelul subteran. O luă la fugă şi ajunse pe peron chiar în momentul în care uşile se deschideau. Urcă în vagonul din faţă.

O altă voce, masculină de data asta, pe un ton sever, îi invită pe pasageri să se depărteze de uşi şi să se ţină de bare. Garnitura porni, însoţită de zgomotul de aspiraţie pneumatică al

sistemului de închidere a uşilor şi luă repede viteză.

Frost, după ce aruncă o privire la ceas, îşi dădu seama că ţigara pe care o ţinuse în mână ajungea la capăt. Filtrul începea să se ardă împrăştiind în jur un miros dezagreabil. Porni în căutarea unei scrumiere. Nu se vedea niciuna. Bombăni printre dinţi:

— Atunci când ai nevoie, nu…

Se întrerupse brusc.

Acolo, în fundul vagonului, bărbatul acela care stătea pe scaun… Faţa aceea… N-o văzuse decât o singură dată, dar n-o uitase de-atunci.

Era în Vietnam, în perioada când ochiul stâng încă mai era la locul lui. Ura acumulată de ani de zile răbufni la suprafaţă.

— Tillman! mârâi el.

Luptând împotriva mişcării de ruliu a ramei, Frost traversă vagonul, ocolind oamenii care stăteau în mijloc.

— Tillman, nenorocit ordinar! bombăni el printre dinţi.

Câteva capete se întoarseră în direcţia lui. O femeie blondă şi grasă, cu un puşti agăţat de rochie, îi aruncă o privire de reproş, iar un negru îmbrăcat cu un costum prea strâmt ridică spre el ochii bulbucaţi şi îl privi cu stupefacţie. Un tip înalt şi slab cu profil de pasăre de pradă, cu o valijoară în mână, mormăi o frază în care era vorba despre relele pe care le face alcoolul.

Dar Frost nici măcar nu a auzit remarca. Mergea drept înainte, cu maxilarele crispate.

Bărbatul care declanşase furia Mercenarului era cufundat în lectura unei reviste. Mai curând înalt şi zvelt, de un blond spălăcit, tipul nu atrăgea atenţia prin nimic. Frost se proţăpi în faţa lui şi mormăi:

— Tillman, în picioare!

Bărbatul părea că nu-l auzise.

Frost lovi în revistă. Celălalt ridică spre el o privire mirată. Ochii lui de un verde foarte palid, parcă decoloraţi, erau aceiaşi. I se întipăriseră bine în minte.

Cel care se numea Tillman părea că nu înţelegea ce voia Frost.

— Nu face pe şmecherul, Tillman. Vietnam, comandantul Yates… ambarcaţiunea, accidentul… Nu-ţi spun nimic toate astea?

— Poftim? zise celălalt uluit.

Din difuzoare se auzi din nou vocea mecanică ce anunţa călătorilor următoarea staţie. Chiar în momentul acela, bărbatul îl lovi violent peste ochi cu revista. Din reflex, Frost închise pleoapa. Se simţi împins în spate şi îşi pierdu echilibrul, dărâmând doi pasageri. Rama reduse brusc viteza. O indiancă în sari se împiedică de picioarele lui Frost care zăcea pe jos. Femeia căzu peste el în momentul în care trenul se oprea şi un şuierat anunţa deschiderea uşilor.

Încurcat în pulpanele sariului, Frost îl văzu pe Tillman sărind pe peron. Mercenarul o împinse cât colo pe indianca ce ţipa încercând frenetic să tragă peste ea pânza veşmântului. Sări în picioare şi ieşi în momentul în care uşile se închideau.

Frost cercetă peronul cu privirea. Nici urmă de Tillman. Deodată îl zări pe la mijlocul unei scări rulante. Se repezi după el şi dădu drumul la trandafiri ca să poată alerga mai bine. Celălalt întoarse capul şi, zărindu-l, urcă treptele câte patru şi se pierdu în galeria comercială.

Dar Frosţ începea să câştige teren.

Tillman trecu, cu o săritură laterală un zid scund, îşi pierdu echilibrul şi căzu peste o altă scară rulantă... care se deplasa în celălalt sens! Frenetic, tipul încercă să alerge împotriva mişcării treptelor, îmbrâncind o bătrână care nu-l văzuse venind şi care se învârti în loc agitând braţele înainte de a se prăbuşi peste bagaje.

Frost recuperase avansul celuilalt. Sări peste rampă şi căzu peste el. Îl apucă de guler şi îl trase în spate cu brutalitate. Tipul se prăbuşi pe covorul cauciucat care continua inexorabil să se mişte între pereţii metalici.

Mercenarul se lăsă să cadă cu toată greutatea peste el, dar, suplu ca o pisică, Tillman se rostogolise şi Frost se izbi de sol. Întinse braţele şi îl apucă de o gleznă. Blocat în elanul cu care voia să se ridice, celălalt ridică piciorul liber să-l lovească, şi Frost se văzu nevoit să-i dea drumul ca să evite lovitura drept în faţă.

Tillman se afla acum peste el şi încerca să-l sugrume.

Mercenarul îl respinse, lipindu-şi mâna de faţa adversarului, care nu mai avea nimic din expresia anodină de mai înainte, când tipul stătea liniştit la adăpostul revistei.

Ţinându-l cu toată puterea la depărtarea pe care i-o permiteau braţele, Frost simţi menghina din jurul gâtului slăbind. Îşi încordă

muşchii şi reuşi să aducă un picior îndoit între el şi adversarul său şi, împingând brusc, îl trimise de-a rostogolul câţiva metri.

Frost sări repede în picioare, dar şi celălalt se ridicase. Mercenarul evită în ultima clipă o lovitură de talpă şi ripostă cu o directă de stânga care atinse umărul obrazului. Capul lui Tillman se înclină spre spate, apoi tipul agită braţele ca să-şi recapete echilibrul, îndoi picioarele şi se eschivă ca să evite cea de a doua lovitură de pumn şi avu timp să-l lovească tare pe Frost cu cotul în coaste.

Tillman mai încercă o lovitură cu muchia palmei, rată în parte ţinta dar reuşi să-l dezechilibreze pe Frost care se lovi cu spatele de pereţii alunecoşi. Tillman încercă să treacă peste rampă dar Mercenarul reuşi să-l apuce de haină.

Celălalt căzu peste rampă. Frost se repezi, dar Tillman, trecuse deja în cealaltă parte, dând cu piciorul o lovitură magistrală care îl nimeri pe Frost în stomac.

Aflat pe scara cea bună de data asta, cea care se depărta, Tillman o luă la fugă cu disperare.

Frost, cu răsuflarea tăiată, se prinse de ramă ca să-şi tragă sufletul. Deodată auzi pârâitul specific al unui aparat de emisie-recepţie. Văzu apropiindu-se de el un poliţist în uniformă, alertat fără îndoială de pasagerii înspăimântaţi de încăierarea din care nu înţelegeau nimic.

Poliţistul întinse mâna spre el ca să-l prindă de umăr. Frost se ridică şi se feri. Furios, reprezentantul ordinii, care nu admitea ca cineva să i se împotrivească, se repezi la el. Dar Frost îl evită în ultima clipă cu o mişcare turnantă a umărului şi sări şi el peste rampă. După care o luă la fugă după Tillman, în timp ce curcanul executa un zbor planat deasupra scării rulante.

Al doilea poliţai sări la picioarele lui încercând să-l doboare. Frost se feri brusc şi reuşi să-l evite. „O adevărată partidă de rugby”, îşi zise el deplasându-se cu rapiditate.

Tillman ajunsese acum la capătul treptelor şi pornea pe altă scară. Îmbrânci pe cineva care căzu în faţă şi făcu o tânără să se rotească pe loc, pierzându-şi toate cumpărăturile care se rostogoliră în cascadă pe trepte. Frost era însă tot timpul în spatele lui!

Tillman ajunsese la jumătatea scării în momentul în care Frost îl prinse din urmă. Îl apucă de piciorul care se întindea spre el

pentru a-l lovi peste faţă, apoi îl răsuci repede dezechilibrându-şi adversarul. După care, în genunchi pe o treaptă, îl pălmui violent. O dată, de două ori. Îl prinse de urechi pentru a-l izbi cu capul de muchia treptelor. Dar nu reuşi decât să-l zgârie adânc.

Adversarul lui Frost se desprinsese în parte de el, dovedind mult mai multă supleţe şi condiţie fizică decât ai fi bănuit după înfăţişarea lui anodină.

Frost îi trase totuşi o lovitura în nas pe care i-l rupse, provocă un val brusc de sânge şi Tillman răcni de durere! Dar Mercenarul nu băgă de seamă lovitura de picior. Simţi brusc durerea sfâşiindu-i partea de jos a pântecelui, iradiind în tot bazinul, în coapse şi blocându-i stomacul.

Se prăbuşi peste trepte, trăgând după el o femeie care ţipa cuprinsă de panică, îşi dădu vag seama de silueta lui Tillman care se micşora în câmpul, său vizual şi de o uniformă albastră care se apropia. Făcu un efort supraomenesc ca să se ridice, făcu un pas, apoi doi, se poticni. Totul se învârtea în jurul lui şi avu impresia că îi face explozie capul.

*

* *

O uşă scârţâia groaznic. Nervii îi vibrară dureros. Auzi vocea unui om aflat pe culoar:

— Sunteţi sigură că vreţi să rămâneţi singură cu el, domnişoară? Tipul ăsta e periculos.

— El, periculos? E un eufemism. E în stare de cele mai rele lucruri când îl loveşte o criză de demenţă.

Râsul cristalin al frumoasei Bess îi sfredeli timpanul.

Glumesc, fii liniştit, domnule sergent! Îl cunosc foarte bine pe acest domn, şi jur că nu risc nimic. Nu e altul mai blând ca el... cel puţin atâta vreme cât nu-l sâcâi prea tare. E prea gâdilicios, atâta tot.

Cu capul între mâini, Frost depărtă degetele ca să-i privească pe cei care soseau.

Bess intră, se opri în prag şi îl privi un moment. Îşi dădu pe spate o şuviţă lungă de păr blond care îi atingea uşor obrazul şi făcu doi paşi înainte. Se întoarse şi îi zâmbi poliţistului.

— E OK, domnule sergent. Nu-ţi face griji.

Poliţistul păru că ezită, apoi se hotărî să plece şi închise uşa în urma lui.

Frost ridică capul şi se uită la amanta lui.

— Să nu-mi vorbeşti cu tonul tău sever, Bess. Numai eu ştiu cum mă simt!

Ea zâmbi, şi privirea i se îndreptă spre cătuşele de la mâinile Mercenarului.

— Nu-ţi stă rău, zise ea cu un aer foarte serios. Dar, ca bijuterie, mi se pare cam ţipătoare!

— Ştiu. Ştiu, răspunse Frost. Am încercat să-i fac să înţeleagă că nu se potriveau deloc cu butonii de la manşetă, dar mi-am răcit gura de pomană! Nici nu poţi să-ţi închipui cât de lipsiţi de gust sunt tipii ăştia!

Umorul tinerei femei, felul ei de a nu se văicări pentru soarta lui îi făcea bine. Îl durea din nou piciorul. Bess se apropie şi se lipi de el.

— Bine te-am găsit, Frost.

El ridică mâinile încătuşate. Ea lăsă capul în jos şi se strecură între braţele lui.

— Salut miss, răspunse el domol.

— Strânge-mă, strânge-mă tare în braţe, murmură ea. Te iubesc, Frost.

— Şi eu.

Bess se ridică pe vârfuri. El aplecă puţin capul, îi atinse uşor buzele şi se lăsă dus de un val de tandreţe. Sărutul lor înfrigurat părea că nu se mai sfârşeşte. Deodată Bess se depărtă de el cu răsuflarea tăiată. Mercenarul o privi cu un aer întrebător.

— Vreo problemă, Bess?

— Explică-mi…

— Ce?

— De ce-ai… ai… ai…

— Vorbeşti în Morse?

Ea dădu din umeri.

— Da, m-am reprofilat!

Frost ridică braţele ca s-o elibereze, apoi se aşeză pe bancheta hidoasă din plastic portocaliu, care împreună cu un scaun cumplit de neconfortabil, de un verde asemenea găinaţului de gâscă, constituia singurul mobilier din încăpere.

Bess arata sublim în taiorul ei albastru ca lavanda. Părul auriu, şi mai lung decât ultima dată când o văzuse, îi cădea în cascadă pe umeri. Purta o bluză albă de mătase cu un guleraş ridicat, din

care ieşea un gât lung, la baza căruia purta doar un lănţişor de aur.

Frost o găsea superbă şi chiar îi spuse asta. Ea nu răspunse, dar îl împinse cu o mişcare a şoldului ca să-şi facă puţin loc lângă el pe banchetă. Trase în jos de poalele fustei şi puse picioarele unul peste altul aruncându-şi pantofii cu toc prin încăpere.

— N-am înţeles nimic din ce mi-au spus poliţiştii. Ce e cu tipul ăla căruia îi ziceai Tillman şi pe care voiai să-l demolezi?

— Ai o ţigară?

— Ai noroc, n-am totdeauna la mine.

Bess îi aprinse una şi i-o strecură între buze. El trase cu sete, se văzu nevoit să ridice ambele mâini din cauza cătuşelor pentru a-şi scoate ţigara din gură, apoi începu:

Îl cunosc de multă vreme. În fine, e cam mult spus că îl cunosc. Nu l-am văzut decât o singură dată. În Vietnam. Dar nu i-am uitat niciodată faţa. Mi s-a întipărit în memorie pentru totdeauna. În perioada aia eram locotenent şi încă mai aveam amândoi ochii.

Bess se strâmbă fără să vrea. Chiar dacă li se întâmpla să glumească pe seama singurului său ochi, sau a panglicii negre, tânăra femeie simţea cum i se strânge inima când el vorbea de vremea dinainte... Simţea nostalgia din vocea lui şi presimţea lupta interioară dusă cu el însuşi ca să se obişnuiască, ca să accepte situaţia.

Frost continuă:

— Acest tip conducea...

Uşa se deschise, întrerupând povestirea Mercenarului. Era tânărul locotenent în civil care îi luase mai adineauri declaraţia. Poliţistul se întoarse spre Bess.

— Domnişoară, vă rog să ne lăsaţi singuri.

— Poftim?

Bess se ridicase brusc în picioare. Cu mâinile în şolduri, ca un adevărat cocoş înfuriat, tânăra femeie se proţăpi în faţa locotenentului intimidat de atâta agresivitate. Bess se uită ţintă în ochii lui şi zise cu o voce pe care încerca să şi-o stăpânească:

— Mă numesc Bess Stallman. Sunt jurnalistă de televiziune, şi în acelaşi timp logodnica domnului Frost. Mi se pare că în această dublă calitate, am dreptul să rămân. Pe de altă parte, poate că aţi putea să-l întrebaţi pe domnul Frost dacă doreşte să mă vadă părăsind încăperea.

Deodată îşi dădu seama că era cu picioarele goale şi, câtuşi de puţin jenată, se aplecă să-şi încalţe pantofii. Apoi se ridică şi se uită din nou la poliţist.

Cu o privire ironică, Mercenarul se uită la poliţistul care încă nu ştia dacă să se înfurie sau să râdă. Hotărât lucru, Bess avea o personalitate afurisită!

Până la urmă, locotenentul dădu din umeri şi scoase din buzunar o cheie lungă.

— Ei bine... venisem să-i spun căpitanului Frost că e liber. I-am verificat declaraţiile luând legătura cu Ministerul Apărării. Povestea cu asasinatul de la Saigon este autentică, dar nu au niciun dosar despre un anume Tillman.

— Bună glumă! zise Frost rânjind. Ăsta e numele pe care abia am avut timp să-l citesc pe bentiţa uniformei sale. Dar cu siguranţă că era un nume fals!

— Da, se poate. În Vietnam s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate, nu totdeauna foarte plăcute. Părerea mea e că ar trebui să uiţi toată povestea asta. E un trecut pe care e mai bine să-l îngropi. Iar dacă te mai întâlneşti cu tipul ăsta, anunţă autorităţile, nu încerca să faci dreptate singur. Azi, la aeroport, ai perturbat în mod grav ordinea publică.

După ce poliţistul îl debarasă de cătuşe, Frost se ridică mângâindu-şi încheietura mâinilor.

— Să uit?... Poate vrei să glumeşti, locotenente, zise el cu un ton amar.

Ofiţerul ţinu să-i precizeze:

— Nu s-a primit nicio plângere împotriva dumitale. Eşti deci liber. Lucrurile personale sunt în biroul de la Controlul aeroportului. Poţi să treci să le iei, au fost anunţaţi.

În timp ce-şi freca mâinile, Frost luă cartea de vizită pe care i-o întindea locotenentul. Acesta adăugă:

— Iată unde pot fi găsit. Dacă părăseşti Atlanta, anunţă-mă. În cazul în care tipul reapare, declaraţia dumitale ar putea să fie interesantă. Aş vrea să te pot găsi.

— Tillman să reapară? M-ar mira să facă să se vorbească despre el.

— Nu se ştie niciodată!

Ofiţerul o salută pe Bess cu o mişcare a capului, apoi le întoarse spatele. Frost o luă pe tânăra femeie în braţe şi o sărută

îndelung. Îi mângâie tandru faţa cu mâinile eliberate.

— Aşa parcă e mai comod, zise el trăgându-şi sufletul.

Sergentul de la postul de control se uită la ei cu un aer ciudat.

— Nu pari prea grăbit, remarcă el schiţând un zâmbet.

— Ar trebui să fiu?

— În mod obişnuit, când cineva e eliberat, respectivul nu ştie cum s-o şteargă mai repede!

Frost luă un aer angelic.

— Am fost atât de şocat când m-am pomenit cu cătuşe la mâini şi cu toţi acei poliţişti în jurul meu… E prima dată când mi se întâmplă una ca asta, am simţit că mi se taie picioarele şi…

Bess îi trase cu cotul în coaste.

— Nu te mai prosti, îi şopti ea tăios la ureche. Dacă mai baţi câmpii mult, au să ne aresteze de-a binelea.

— Nu ai fost arestat, ci doar pus sub supraveghere, răspunse poliţistul.

— Aha! zise Frost rânjind şi pipăindu-şi cucuiul din creştetul capului. Cum o fi când îl arestaţi pe unul de-a binelea? Care e doza?

Altă lovitură de cot.

Fără să se tulbure, sergentul aşeză în faţa Mercenarului un formular standard, apoi un coş mic din plastic cu obiectele confiscate.

— Semnează aici!

Mercenarul îşi luă lucrurile, aprinse o ţigară Camel, apoi îşi prinse ceasul la mână.

— Şi dacă nu semnez?

— Aşa e regulamentul, zise sergentul cu o uşoară panică în privire.

— Ba da, ba da, va semna, interveni Bess zâmbindu-i poliţistului. Glumeşte, desigur!

Frost semnă. Sergentul luă de pe o etajeră un buchet de trandafiri terfeliţi şi îl aşeză în faţa Mercenarului, explicând că o indiancă în sari îl adusese la biroul lor.

— Ne-a spus doar că un bărbat cu o bantă neagră la ochi l-a uitat pe peron, a precizat el. Presupun că e vorba de dumneata.

— Cred că numai eu m-am plimbat cu o bantă neagră prin aeroport, răspunse Frost privind dezgustat la fostul buchet de flori.

Uitase de el! De tije rămăseseră agăţate doar câteva petale mai tenace. Mercenarul luă buchetul şi i-l întinse tinerei femei.

— Bun venit la Atlanta!

Ea se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Eşti adorabil. Probabil că au fost splendizi!

— Eram atât de nerăbdător să te văd, încât le-am smuls aşteptându-te, zise el. Bun, nu simţi nevoia unui întăritor?

CAPITOLUL II

— Un whisky! comandă Frost barmanului.

— Două! îl corectă Bess. Cu gheaţă.

— Nu ţi-e bine! Gheaţa îi strică gustul. Două fără gheaţă! Barmanul făcu un efort vizibil ca să-şi ascundă nerăbdarea şi întrebă:

— De care?

— N-are importanţă, răspunse Bess.

— Cutty Stark, hotărî Frost.

— Hotărât lucru, faci totul ca să mă superi, zise tânăra femeie cu un aer prefăcut. O să divorţez. Nu mai poate să dureze aşa.

— Nu suntem căsătoriţi!

— Un motiv în plus, divorţez dinainte.

Barmanul se îndepărtă clătinând din cap. În meseria lui vedea tot felul de oameni!

Bess băgă mâna în buzunarul cavalerului ei şi îi luă pachetul de ţigări.

— Ar trebui să te părăsesc cât mai repede. Cu tine, fumez tot timpul, şi asta îmi dăunează sănătăţii. Ai foc?

— Cum faci de găseşti din prima buzunarul în care pun ţigările? Eu le caut peste tot şi, bineînţeles, le găsesc totdeauna în ultimul în care caut.

Frost tocmai scotocea prin toate buzunarele costumului în căutarea brichetei. O găsi în cele din urmă în buzunarul interior al hainei şi întinse spre Bess o flacără negricioasă şi urât mirositoare.

— Pute rău drăcăria ta! Nu crezi c-ai putea s-o arunci?

— S-o arunc? răcni Frost îngrozit. O să micşorez fitilul şi va fi perfect.

— Şi acum vorbeşte-mi de acest Tillman.

Dar Frost nu asculta. Observa un grup de oameni masaţi în faţa aerogării.

— Cine mai sunt şi ăştia cu biblia în mână?

Tânăra femeie se uită şi ea şi răspunse:

— Cu siguranţă că aşteaptă celebritatea care a fost în acelaşi avion cu mine. Probabil că a întârziat din cauza conferinţei de presă pe care a ţinut-o în interiorul aeroportului. Îţi dai seama ce-am pierdut venind după tine!

— Care celebritate? Isus Cristos?

— Zăpăcitule! E vorba de doctorul Lassiter Kulley. Evanghelistul de la televizor. Nu face parte din nicio biserică anume şi nici nu cred că e un doctor autentic. Dar sună bine. În orice caz, e foarte cunoscut în Europa, şi popularitatea lui urcă fulgerător, chiar şi de partea asta a Atlanticului. Mi-a acordat un interviu în avion. Un tip ciudat, dificil de intuit, dar mi s-a părut sincer.

— Ah, natural, nu te-ai putut abţine să nu-l iei la întrebări! Reportajul e a doua natură la tine!

Bess se prefăcu că ia un aer degajat şi zise:

— Adică... am luat acest avion pentru că ştiam că şi el vine tot cu el.

— Îmbini utilul cu plăcutul!

— Dacă vrei. De fapt, postul meu de televiziune pregăteşte o serie documentară de informare despre adoratorii Satanei şi sacrificiile rituale din Statele Unite şi Europa. Pentru că în regiune au avut loc destule, am acceptat să fac acest reportaj, fiindcă oricum veneam la tine.

— Ce? a răcnit Frost. Să nu-mi spui că ai venit ca să lucrezi! Şi vacanţa noastră? Şi cele cincisprezece zile pe care trebuia să le petrecem liniştiţi, numai noi doi?

— Haide, n-o lua în tragic. Nu e mare lucru de făcut. I-am luat deja un interviu acestui Kulley în timpul zborului. Asta nu te-a frustrat cu nimic. Pe urmă o mică anchetă fără mari complicaţii, şi stau liniştită.

Frost se încruntase. Bess îi trecu mâna prin păr cu un gest liniştitor.

— Au! Chiar pe cucui!

Tânăra femeie izbucni în râs fără să vrea. Mercenarul se mai destinse puţin.

— Şi ce are deosebit Collie al tău?

— Kulley, îl corectă Bess. E foarte documentat în privinţa fanaticilor Satanei.

— Nu mai spune!

— În timpul turneului său prin Europa, Kulley a atras tot timpul atenţia că ei reprezintă un pericol de o extremă gravitate. După spusele lui, acest cult ar fi vinovat de mii de asasinate anual şi ar constitui epicentrul unui mare complot destinat să pervertească sufletul tinerilor creştini.

— Agiţi războiul religiilor? Ne aflăm în secolul XX, Bess. Doar n-ai să iei asta în serios?

— Cu siguranţă că asta e ceva mult mai serios decât crezi tu. Asasinatele sunt fapte clare, recunoscute de poliţie, poliţie care n-a putut niciodată să le elucideze. Şi din cauza acelei nevoi de primenire a unei anume spiritualităţi prin care trec tinerii, există totdeauna pericolul ca ei să fie manipulaţi de „marii maeştri” fără scrupule şi alţi „guru” de tinichea.

— Şi tu îi vei salva pe tinerii creştini din ghearele lui Belzebut?

— Râzi, tu, râzi!

— Dar ce dovadă aduce acest Kelly, în afara unor afirmaţii vagi, sau imprecise?

— Nu Kelly, ci Kulley. Mă asculţi când vorbesc, masculule? Tocmai că trebuie încercat să i se verifice spusele. Mi s-a cerut să adun materialul de bază şi să înregistrez documentele sonore. După aceea se vor trimite echipe tehnice la faţa locului pentru filmare.

— Credeam că înregistrarea sonoră şi filmarea se fac simultan…

— Nu eşti singurul. Dau o mică raită pe la adepţii cultului satanic, şi apoi sunt numai a ta!

— La cine? Cine mai sunt şi ţăcăniţii ăştia?

— Atenţie, sunt două feluri de ţăcăniţi, cum le zici tu. Ţăcăniţii blânzi, micii zăpăciţi care se distrează făcând pe vrăjitorii de carton, şi apoi sunt fanaticii periculoşi, cei care ucid şi torturează.

— Auzi, pari al naibii de documentată! Ştii cum se petrec crimele astea rituale, sau e încă top-secret?

— Ştiu în mare. Victimele sunt în general adolescente fugite de-acasă. Se presupune că sunt răpite când fac autostopul. După aceea le droghează şi le sacrifică. Simplu ca bună ziua! Mai târziu, poliţia găseşte cadavrele mutilate pe care sunt semne cabalistice tăiate direct în carne. Altădată se mulţumesc să le mânjească cu sânge de ţap înainte de a le tăia gâtul.

— Eah! exclamă Frost strâmbându-se. Ce tipi ai naibii de simpatici!

Şi înghiţi dintr-o răsuflare restul de whisky din pahar. Făcu un gest cu braţul ca să atragă atenţia barmanului şi comandă încă două pahare. Bess, foarte pornită pe subiect, continuă:

— Se mai întâmplă şi să le spintece burta. Folosesc o parte din măruntaie la…

Frost holbă ochiul, luă paharul neterminat al lui Bess şi îl goli pe nerăsuflate.

— Şi în chestia asta vrei să te bagi? Eşti nebună?

— Îmi fac meseria!

— În orice caz, nu te las să te duci singură în ghearele unor astfel de smintiţi. Fă în aşa fel ca să te pot însoţi.

— Cedezi, Mercenarul inimii mele?

— Cedez pentru tine.

Bess, cu un gest care îi era foarte familiar, dădu pe spate cu un deget şuviţa de păr blond care o jena şi-l privi cu tandreţe pe Frost.

— Ştii, nu mă trăgea deloc inima să mă înham singură la treaba asta. Îmi pare tare bine că vii cu mine.

— OK, miss! Dar mai întâi facem un *deal.* Merg cu tine, dar termini toată treaba repede de tot şi pe urmă ne vedem de vacanţa noastră.

— S-a făcut! Şi acum e rândul tău! Cine e acest Tillman?

Mercenarul aprinse o ţigară Camel şi trase un fum lung suflându-l afară pe nas. Faţa lui devenise deodată gravă, începu cu o voce puţin răguşită:

— Nu l-am văzut decât o singură dată pe tipul ăsta… Nu i-am văzut decât capul şi numele de pe veston. Se afla la volanul unei hodoroage…

— Ce hodoroagă?

— Aşa le ziceam eu furgonetelor militare din sud-estul asiatic. Fusesem repartizat la Biroul Doi din Saigon, sub ordinele comandantului Yates. Un tip grozav! Eram foarte legaţi. Plecasem amândoi în oraş. Aveam o întâlnire importantă cu un informator. Mi-a spus că descoperise ceva tare de tot în domeniul informaţiilor. Şoferul hodoroagei l-a răsturnat apoi a trecut peste el. Capul i-a pocnit ca o nucă. Iar tipul nu s-a oprit. A şters-o!

— Eşti sigur că n-a fost un accident, şi că tipul a fost doar

cuprins de panică?

— Accident! Aiurea… Am sărit pe capotă şi am reuşit să mă agăţ de parbriz. Aşa i-am văzut mutra. Nu arăta deloc ca un tip cuprins de panică. Avea o privire rece şi hotărâtă. A virat brusc şi am fost aruncat jos. După care a dispărut cu cea mai mare viteză.

Barmanul se apropia. Cu noua comandă. Frost se întrerupse şi aşteptă să plece.

— Am spus totul tipilor de la Biroul Doi şi poliţiei militare. A trebuit să semnez o grămadă de declaraţii. Am făcut cercetări în toate direcţiile. Degeaba! Niciun om cu numele de Tillman nu luase un vehicul militar în dimineaţa aceea, nimeni nu corespundea semnalmentelor.

Frost vorbea cu un ton plin de amărăciune. Tot acest trecut, pe care se străduise să-l uite, revenea brusc la suprafaţă. Continuă:

— Am crezut că fusese o treabă pusă la cale de vreun serviciu secret, pentru că o răzbunare personală nu era un lucru prea plauzibil. Yates era un tip corect, cu o viaţă personală cum e cristalul. N-a fost chip să pun mâna pe vreo informaţie, nici oficială, nici neoficială. Un zid! Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic… Şi viaţa mergea mai departe…

— Şi l-ai revăzut pe acest tip în metrou? Nu puteai să te înşeli?

Frost răspunse categoric:

— Nu! Mi s-a răsucit stomacul. Am revăzut scena de parcă s-ar fi petrecut ieri. Nu m-am mai gândit la nimic şi am sărit la el.

— Hai să ieşim, zise ea brusc.

— Vrei…

— Mi-e cald.

Fără să răspundă, Frost goli paharul, puse pe bar câteva monede şi se ridică.

*

* *

Ajunseră la maşina din parcare. Străbătură drumul până la hol în linişte. Bess părea cufundată într-o introspecţie profundă, iar Frost nu mai zicea nimic. Tăcerea îi convenea cel mai mult. Putea să-şi adune ideile şi, din când în când, prin minte îi treceau fulgerător tot felul de imagini. Opri bordul pe unul din locurile pe care scria „client” şi coborî, în momentul în care deschidea portbagajul, Bess îl opri.

— Haide să facem câţiva paşi înainte de a urca, îi propuse ea.

— Acum?

— Ai un program pe care trebuie să-l respecţi?

— Nu chiar.

— Atunci să ne plimbăm puţin.

Mercenarul aprinse o ţigară şi o prinse din urmă pe tânăra femeie care o luase puţin înainte. De cealaltă parte a drumului se întindea un fel de spaţiu verde, aproape părăsit. Noaptea însă, parcă avea un anumit farmec. Traversară în zig-zag printre maşini şi ajunseră pe o mică alee.

Frost mergea cu mâinile în buzunare. Bess îl luă de braţ.

— Relaxează-te. Ştiu că eşti puţin supărat din cauza reportajului pe care l-am acceptat. Şi poate chiar şocat de întâlnirea avută.

— În privinţa reportajului tău, e OK. Nu sunt chiar atât de supărat.

Frost zâmbi şi îşi petrecu braţul după umerii ei continuând:

— Nu pot să fiu supărat pe tine. Am venit şi eu cu destule misiuni neaşteptate care ne anulau întâlnirea. Şi, până la urmă, cred că mă va amuza să te văd la lucru. Dar pe Tillman nu pot să mi-l scot din minte.

Bess îl trase sub un copac şi îl forţă să se aşeze pe iarbă. Îl sărută în colţul gurii, dar era clar că avea gândul în altă parte.

Bess râse.

— Vezi, nu mai eşti cu mine. De asta n-am vrut să urcăm imediat în cameră. N-ai fi fost la înălţime.

Frost aruncă ţigara şi se aruncă asupra ei strigând:

— La înălţime? Îţi arăt eu imediat.

O răsturnă sub el şi îi strecură mâna sub fustă. Ea izbucni în râs prefăcându-se că îl respinge.

— Eşti nebun! Nu aici! Ne vede toată lumea.

— Ca să te exciţi mai bine, copila mea!

Se ridicară în picioare şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Când veneam, în avion, mi-am pus în gând să te strâng cu uşa. Voiam să-ţi vorbesc de căsătorie.

Bess simţi o uşoară încordare în braţul care îi cuprindea umerii. Totuşi continuă:

— Mi-am repetat cuvintele, argumentele. Dar îmi dau seama că acum nu e momentul. O să-ţi dau pace cu chestia asta...

deocamdată, preciză ea.

Frost nu mişca, nu spunea nimic. Bess murmură:

— Te iubesc... aşa cum eşti.

El respiră adânc. Hotărât lucru, dialogul era foarte dificil între un bărbat şi o femeie! O depărtă pe Bess de el şi o privi în ochi:

— Şi eu te iubesc. E adevărat că mi-e teamă de căsătorie. E ceva epidermic. Dar, ăăă... ideea de a te pierde mă sperie la fel de mult. Crezi că ar putea să meargă? Eu nu.

— Nici eu. Probabil că pentru asta ne şi înţelegem atât de bine, zise ea. Haide să mergem. Sunt sigură că vei fi la înălţime.

— Punem prinsoare? zise el lovind-o uşor peste fund.

*

* *

Stătea întinsă în pat, cu corpul înfăşurat într-un prosop. Pe braţe şi la baza gâtului mai avea câteva picături de apă.

Frost ieşi din sala de baie şi se aşeză lângă ea pe marginea patului. Se aplecă şi îşi aşeză buzele pe o mică picătură irizată de lumină care venea de la veioza de pe noptieră. Ea îşi trecu mâna prin părul lui negru, ridicând şuviţa care îi cădea mereu pe frunte.

Frost desfăcu prosopul şi gura lui alunecă până la sfârcul unui sân, care se întări imediat. Buzele lui strânseră mamelonul şi ea gemu domol, apoi puţin mai tare când simţi dinţii muşcând uşor celălalt sfârc.

Frost o dezveli de tot şi gura lui cobori până la pântece, parcurse un şold şi prinse faţa internă a unei pulpe care se depărtă imperceptibil. Mâinile lui urmăreau linia umerilor, mângâiau sânii tari, coborau...

Frost explora fiecare colţişor secret şi simţea degetele tinerei femei crispându-se în părul său. Începea să gâfâie şi Frost o rostogoli pe o parte. Îşi strecură un braţ sub mijlocul ei şi îi mângâie spatele, fesele rotunde, coapsele tari şi pline, în timp ce-o săruta pe gât şi pe faţă.

Apoi o prinse de şolduri şi o ridică, culcând-o peste el. Ea îl sărută pe gură cu pasiune şi se agăţă strâns de umerii lui când se simţi pătrunsă, legănându-se uşor pentru a i se oferi mai bine. Îşi arcui spatele, ca el s-o pătrundă şi mai adânc şi gemu răguşit.

Cu braţele întinse, cu bustul ridicat, Bess se arcuia, iar el, ţinând-o cu amândouă mâinile de şolduri, o antrenă într-o

mişcare lentă pe care ea o amplifică, în timp ce el îi acapară sânii ciupind sfârcurile întărite.

Bess încetini mişcarea când îl simţi gata să termine, acceleră din nou, şi apoi totul dură mult, incredibil de mult. Până în momentul în care ea ţipă, încremenită, şi amândoi se lăsară potopiţi de valul plăcerii.

*

* *

— Fac un duş, las locul liber pentru tine, după care te duc la masă.

Mercenarul o simţi pe Bess alunecând din pat, auzi şiroitul apei pe pereţii căzii şi aţipi din nou.

Frost se trezi din nou când ea îi scutură umărul, deschise ochiul şi se uită la ea. Tânăra femeie se îmbrăcase cu cămaşa lui Frost, abandonată ceva mai devreme de Mercenar pe speteaza scaunului. Frost zâmbi când o văzu îmbrăcată cu cămaşa de două ori mai mare decât ea.

— Te-ai şi îmbrăcat pentru seară?

— Oh, voi fi gata înaintea ta! Mai ales dacă mai ai de gând să leneveşti mult.

— Nu-i nici o grabă! Sau mori de foame?

— Adevărul e că mi-e foame. Ţie nu-ţi face foame exerciţiul?

— Care exerciţiu?

Nu avu timp să ridice braţul ca să pareze lovitura. Se trezi în cap cu o pernă, apoi cu a doua şi scăpă cu fuga. Şi avu mare noroc, căci un pantof despică aerul şi izbi uşa de la sala de baie pe care Frost abia avusese timp s-o închidă în urma lui.

Când ieşi, revigorat de jetul de apă rece, Bess era deja îmbrăcată. Acum purta o fustă amplă de culoare neagră şi o bluză cu desene mari a căror nuanţă dominantă era acelaşi verde ca al ochilor ei. În picioare avea pantofi negri şi acum tocmai se pieptăna.

Frost se apropie de ea şi o cuprinse de mijloc.

— Prefer această formă de fustă. Îţi vâri foarte uşor mâinile sub ea.

Dar ea îl respinse râzând.

— Obsedatule! Nu e momentul. O să mă şifonezi. Am o întâlnire după cină, aşa că trebuie să arăt cum se cuvine.

— Cu cine ai întâlnire?

— Cu doctorul Julian Wells.

— Alt doctor?

— E expert în ştiinţe oculte. Şefii mei mi-au obţinut o convorbire cu el. Şi, în mod normal, după ce ne va primi, trebuie să ne ducă să asistăm la o liturghie neagră.

— Intrăm tare de tot în domeniul dracilor! Stallman, să ştii că eşti o vrăjitoare!

CAPITOLUL III

Frost căută un loc liber şi trase Fordul între o broscuţă Volkswagen şi o camionetă încărcată cu sticle de coca-cola.

— Chiar ştii unde ne aflăm? îl întrebă Bess. Eu m-am rătăcit complet, am impresia că ne-am învârtit în loc.

— Evident, răspunse el strângând harta. Casa lui Wells trebuie să fie la vreo sută de metri de-aici.

Coborâră din maşină şi porniră pe stradă spre stânga. Bess descifră numărul unei case:

— 203... Wells locuieşte la 223. Cu condiţia să fie asta strada lui.

— Nu crezi ce vezi cu ochii tăi. Femeie lipsită de credinţă... Doamne Sfinte, nu-mi vine să cred!

— Ce te-a apucat?

— Uită-te, fir-ar să fie! Foc...

Bess întoarse capul spre locul indicat, se opri brusc şi ţipă stupefiată.

— Ce înseamnă asta?

— Seamănă al naibii de bine cu un incendiu.

Frost îi întinse cheile maşinii.

— Fugi şi anunţă pompierii. Eu mă duc să văd cum arată mai de aproape, zise el luând-o la fugă.

Etajul trei al casei era învăluit într-un fum gros şi negru şi deasupra acoperişului începuseră să apară flăcările.

Mercenarul ajunse la palisada care înconjura casa aceea mare construită în stil victorian. Bariera albă avea înscrisă pe ea numărul 223. Încercă să deschidă. Era încuiată. Sări repede peste ea şi porni în fugă pe o peluză tunsă scurt şi aspră ca un covor din perie. Ajunse la o verandă care închidea partea din faţă a casei. În vreo treizeci de secunde, de când Frost zărise incendiul, flăcările căpătaseră nişte proporţii uluitoare. O întreagă parte a ultimului etaj era un adevărat focar.

Apăsă pe clanţa din fier forjat. Zadarnic. Era închis prin

interior. Uşa era formată din geamuri groase.

Mercenarul se uită în jur. Nimic care să-i fie de folos: Scoase revolverul Browning High Power. Lovi cu mânerul şi geamul se sparse. Băgă un braţ prin spărtură. Trase zăvorul şi intră.

Frost îşi puse arma la foc şi porni în fugă spre fundul culoarului unde observase capătul unei scări. Firişoare de fum începeau să se strecoare în jos de le etaj. Pârâiturile semănau cu zgomotul strivirii intermitente a unor floricele de porumb. Ceda acoperişul…

Frost urcă câte patru trepte deodată până la primul etaj. Fumul devenise mai gros. Trase cu putere aer în piept şi porni mai departe cu capul în jos printre rotocoalele opace. Deschise repede toate uşile care dădeau spre palier. Încăperile erau goale. La urma urmelor, poate că nu era nimeni în casa!

În momentul acela auzi un strigăt venind de sus. Un strigăt de durere şi de angoasă. Cineva era blocat acolo sus. Porni din nou în fugă şi ajunse la etajul doi. Fumul devenise şi mai gros şi abia se mai vedeta la cincizeci de centimetri.

Frost se lăsă în genunchi cu capul în jos. La nivelul solului, vizibilitatea era încă acceptabilă, iar aerul mai puţin viciat. Zări o uşă deschisă la capătul palierului. Dincolo de ea dansau lumini portocalii.

Mercenarul îşi umplu plămânii cu aer la nivelul solului, apoi se ridică brusc şi o luă la fugă.

Încăperea în care ajunse nu era decât o cămăruţă de unde pornea o scară în spirală. Etajul trei era probabil doar un fel de pod. Strigătul se auzi din nou.

Frost simţea un început de asfixie. Îl ardeau gâtul şi plămânii. Lacrimile îi înceţoşau vederea. Fu cuprins de un acces de tuse şi se opri, aplecându-se în faţă. Strânse din dinţi şi porni în sus pe scară. Deodată se împiedică şi se prinse în ultima clipă de balustrada nesigură. Scara se oprea acolo.

Mercenarul se lăsă din nou în jos, ca să examineze locul, şi abia avut timp să distingă un fulger argintiu deasupra lui, se rostogoli instinctiv pe spate şi se ridică pe un cot. Încă o dată, pumnalul trecu la câţiva centimetri de obrazul său. Frost agăţă o mânecă cu mâna stângă şi trase, iar cu cealaltă apucă mâna agresorului şi o răsuci cu brutalitate. Arma căzu cu un zgomot metalic.

Frost răsuci mai departe, obligându-l pe atacator să se încline. Agresorul avea pe el un veşmânt lung cu glugă de culoare neagră. Bărbat sau femeie?

Mercenarul smulse gluga. Apăru un cap monstruos, foarte potrivit într-un film de groază. Frost fu gata să se tragă înapoi din faţa acelei apariţii neumane, apoi îşi dădu seama că agresorul său purta pur şi simplu o mască de gaze.

Frost apucă de cartuş şi trase brusc. Rămase cu masca în mână. Dădu drumul mâinii individului şi îl lovi zdravăn cu pumnul în maxilar. Agresorul se clătină, se prinse de balustradă şi începu să tuşească. Mercenarul scoase repede revolverul şi lovi cu mânerul. Osul se rupse, înfundat până la sinus, şi tipul se prăbuşi, cu ochii tulburi şi gura deschisă.

Frost îşi puse repede masca şi respiră cu putere. Aerul filtrat de cartuş era infect, dar se simţea mai bine.

Se ridică şi imediat încremeni locului. Alte două siluete cu haine negre şi glugă înaintau spre el.

Frost trase în cea mai apropiată şi se aruncă asupra celeilalte. Masa întunecată se prăbuşi în braţele lui şi pistolul îi scăpă din mână. Se răsuci ca să se debaraseze de cadavrul care se rostogoli pe scara în spirală. A doua siluetă fantomatică se apropia de el, ţinând în mâna înmănuşată un cuţit cu o lamă lungă şi curbată.

Frost se lăsă în jos iute ca să evite prima lovitură dată de adversar la nivelul feţei. Scoase din tocul de piele pumnalul de comando îndreptându-l în faţa lui. Omul se dădu înapoi, după care se năpusti asupra sa. Mercenarul făcu repede un pas într-o parte, devie cu vârful cuţitului braţul înarmat, crestându-l serios. Coborî câteva trepte şi piciorul său lovi ceva dur. Pistolul.

Nu putea să-l ia de jos fără să coboare garda! Iar Frost văzu apărând în planul doi o a doua lamă, mai lungă, ca un fel de sabie. O mână cu mănuşă neagră ţinea lama sus, iar acea mână aparţinea unei alte siluete de călugăr justiţiar.

— Dumnezeule mare! Visez!… zise Mercenarul printre dinţi. Ce mai e şi circul ăsta?

Omul înarmat cu cuţit ataca. Frost se ghemui, cu faţa sub pătura de fum. Cu mâna stângă îl apucă pe agresor de încheietura mâinii şi cu dreapta îi înfipse pumnalul în interiorul costumului, trăgând spre el brusc, secţionându-i astfel fără milă

carnea, venele şi tendoanele.

Urletul agresorului îi sfredeli timpanele. Cu un spasm nervos, omul scăpase cuţitul din mână şi dăduse capul pe spate. Frost profită ca să-şi înfigă pumnalul în gâtul victimei, al cărei strigăt neomenesc se transformă imediat într-un gâlgâit lamentabil.

Frost întinse mâna spre locul unde căzuse pistolul, găsi mânerul şi trase de două ori în direcţia celuilalt tip care venea peste el ca un apucat. Corpul necunoscutului tresări sub impactul gloanţelor, îşi continuă traiectoria şi se prăbuşi peste balustradă.

Frost se sprijini o clipă de perete. Puse la loc pumnalul de luptă şi urcă din nou până pe palier. În faţa lui se întindea un culoar îngust în fundul căruia se zărea vag o uşă luminată de flăcări. Făcu câţiva paşi mari, cu arma în mână, şi ajunse în încăperea mică cu pereţi rustici şi cu grinzi aparente.

În stânga zări un bărbat agăţat de perete, cu capul în jos, cu braţele în cruce, cu gleznele încrucişate şi legate cu o frânghie groasă. În fiecare picior îi fusese bătut un cui gros. Mâinile, cu palmele întoarse spre exterior, fuseseră şi ele fixate de perete cu cuie.

Încă un individ, ascuns de uşă, apăru brusc din dreapta şi se repezi la Frost cu spada ridicată. Mercenarul apăsă pe trăgaci. Silueta neagră se opri în loc la un metru de el. Frost continuă să tragă. Apoi, zgomotul bine cunoscut îl anunţă că trăsese ultimul cartuş. Tipul din faţa lui tresări violent, se arcui şi se prăbuşi pe spate.

Frost reîncărcă cu iuţeală arma, o puse la centură şi îl examină pe omul crucificat. Bess îi arătase chipul lui Julian Wells într-un fragment de ziar. Era chiar el. Pe frunte avea gravat cu sânge un semn ciudat. Din gură îi curgea sânge care îi pătrundea în nări, făcându-i respiraţia şi mai grea. Frost avea impresia că cineva îl aruncase în Evul Mediu.

Coşmarul continua!

Se apropie de victimă şi se aplecă spre ea.

— Te voi elibera şi te voi scoate de-aici.

Frost căută o unealtă adecvată şi găsi sabia omului împuşcat. Mânerul se termina în formă de furcă – aluzie la Satana.

Se lăsă în genunchi în faţa lui Wells.

— Strânge din dinţi, o să te doară rău!

Frost se apucă de treabă şi primul cui din mâna stângă începu

să iasă încet. Crucificatul se încordă, gemu, apoi scoase un ţipăt strident.

— Rezistă! Trebuie să rezişti. Mă grăbesc cât pot.

Mercenarul apăsă cu putere şi scoase cuiul. Apoi trecu la următorul. După care trecu la cuiele de la picioare. Efortul era destul de mare, pentru că trebuia să suporte cu un singur braţ greutatea nenorocitului. La ultimul cui, Wells îşi pierdu cunoştinţa, iar Frost îl lăsă să alunece încetişor pe podea, după ce avu grijă să taie frânghia.

Acum nu se mai putea trece prin uşă, pânza de flăcări era mult prea densă. Singura soluţie era ieşirea printr-o lucarnă. Frost instală un scaun dedesubt, sparse geamul cu mânerul pistolului şi curăţă, repede cioburile agăţate de marginea cadrului metalic.

Apoi coborî, săltă pe umăr corpul lipsit de cunoştinţă, urcă pe scaunul care se legăna periculos, şi ridică jumătate din povară pe acoperiş. Se căţără şi el, apoi îl trase şi pe Wells.

La câţiva metri sub el, o alee de ciment trecea pe lângă casă. O cădere de-acolo ar fi însemnat moartea sau fotoliul rulant.

— Nu e momentul să facem un pas greşit, murmură Frost printre dinţi.

Îşi smulse masca de pe faţă şi aerul curat de afară avu asupra lui efectul unei palme. Se simţi o clipă ameţit, şi se strădui să respire cu moderaţie. În urma lui, prin lucarnă ieşeau flăcări lungi provocate de intrarea aerului.

Frost auzi sirenele pompierilor, aruncă jos masca şi îl săltă pe Wells pe umăr. Mercenarul începu să înainteze încet, cu mare prudenţă. Simţea căldura incendiului în spate. Flăcările atacau acoperişul.

Deodată o scândură cedă. Frost îşi regăsi în ultima clipă echilibrul, dar glezna îi rămăsese prinsă într-o gaură a şarpantei. Se sprijini cu spatele de panta acoperişului şi se strădui să-şi tragă piciorul. Piciorul ieşi dar fără pantof.

Înjură în sinea lui. Umblători la şaizeci şi cinci de dolari!

Porni mai departe. Acoperişul începuse să devină fierbinte. Incendiul se întindea cu rapiditate sub el şi, în fiecare clipă, flăcările puteau să străpungă scândurile şarpantei.

Sirenele se auzeau acum foarte aproape... Auzi maşinile pompierilor oprindu-se cu scrâşnete de cauciucuri. În stradă, în faţa casei, răsunară strigăte.

Dar el se afla în spate.

Scoase revolverul de la centură şi trase de trei ori în aer. Georgia era plină de vânători, şi trei focuri de armă însemna că ceri ajutor. Aşteptă câteva secunde, apoi apăsă iar de trei ori pe trăgaci.

— Pe acoperiş! strigă cineva. Pe acoperiş! Mişcaţi-vă mai repede!

Mercenarul văzu în acel moment scara cea mare începând să se desfacă în direcţia lui. În sfârşit! Măcar să mai tină acoperişul câteva secunde! Întinse braţele spre barele care se apropiau…

*

* *

Şchiopătând din cauza pantofului lipsă, Frost se opri în mijlocul holului de la spital. Primise îngrijiri pentru câteva arsuri superficiale, şi putuse să schimbe câteva cuvinte cu doctorul Wells, după ce fusese adus în simţiri şi primise îngrijiri pentru rănile de la mâni şi de la picioare.

Dar expertul în ştiinţe oculte era foarte slăbit, iar medicii nu-i lăsaseră să vorbească mai mult. După toate aparenţele, de la Wells nu s-a putut afla mare lucru. Fusese surprins la el în casă, la masa de lucru. Agresorii aveau cu toţii glugi şi nu văzuse nicio faţă. Niciunul nu spusese vreun cuvânt, limitându-se să-l tortureze în tăcere.

Bess alerga spre el, urmată de o femeie tânără brunetă. Reportera îi sări de gât.

— Slavă Domnului, eşti pe picioare! Nu m-au lăsat să mă apropii când ai fost urcat în ambulanţă împreună cu doctorul Wells. Iar aici nimeni n-a vrut să-mi spună nimic.

— Mi-am prăpădit bunătate de pantofi. Unul mi-a rămas pe acoperiş şi…

— Şi te plângi din cauza asta! Când ai fi putut să fii rănit, sau să mori! Am tras o spaimă cumplită când m-am întors şi am văzut proporţiile pe care le luase incendiul.

Cealaltă femeie, care până atunci stătuse puţin mai retrasă, făcu un pas înainte şi zise:

— Căpitane Frost?

— Da, răspunse el cu o voce ostenită.

Nu prea avea chef de conversaţii. Era murdar, avea costumul rupt din loc în loc şi se simţea obosit.

— Îţi prezint pe Blanche Corrigan, interveni Bess. Secretara doctorului Julien Wells.

— Cum se simte? întrebă imediat secretara. Nu m-au lăsat să-l văd.

— Medicii nu pot încă să se pronunţe. Trebuie să facă examinări aprofundate, căci a pierdut mult sânge şi a înghiţit mult fum.

Frost privi cu atenţie la interlocutoarea sa. Era o brunetă drăguţă, cu ochi căprui, poate puţin cam grăsuţă... Purta blugi, o bluză mov cu flori mari şi pantofi verzi. Ar fi băgat mâna în foc că se îmbrăcase în mare grabă. Femeia îşi trase nasul şi îşi şterse ochii cu o batistă de hârtie.

— Nu ştiu dacă e foarte rezistent, zise ea. E mai curând un gânditor decât un sportiv. Are şaizeci şi şapte de ani...

— Aş fi zis că e mai tânăr! răspunse Frost.

— I-ar fi făcut plăcere să vă audă, zise ea schiţând un zâmbet. Lui Julian... ăăă... doctorului Wells îi făcea mare plăcere să facă pe tânărul.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Cred că dacă ar fi fost în stare să vorbească, mi-ar fi cerut să vă însoţesc la acea liturghie neagră. Era prevăzută pentru miezul nopţii, şi acum abia e zece şi jumătate...

— Nu vrem să vă acaparăm, zise Frost cu ipocrizie.

— Nici vorbă, asta nu mă deranjează deloc, şi sunt sigură că doctorul Wells m-ar fi aprobat.

— Să mergem, insistă Bess. E important pentru mine.

Frost îi zâmbi. Nu putea să-i reziste.

— Bine... OK!

— Daţi-mi adresa hotelului şi voi trece să vă iau. Presupun că vreţi să vă schimbaţi.

Frost izbucni în râs.

— Mi se pare chiar indispensabil. Doar dacă nu cumva vreţi să luaţi după voi un zdrenţăros cu un singur pantof!

Îi spuse asistentei unde puteau fi găsiţi.

— Peste o oră! zise Blanche Corrigan îndreptându-se spre maşină.

Bess îl trase pe Frost spre cealaltă parte a parcării spitalului, acolo unde lăsase Fordul închiriat.

— Nu ţi-e ruşine? îl bombăni ea cu jumătate de glas. Ai văzut în

ce hal ai şosetele?

— Crezi că mersul cu un singur pantof era mai decent?

— Vorbesc de găurile de la şosete. Să nu-mi spui că le-ai făcut pe acoperişul casei incendiate, că n-am să te cred. Sunt mult mai vechi.

— Părerea mea e că se potrivesc foarte bine cu costumul meu rupt. Ai de gând să mi le coşi?

— Dacă eşti chiar atât de lefter, o să-ţi cumpăr eu altele. Cât priveşte cusutul, poţi să mai aştepţi! Parcă nu suntem căsătoriţi!

*

* *

Vechiul Volkswagen parcat lângă trotuarul care despărţea strada de parc se afla acolo de zece minute, cu toate farurile stinse. Omul de la volan aştepta cu răbdare. Cartierul era pustiu. De la venirea lui nu trecuse nicio maşină. Noaptea învăluia părculeţul. Casele din partea cealaltă a străzii păreau adormite. Oamenii se întorseseră la căminele lor de multă vreme. La căderea nopţii, nimeni din cartierul acela nu mai ieşea afară.

Omul se uită la ceas la lumina zgârcită a unui felinar aflat ceva mai încolo. Boris Mişkin încă nu era în întârziere. Nu trecuse mai mult de un sfert de oră de când îi telefonase ca să-i spună, prin codul stabilit dinainte, unde să se întâlnească.

Vru să aprindă o ţigară dar se stăpâni. Nu voia să fie remarcat. Era destul că provocase această întâlnire. Dar împrejurările o impuneau.

În sfârşit, văzu trecând pe lângă el un Oldsmobile, pe care îl cunoştea foarte bine. Maşina îl depăşi şi se opri la câţiva metri în faţa lui. Vasili Vocenkov semnaliză scurt de două ori cu farurile, făcu o pauză, apoi mai semnaliză o dată. Boris ieşi din maşină şi se apropie de el. Se instală pe scaunul din faţă.

— Ce s-a întâmplat, Vasili Efimovici Vocenkov? îl întrebă Mişkin în ruseşte.

— Necazuri. Julian Wells a fost atacat şi casa lui a fost arsă.

— Şi ce ne priveşte pe noi asta?

— Dacă ar fi murit în flăcări, nu mi-ar fi păsat. Din nefericire, a scăpat. Dar lucrul cel mai grav e că a scăpat datorită unei intervenţii exterioare. Dumneata nu-l cunoşti pe tipul care a sosit la ţanc, eu însă ştiu cine e. Şi pot să-ţi spun că nu e un copilaş nevinovat. Lucrul care mă supără cel mai tare e că nu ştiu ce ştie

el de fapt. În orice caz, dacă nu ştie mare lucru, acest atentat ar putea să-i stârnească într-un fel bănuieli şi să-l împingă să afle mai mult.

— Cine e tipul ăsta? Şi de unde îl cunoşti?

— Nu are importanţă de unde îl cunosc. E o chestie foarte veche, pe vremea aia nu erai în circuit. E un mercenar, un demn reprezentant al capitalismului putred. Ştiu că amanta lui e ziaristă şi că face o anchetă despre secte. Asta ar putea să fie foarte stingheritor pentru noi, mai ales în momentul ăsta. Curioşii ăştia îşi bagă nasul peste tot, şi în ţara asta au toate drepturile. Încă o caracteristică a acestui sistem decadent! N-am reuşit să aflu de ce-o însoţeşte.

— Dar Wells nu are nicio importanţă. Nu poate să ajungă până la noi. Şi, de fapt, cine l-a atacat?

— Tocmai asta poate să-l împingă pe tip să facă cercetări. Nişte oameni în haine negre, cu glugi şi arme albe…

— Aha, înţeleg!

— Nişte membri ai grupului nostru, dar unii adevăraţi, nişte puri, cei care cred cu adevărat…

Rămaseră o clipă tăcuţi, reflectând fiecare separat.

— Ce facem? întrebă în cele din urmă Mişkin.

— Te vei duce la Marele Maestru şi îi vei spune să-şi ţină mai bine în frâu trupele. Vezi dacă el a hotărât această acţiune. Dacă el a făcut-o, atunci va fi pedepsit. Ar fi trebuit mai întâi să-mi spună mie. Şi asta nu se justifică deloc. Dar părerea mea e că au acţionat nişte fanatici care nu i-au spus nimic. Nu trebuie să se repete aşa ceva. Asta atrage atenţia asupra noastră şi nu e deloc momentul.

Tăcu brusc, zărind în oglinda retrovizoare farurile unei maşini. Maşina trecu pe lângă ei, dădu colţul după parc şi dispăru pe strada următoare. Alarmă falsă!

Omul de la volan rămase cu ochii la farurile maşinii care se pierdea în noapte. Chiar că nu era momentul! Operaţiunea Agro era pe calea cea bună. Cercetătorii răpiţi lunile trecute făcuseră tot ce erau în stare. Nu mai lipsea decât o singură piesă – Ronald Paulson. Deşi era bine supravegheat de FBI, nu avea cum să le scape. Aveau nevoie de acest tip ca să ştie tot ce cloceau Statele Unite împotriva URSS-ului. După aceea aveau să întoarcă împotriva lor propriile lor arme!

Boris Mişkin aşteptă ca şeful lui să binevoiască să continue.

— Deci, ne-am înţeles? zise acesta. Opreşti orice acţiune a Maestrului. Eu mă duc la liturghia neagră din noaptea asta. Dacă această jurnalistă şi tipul ei vor veni acolo, în ciuda spitalizării lui Wells, care nu are cum să-i însoţească, asta înseamnă că sunt periculoşi. Şi voi fi obligat să acţionez.

— Radical?

— Radical.

CAPITOLUL IV

Frost se simţea excelent sub jetul de apă caldă. Ridică un braţ şi se uită la ceas. Era unsprezece şi zece minute, Bess îl strigă din spatele uşii:

— Mai stai mult?

— Am terminat!

Totuşi nu opri apa. Era atât de bine!

Uşa de la sala de baie se întredeschise. Bess vârî capul înăuntru.

— Ia spune-mi câte ceva despre piromanii aceia în haine negre pe care i-ai întâlnit acasă la Wells.

— Auzi... ţi se întâmplă des să iei interviuri oamenilor sub duş?

— Eşti unul dintre rarii privilegiaţi, dragul meu. Haide, povesteşte.

Frost opri în sfârşit apa şi întinse mâna.

— Dă-mi mai întâi un prosop. Mă simt în stare de inferioritate când sunt gol-puşcă şi tu îmbrăcată.

Bess izbucni în râs.

— O să mă sufoc! Tu şi cuvântul inferioritate e ceva complet antinomic.

— Vorbeşti urât!

Frost luă prosopul pe care i-l întindea şi se înfăşură cu el. Bess se aşeză pe marginea căzii în timp ce el începea să povestească.

— Toţi aveau măşti de gaze, din cauza fumului. După părerea mea, tipii ăştia erau nişte amatori. Nişte profesionişti ar fi plecat imediat după incendierea casei. Cred că erau complet dilii. Aveam revolverul în mână, şi cu toate astea un tip s-a aruncat asupra mea pe scară. Înţelesese prea bine c-am să trag, dar am avut impresia că-l durea în cot. De parcă nu i-ar fi păsat dacă murea. Un adevărat fanatic!

— Seamănă destul de mult cu adoratorii Satanei, zise Bess gânditoare.

— Poate! E vorba de tipii cu care ne vom întâlni acum?

— Nicio legătură. Ăştia adoră elementele naturii, asta numesc ei vechea religie, şi spun că e vorba de magie albă.

— Albă sau neagră, pentru mine e aceeaşi idioţenie.

— S-ar putea să te înşeli. Adoratorii lui Satana practică un cult sângeros, nu sunt deloc nişte glumeţi!

— Mersi pentru informaţie, mi-am dat seama foarte bine!

Frost ieşi din sala de baie şi începu să se îmbrace. Îşi schimbă mai întâi banta de piele cu alta nouă şi o potrivi peste ochiul stâng. Apoi îşi prinse la piciorul drept pumnalul Gerber MK-I. Îi fusese de mare folos şi nu avea de gând să se lipsească de el.

— Trebuie să ne îmbrăcăm frumos? o întrebă pe Bess care venise după el în dormitor.

— Nici vorbă, totul se va petrece în aer liber!

Îmbrăcă o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă cu dungi fine, peste care îşi prinse tocul de piele al revolverului. Magie albă sau nu, prefera să fie precaut din cauza incidentului petrecut în urmă cu câteva ceasuri.

— Nu ţi se pare ciudat că s-a încercat asasinarea lui Julian Wells tocmai în momentul când ne duceam la el? o întrebă el deodată pe Bess.

— Greu de spus. S-ar putea să aibă o legătură cu cercetările lui. Când e vorba de nişte fanatici, te poţi aştepta la orice.

— Chiar să te trezeşti în faţa unor oameni înarmaţi cu săbii… La un moment dat am crezut că sunt într-un roman de Wells. Nu Julian, celălalt, romancierul…

— H. G. Wells este un autor de SF, nu de romane de groază, îl corectă Bess. Ştii că majoritatea sacrificiilor rituale se fac cu săbiile sau cu pumnalele?

— Ţăcăniţi! bombăni Frost. Şi semnul acela ciudat pe care i l-au crestat pe frunte?

— E o pentagramă, un semn foarte vechi, a cărui origine o găsim, mi se pare, în religia druidică. E un semn malefic.

— Am avut impresia că mă aflu în Evul Mediu.

*

* *

Maşina secretarei se afla deja în faţa hotelului. Bess şi Frost se apropiară.

— Nicio mişcare! Mâinile sus!

Vocea venea de pe bancheta din spate. Frost o împinse brusc

pe Bess într-o parte şi vru să bage mâna în interiorul gecii.

— Prea târziu, tipule! Eşti mort!

Frost răsuflă deodată din toţi rărunchii cu un aer scârbit.

— Foarte hazliu, ce să-ţi spun! zise el.

Mike O'Hara aprinsese lumina din interiorul maşinii şi se prăpădea de râs, încântat de gluma lui. Se aplecă mult în faţă ca să iasă din vehicul şi întinse mâna spre Mercenar.

— Într-o zi o să te împăneze unul cu plumbi, fără să mai ai timp să pricepi că glumele tale sunt de-a dreptul idioate, bombăni Frost.

O'Hara îi trase o palmă prietenească peste umăr, apoi o sărută pe Bess pe amândoi obrajii.

— Hei! protestă Frost.

— Gata-gata, ştiu că eşti cu ochiul pe mine, zise el râzând.

— Ce naiba cauţi pe-aici?

— Vă cunoaşteţi? interveni Blanche Corrigan.

— Mike e cel mai bun poliţist de la FBI pe care-l cunoaşte Frost, preciză Bess.

— E cam exagerat! zise Mercenarul. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Mike.

— Ei bine, mi se pare cam ciudat! De fiecare dată când sunt trimis să dezleg nişte iţe încurcate – peste cine dau? Peste acest tip cu capacitatea cerebrală la fel de îngustă precum câmpul său vizual.

Frost îşi luă o mutră ameninţătoare şi îi arătă pumnul.

— Pe care vrei să ţi-l închid pentru totdeauna? Pe stângul sau pe dreptul? Pe urmă trăim împreună şi vom avea tot timpul doi!

O'Hara ridică ambele mâini în semn de pace.

— Am primit un telefon de la doctorul Julian Wells. După spusele lui, ar avea informaţii despre un caz de terorism. Voia să ne vorbească despre asta, dar nu la telefon şi nici la el acasă. Am venit la Washington cu primul avion... Trebuia să-i telefonez ca să ne întâlnim mâine. Adineauri au văzut la televizor ce i s-a întâmplat. Atunci am sunat-o pe domnişoara Corrigan. Şi aşa am aflat că în noaptea asta vă duceţi la strâns de informaţii.

— Exact, confirmă Frost. Ne ducem la o liturghie neagră.

— Ce?

— O liturghie neagră.

— Glumeşti!

— Nu, numai tu faci glume stupide.

— În ce constă chestia asta?

Blanche Corrigan interveni în conversaţie.

— Este o slujbă religioasă practicată după un rit datând de mai multe milioane de ani, anterior cu mult creştinismului. Sunt venerate elementele naturale.

O'Hara a izbucnit în râs.

— Vreţi să spuneţi că vom vedea oamenii îmbrăţişând copacii, îngenunchind în faţa unui fir de iarbă şi făcând incantaţii norilor?

— Mike! zise Bess cu un ton dezaprobator.

— Veţi fi uimiţi, continuă Blanche Corrigan. Această fuziune cu forţele naturale este foarte impresionantă. Este un fel de comuniune cu cosmicul... am asistat la multe ceremonii împreună cu doctorul Wells, nu are nicio legătură cu cultul satanic, şi nu e deloc ceva ridicol.

— Doctorul adora copacii? întrebă O'Hara uluit.

Frost redeveni serios.

— Lasă prostiile, Mike. Doctorul Wells se luptă cu moartea, în timp ce tu debitezi numai inepţii.

— Ai dreptate. Bun, mergem?

O'Hara se instală în faţă, alături de Blanche Corrigan, Frost şi Bess urcară în partea din spate şi maşina demară.

— Căpitane Frost, pot să-ţi pun o întrebare... indiscretă? întrebă deodată Blanche rupând tăcerea.

— Bineînţeles!

— De mult ţi s-a întâmplat?... Mă refer la... ochi.

Frost zâmbi. Oamenii erau intrigaţi de panglica lui neagră, dar nu toţi îndrăzneau să-l întrebe.

Mercenarul îşi drese glasul:

— Da, e cam multişor de-atunci. Şi dacă vrei să ştii cum s-a întâmplat, am să-ţi spun că s-a întâmplat aşa cum se întâmplă toate accidentele. O bucăţică de cărbune incandescent, în momentul în care m-am aplecat la fereastra unui tren!

Blanche se mulţumi cu acest răspuns. Îşi dădu seama că nu va afla nimic în plus.

În curând, pădurea a luat locul ultimelor case ale oraşului. Frost îşi zise că umbrele copacilor în lumina farurilor se deplasau ca nişte fiinţe ieşite din neant, întinzându-şi braţele lungi şi descărnate deasupra drumului. Lugubru!

Mercenarul se scuturã. Se lãsa influenţat de toate prostiile!

Vehiculul reduse viteza şi coti pe un drum secundar. Fereastra lui Frost era deschisă şi Mercenarul se lăsă legănat de țârâitul greierilor şi de ţipătul păsărilor de noapte. Astea cel puţin nu erau imaginare, şi mai era şi frumos!

— Ai auzit? şopti el la urechea amantei sale. Fantastic, nu?

Bess îl strânse de mână fără să răspundă. Şi ei îi plăcea noaptea, mai ales când era cu el.

— Auzi, Bess… făcu O'Hara întorcând capul.

— Da?

— Se pare că faci un reportaj despre adoratorii lui Satana. Indivizii ăştia chiar există cu adevărat?

— E cât se poate de sigur, Mike. Dar cred că numai unii dintre ei cred în mod serios. Mulți dintre ei fac asta din snobism. Îţi voi spune mai mult când voi avea mai multe informaţii.

Frost îi povesti pe scurt prietenului său uluit asaltul la care a trebuit să facă faţă în casa lui Julian Wells. O'Hara plesni din limbă şi zise:

— Vrei un sfat, bătrâne?

— Nu.

— Nu-i nimic, eu ţi-l dau. Ar trebui să te lipseşti de calibrul tău de 9 mm. E o chestie de salon, o jucărie. În locul tău, eu l-aş arunca la gunoi şi mi-aş cumpăra altul. Un calibru 45 de toată isprava! Cu o astfel de bijuterie, indiferent unde-l nimereşti pe nenişor, eşti sigur că l-ai oprit. E o chestie de impact.

— Te foloseşti de un Colt 45 pentru că nu ştii să ocheşti, se ştie prea bine asta. De ce nu-ţi iei un tun? Ai fi sigur că i-ai smulge adversarului cel puţin un braţ sau un picior, chiar dacă ai ţintit capul.

— Nu puteţi să găsiţi alt subiect de conversaţie? îi întrerupse Bess. Voi, cu puşcoacele voastre!

Râseră toţi patru. O'Hara întrebă:

— Cât mai e până la liturghia asta neagră?

— Aproape că am ajuns, a răspuns Blanche. Şi am impresia că n-am sosit prea devreme.

Asistenta arătă cu mâna un loc aflat la dreapta petei de lumină formată de faruri. Toată lumea se uită în acea direcţie. Peste treizeci de maşini erau parcate într-un luminiş.

Blanche intră cu maşina pe o alee de pământ bătătorit care

ducea la spaţiul de parcare. Poliţistul se uită mirat la amestecul de maşini elegante şi hârburi numai bune de dat la fier vechi.

— Credeam că numai tipii cu buzunarele doldora de bani se interesează de şmecheriile astea, zise O'Hara.

— Nici vorbă, răspunse Blanche. Mulţi găsesc o semnificaţie foarte precisă în aceste rituri. Şi e vorba de oamenii din toate mediile. Nevoia de spiritualitate nu are nicio legătură cu mijloacele materiale de care dispui. Asta face parte dintr-o tendinţă generală a epocii noastre: întoarcerea la valorile străvechi!

Asistenta parcă maşina între o camionetă şi un Mercedes, opri motorul şi puse mâna pe mânerul portierei. O'Hara o prinse de braţ, în timp ce scruta cu atenţie spaţiul din jur, străduindu-se să distingă ceva în întuneric.

— Stai puţin, domnişoară…

— Stai liniştit, nu avem de ce ne teme. Şi spune-mi Blanche.

— Bine, Blanche!

Omul de la FBI coborî primul, ocoli maşina şi deschise portiera secretarei.

— Măcar fii atentă pe unde calci. Cu tocurile astea rişti în orice clipă să te alegi cu o entorsă!

Frost şi Bess coborâră şi ei. Mercenarul se roti în loc, gata să scoată pistolul, când văzu apropiindu-se de ei un om cu o torţă în mână, îmbrăcat în haine negre şi cu o cagulă pe cap. Prin orificiile cagulei, ochii erau surâzători. Mascatul se adresă secretarei cu o voce amicală:

— Bună seara şi bine aţi venit!

— Tu eşti, Harold?

— Eu sunt, replică omul cu cagula. Am fost consternaţi când am aflat ce i s-a întâmplat lui Wells. Cum se simte?

— Trebuie să mai aşteptăm. Deocamdată nu ştiu mare lucru. Îţi prezint pe Mike O'Hara care lucrează la… ăăă…

— La Ministerul de Interne, interveni O'Hara. Trebuie să fac o expunere despre fenomenele sociale. Sper că nu vă deranjează cu nimic prezenţa mea?

— Deloc, răspunse gazda. Tot ceea ce facem e legal.

Frost se prezentă şi el, apoi o prezentă pe Bess. Harold le strânse mâna cu căldură şi se adresă jurnalistei:

— Dumneata eşti jurnalista de la televiziune?

Bess zâmbi.

— Am venit doar ca observator. Deocamdată n-am aparat de filmat.

— Julian Wells ne-a anunţat. Ne face mare plăcere să vă primim. Să mergem, trebuie să înceapă. Aveţi grijă pe unde mergeţi, drumul nu e foarte practicabil.

Harold le întoarse spatele şi se puse în mişcare, luminând solul cu torţa. Frost şopti la urechea lui Mike:

— Cu mutra ta de poliţai, nu cred că a înghiţit povestea cu micul funcţionar de la Interne!

— Îţi închipui că tu ai o mutră mai liniştitoare?

— Da, dar eu am farmec, toată lumea ar putea să-ţi spună asta.

O'Hara rânji.

La capătul drumului se vedea o pădure de pini. Apoi pătrunseră într-un mic luminiş, în mijlocul căruia ardea un foc mare, în jurul căruia se aflau alţi oameni în haine lungi şi cu cagule. Unii aveau torţe. Alţii se ţineau de mână.

Bess se întoarse spre Frost:

— Harold pare simpatic. Vezi bine că oamenii ăştia n-au niciun fel de problemă.

— Să sperăm! El pare OK. Dar, într-un fel, el asigură relaţiile cu publicul, şi nu există grup care să nu vrea să apară într-o lumină favorabilă!

Şi-au urmat ghidul, încercând să ghicească pe unde mergeau. La vreo cincisprezece metri de cercul luminat, Frost se apropie de Harold şi îl întrebă:

— Spune-mi, am citit undeva că vă practicaţi cultul…

Harold îl întrerupse terminând fraza în locul lui:

— Goi?

— Da.

— E cât se poate de exact. Totuşi, atunci când avem vizitatori, cum să spun… E o chestiune de pudoare şi de precauţie totodată. Te-ai simţi în voia ta gol în faţa unor oameni necunoscuţi şi îmbrăcaţi?

— Depinde de oameni, răspunse Mercenarul zâmbind. Nu, lăsând gluma la o parte, cred că nu mi-ar plăcea deloc.

— Nici nouă!

— Avem de făcut ceva special în timpul ceremoniei?

— Absolut nimic. Vă aflaţi aici ca să priviţi. Îmi pare rău că nu m-am gândit să aduc scaune.

— Pământul e uscat, zise Frost. Nu-ţi face griji, vom sta foarte bine jos.

— Dacă vreţi anumite lămuriri, vă stau la dispoziţie la sfârşitul ceremoniei. Voi încerca s-o aduc cu mine pe preoteasă.

— Preoteasă? se miră O'Hara.

— În religia noastră, slujba e totdeauna oficiată de o femeie. Ea simbolizează pământul hrănitor, matricea universală. Acum vă rog să mă scuzaţi, zise Harold îndepărtându-se spre a-i întâlni pe ceilalţi credincioşi.

— Matricea universală! şopti Frost cu un fals aer grandilocvent.

O'Hara se încruntă.

— Mă întreb ce-a vrut să spună tipul ăsta.

— O să-ţi explic când o să fii mare, glumi Frost.

— Ia tăceţi, şopti Bess. Sunteţi imposibili!

Se auzi un cântec, mai întâi în surdină, apoi căpătând progresiv amploare. Fidelii formaseră un cerc mare în jurul focului şi se legănau în cadenţă.

— Asta seamănă cu o şedinţă de hipnoză colectivă, murmură Bess la urechea lui Frost.

După experienţa trăită acasă la Julian Wells, Mercenarul se aştepta în fiecare moment să vadă ivindu-se siluete agitând săbii sau cuţite.

— Nu-mi place întorsătura pe care o iau lucrurile, zise omul de la FBI. Indivizii ăştia se vor excita şi finalul are toate şansele să nu fie trist deloc.

— Sunt nişte fiinţe total inofensive, îl asigură Blanche privindu-l cu un aer dezaprobator. Ca toţi adepţii oricărei religii, ei nu au decât pretenţia de a evolua spre bine şi spre dragostea faţă de aproapele lor. Prima dată când doctorul Wells m-a adus la una dintre aceste ceremonii, am fost şi eu impresionată, dar te asigur că nu există niciun motiv de nelinişte. Ne-au acceptat cât se poate de politicos.

Melopeea continua, foarte simplă şi foarte frumoasă în acelaşi timp. Fidelii părea că se află într-o comuniune perfectă, iar prezenţa străinilor nu-i stingherea câtuşi de puţin. Frost s-a aplecat spre Blanche.

— Doctorul Wells e şi el puţin vrăjitor?

— Vrăjitor? Nici vorbă, e un catolic fervent. Merge la biserică în fiecare duminică şi respectă cu scrupulozitate preceptele religiei sale. Doar că e pur şi simplu curios şi foarte tolerant.

Frost dădu din cap cu îndoială. Nu prea înţelegea.

Cântecul încetă brusc. Cercul se rupse o clipă, ca să lase să treacă o siluetă care înaintă până la un altar înălţat lângă foc.

— Preoteasa? întrebă O'Hara.

Blanche Corrigan dădu afirmativ din cap.

Oficianta ridică braţele încet într-un gest de ofrandă, apoi cu o voce clară, pronunţă o incantaţie formată din onomatopee armonioase. Nimeni nu mai mişca. Deodată o formă neagră rupse cercul şi se îndepărtă de centrul luminişului.

— Asta face parte din rit? întrebă Bess.

— Nu, după câte ştiu, răspunse Blanche urmărind cu privirea personajul întunecat care descria o curbă apropiindu-se de ei..

Frost simţi o mâncărime pe şira spinării. Fidelii păreau că trec printr-un moment de ezitare, iar unii dintre ei întorceau capetele ca să vadă ce se întâmplă.

— Fir-ar să fie! mormăi Mercenarul văzând silueta neagră scoţând ceva de sub veşmintele negre. Atenţie!

O lovi cu umărul pe Bess, făcând-o să se rostogolească într-o parte, apoi apucă mânerul revolverului High Power, în timp ce tipul îndrepta în direcţia lor un pistol mare.

Răsună o împuşcătură. Cântecul preotesei se întrerupse brusc.

CAPITOLUL V

Capul secretarei fusese aruncat pe spate de impactul glonţului. O pată mică şi roşie apăruse exact deasupra sprâncenei de la ochiul stâng.

Frost înregistră scena într-o fracţiune de secundă şi îndreptă arma spre ucigaş. Înjură zărind alte siluete intercalându-se pe axa tirului. Cercul se rupsese imediat după detunătură şi se auziseră ţipete. O femeie începu să ţipe ca o isterică şi o luă la fugă spre ei.

Frost îl zări pe ucigaş retrăgându-se spre copaci. O'Hara ridică Coltul 45 spre cer şi trase.

— Poliţia Federală! răcni el. Nicio mişcare. Primul care mişcă e un om mort!

Frost se uită la Bess care stătea aplecată peste asistentă. Jurnalista era albă la faţă.

— Stai aici, zise el avântându-se spre pădure.

O'Hara vru să se ia după el, dar Mercenarul îl opri cu un gest.

— Supraveghează-i pe ţăcăniţii ăştia, Mike.

Trecu prin mulţimea de rochii şi cagule, îl îmbrânci pe unul care voia să-i bareze calea şi pătrunse printre copaci în direcţia în care îl văzuse pe agresor fugind. Ucigaşul avea un avans doar de câteva secunde, dar localizarea lui avea să fie dificilă. Şi probabil că celălalt cunoştea terenul.

Mercenarul alergă vreo două sute de metri, oprindu-se din când în când ca să asculte. Deasupra lui, prin împletitura de crengi, se vedea o lună splendidă. Se sprijini de trunchiul unui pin, şi trase iar cu urechea, dar nu auzi decât bătăile propriei inimi şi zgomotul respiraţiei sale accelerate. Deodată zări, pe pământ, la doi metri de el, o pată întunecată…

Frost se lăsă pe vine, înaintă şi trase spre el o stofa neagră. Ucigaşul se debarasase de haina lungă. Deci trecuse şi el prin acelaşi loc.

Frost se uită cu disperare în jur. Chiar în acel moment auzi

zgomotul unei crenguţe rupte, la o distanţă de aproximativ douăzeci de metri.

Stând în genunchi, Frost ridică încet mâna deasupra capului şi rupse o ramură mică a copacului cel mai apropiat de el. Imediat răsună o împuşcătură. O bucată de scoarţă se desprinse foarte aproape de creanga ruptă.

Mercenarul zări o flacără mică în momentul plecării glonţului, nu prea departe de el, dar îşi închipui că celălalt n-a stat o jumătate de secundă în acelaşi loc. Nu era un amator şi trăgea grozav de bine.

Frost îndreptă pistolul în direcţia în care presupunea că se află adversarul şi trase câteva gloanţe. Se depărtă imediat de poziţia lui, şi riposta veni în secunda următoare. Patru gloanţe împrăştiară pământul din locul pe care tocmai îl părăsise.

Mercenarul trase din nou de câteva ori deplasându-se cu rapiditate şi aruncă încărcătorul gol ca să-şi pună altul. În momentul în care terminase de încărcat arma, alte două gloanţe smulseră bucăţi din scoarţa trunchiului de pin din stânga lui, urmate de altele două în dreapta.

Adversarul executase un tir de încadrare.

Apoi se făcu tăcere.

Frost o porni pe sub crengile copacilor. Într-o rază de lună, Mercenarul avu impresia că zăreşte o formă întunecată alergând spre o înclinaţie a terenului. Deodată îşi dădu seama că ieşea din pădure. Lumina argintie a lunii proiecta urme de coşmar de jur-împrejur.

În momentul în care Frost ridica arma, celălalt o porni la fuga. Şi, deodată, în minte îi apăru imaginea bărbatului întâlnit în metroul aeroportului, alergând în faţa lui aşa cum făcuse pe scările rulante.

Tillman!

Convingerea aceasta se datora, oare, atmosferei deosebit de ireale a acelei nopţi?

Aparent nu exista nicio legătură între acest tip şi ritualul la care fusese invitat. Evenimentele din ultimele ore îi tulburau mintea? Cu toate acestea certitudinea lui rămânea nezdruncinată.

Agresorul dispăruse. Frost strigă:

— Tillman!

Apoi se aruncă la pământ trei metri mai încolo. Două gloanţe trecură pe deasupra lui. Omul se ridică şi o porni înainte, alergând ca un apucat. Frost luă o poziţie bună, apucă revolverul cu ambele mâini şi apăsa de două ori pe trăgaci.

Forma aplecată în faţă care se profila pe fondul unei mici ridicături de pământ se rostogoli brusc şi dispăru dincolo de mica colină. Îl nimerise? Frost nu era sigur.

Porni în pas alergător, ajunse la taluz cu arma în mână şi văzu în vale o maşină oprita pe acostamentul drumului. Un Datsun negru, ca şi hainele ucigaşului.

Nu se vedea nimeni. În momentul în care se arunca la pământ, Mercenarul auzi câteva împuşcături. O durere insuportabilă îl sfredeli între umărul stâng şi baza gâtului. Se rostogoli la baza taluzului şi se opri pe marginea drumului, blocat de un buştean. Mercenarul scutură capul ca să-şi aline ameţeala care îl cuprindea. Vru să ridice capul ca să tragă, dar un val de căldură îl încremeni.

Omul care alerga spre maşină era într-adevăr Tillman. Frost băgă mâna sub cămaşă şi o scoase năclăită de sânge.

Trebuia să oprească maşina aceea cu orice preţ. Strânse din dinţi, se ridică şi încercă să ajungă la drum dar se prăbuşi peste buturugă. Auzi o portieră trântindu-se, apoi motorul demară şi farurile se aprinseră, aproape orbindu-l.

Se ridică, împins de o furie oarba şi trase cu putere aer în piept. Durerea îi cuprindea toată partea stângă. Trase de mai multe ori, ţintindu-l pe omul de la volan. Auzi ca prin vis zgomotul parbrizului care se făcea ţăndări. Apoi percepu pocnetul metalic al revolverului: încărcătorul era gol.

Datsun-ul se mişcă din loc. Calandrul devenea din ce în ce mai mare. Exact înaintea şocului, Frost se rostogoli într-o parte şi simţi atingerea uşoară a maşinii în timp ce vacarmul făcut de motorul în suprasarcină îl asurzea.

Apoi se prăbuşi într-un hău negru.

*

* *

Agentul federal Cummins era un om de talie mijlocie, îmbrăcat cu un costum gri, foarte elegant. Părul blond era pieptănat cu grijă, cu o cărare impecabilă în partea stângă. Imaginea întruchipată a omului ordinii care examina şi rezolva problemele

de la adăpostul biroului.

Cummins se uită cu atenţie la bărbatul cu panglică neagră la ochi, aşezat în fotoliul de piele din faţa lui, şi care părea că moţăie, aparent străin de discuţie.

— Domnule Frost, ne urmăreşti? zise el.

— Ăăă... da, zise Mercenarul deschizând ochiul cu oarecare greutate.

Frost încercă să reziste la durerea care îi chinuia capul şi umărul. I se făcuse o injecţie anesteziantă, dar nu era deloc destul ca să poată vedea viaţa în roz. Pierduse mult sânge şi medicii vorbiseră de transfuzie. Ceea ce nu-l încânta deloc. Nu avea chef să se trezească blocat la spital!

Încercă să-i zâmbească lui Cummins, dorind să-l convingă că urmărea cu interes conversaţia.

Agentul continuă:

— Ceea ce am de spus este important în aceeaşi măsură atât pentru dumneata cât şi pentru domnişoara Stallman sau pentru ofiţerul O'Hara.

Mike se uita stingherit la unghiile de la mâini.

— Confreria zeiţei Demeter ameninţă că va face o plângere pentru ultragii, ameninţări şi acte de violenţă împotriva FBI-ului în general şi împotriva a doi dintre reprezentanţii săi în special: adică eu ca şef al biroului local şi O'Hara.

— Ce ni se reproşează?

— Că ai îndreptat arma spre ei şi i-ai ameninţat că le zbori creierii.

Frost râse, în ciuda durerii care îl chinuia. Mike îi aruncă o privire încruntată şi exclamă:

— Astea sunt gogoşi, Cummins! Aş fi vrut să te văd în locul meu! Cu patruzeci sau cincizeci de mascaţi care dansau în lumina lunii. Iar unul dintre ei scoate un puşcoci şi omoară o femeie paşnică chiar sub nasul tău. Tu ce-ai fi făcut?

— Ştiu, zise Cummins, cu un ton liniştitor. Dar spun sus şi tare că ucigaşul nu face parte din confreria lor.

— De unde ştiu? zise Frost mirat.

— Şi apoi, nu se lăsă O'Hara, ar trebui să-i controleze mai bine pe oamenii care li se alătură. Dacă nu aveau habar de prezenţa acestui tip, asta înseamnă că oricine se poate strecura în rândul lor.

— Asta e sigur, admise Cummins. Dar în orice caz, când poliţia a ajuns la faţa locului, toţi erau complet goi sub hainele lor lungi.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Că ucigaşul purta haine sub fustanele. Haine în care a putut să-şi ţină arma. Ceea ce nu puteau să facă ceilalţi.

— Doar dacă nu aveau un toc prins la subsuoară, zise O'Hara.

— Faptul că ucigaşul avea haine sub fustanele, adăugă Frost, eu ştiu prea bine pentru că am alergat după el şi l-am văzut îmbrăcat după ce şi-a aruncat straiele negre.

— Vom aborda acest punct ceva mai târziu, dacă nu ai nimic împotrivă, îl întrerupse Cummins. Deocamdată, să revenim la ameninţările cu plângerea. Totul s-ar aranja dacă v-aţi cere scuze în scris confreriei.

— Ce! răcni O'Hara. Şi mai ce?

Se ridicase indignat şi se plimba nervos prin birou.

— Am primit un telefon personal de la marele patron, înţelege foarte bine situaţia şi ţi-a prevăzut reacţia. Dar insistă.

— Nici vorbă!

Mike tuna şi fulgera, cu mâinile înfundate în buzunare. Şeful biroului local adăugă:

— Oamenii ăştia cer şaisprezece milioane de dolari pentru prejudiciul suferit, pentru atentatul la libertatea cultului şi pericolul grav la care au fost expuşi datorită greşelii tale.

— Ah, asta e prea mult! răcni O'Hara. Cine a omorât-o pe Blanche? Eu sunt unul dintre indivizii ăia deghizaţi în călugării inchiziţiei spaniole? Ce imbecili! Expuşi unui pericol grav din cauza mea! Ei bine, se pricep al naibii să se joace cu cuvintele!

— Avocaţii lor abia aşteaptă să intre în scenă. La acea ceremonie asistau anumite personalităţi. Cred că nu trebuie să-ţi dau explicaţii mai multe, Mike. S-au făcut presiuni de sus de tot... Ar trebui să-ţi reconsideri răspunsul.

— Hm, n-am de ales, dacă am înţeles eu bine, admise O'Hara. Vor primi scuzele pe care le cer.

— Asta e o hotărâre înţeleaptă, zise Cummins, vizibil uşurat.

Apoi se întoarse spre Frost.

— Să ne întoarcem la omul pe care l-ai urmărit. Spui că l-ai recunoscut. Cum poţi să fii sigur că e vorba de acest Tillman, pe care deja l-ai întâlnit foarte recent? Era noapte, avea cagulă...

— Era lună plină, iar în pădure şi-a aruncat hainele negre şi

cagula, şi atunci l-am văzut! zise tăios Mercenarul.

— Dovada e cam slăbuţă, zise Cummins.

Era cât se poate de clar că singurul ochi al lui Frost i se părea insuficient în această împrejurare. Continuă:

— Fireşte, nu am niciun argument împotrivă. Deşi nu există o legătură evidentă între acest tip pe care l-ai întâlnit „fugitiv” în Vietnam cu ani în urmă şi această confrerie cât se poate de paşnică. Oricum, nu avem nimic despre el, nu dispunem de niciun mijloc de a afla cine este cu adevărat, nici de a da de urma lui, dacă e vorba într-adevăr de el.

Cummins se cufundă în raportul tehnic din faţa lui, în timp ce Frost schimba cu Bess o privire lungă şi plină de subînţelesuri. Amândoi erau exasperaţi de atitudinea sistematic negativă a bărbatului de la birou.

Cummins rezumă cu glas tare raportul balistic:

— Gloanţele găsite la faţa locului au fost trase de pistoale semiautomate de 9 mm. Urmele percutoarelor au permis identificarea a două arme diferite: un Browning High Power şi, probabil, un Smith and Wesson model 59.

Cummins luă de pe birou arma lui Frost. De ea era legată cu o sforicică o foiţă de carton.

— Gloanţele recuperate din trunchiurile copacilor şi cel extras din capul victimei sunt asemănătoare. Sunt singurele indicii pe care le avem… Cu alte cuvinte, nimic!

— Suntem în impas! zise O’Hara.

— Impas, repetă Cummins încruntat. Îţi mărturisesc, Mike, că îmi pare rău că trebuie să-ţi ceri scuze în felul acesta. Ceea ce ţi se cere e dezgustător, dar presiunile vin de foarte sus. Pe dumneata, domnule Frost, nu te pot condamna deloc pentru ce-ai făcut. Ai avut un comportament admirabil, atât în cursul acestei ceremonii cat şi atunci când ai intervenit pentru a salva viaţa doctorului Wells.

După aceea se adresă lui Bess privind-o cu un aer ironic.

— Domnişoară Stallman, cred că aş putea să te ajut în realizarea anchetei despre cultul lui Satana. În calitate de şef al acestui birou federal, sunt gata să vă comunic toate informaţiile pe care le doriţi despre asasinatele rituale, sacrificiile şi mutilările legate de acest gen de porcărie, dar vă recomand să vă limitaţi la ele.

— Cu alte cuvinte, nu la mare lucru, răspunse Bess cu vocea ei cea mai suavă. Căci poliţia nu a făcut nimic altceva până acum decât să constate pagubele. Nu ştie nimic despre grupurile constituite. Altfel cu siguranţă că ar fi făcut ceva pentru a pune capăt acestor atrocităţi. Mă înşel?

Cummins se prefăcu că n-a auzit ce-a spus. Se adresă lui Frost:

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru dumneata. Un nou incident ca acesta s-ar putea să nu se mai termine în avantajul dumitale.

— Cu alte cuvinte, îmi ceri să mă cărăbănesc.

— Interpretează cum vrei. Funcţia mea nu-mi dă voie să merg mai departe de aceste sfaturi, dar sper sincer că vei ţine cont de ele.

— Iar eu? interveni Mike O'Hara.

— Ai drept misiune interogarea lui Julian Wells. Ai primit acceptul să continui cercetarea. Ai mână liberă să verifici antecedentele doctorului şi să vezi ce voia să ne dezvăluie, dar nu ai voie să depăşeşti cadrul acestei misiuni.

— O mână liberă mică de tot, aproape ciungă!

— Şi pistolul meu?

Cummins luă arma, smulse fişa şi i-o întinse.

— Dacă-mi urmezi sfatul, nu va mai fi nevoie să te foloseşti de ea.

Îi întinse şi permisul de port-armă, apoi se ridică, indicându-le astfel că discuţia luase sfârşit. Cummins îi conduse până la uşă.

Nimeni nu scoase nicio vorbă pe culoar. Dar când ajunseră în stradă, O'Hara izbucni:

— Ce căcănar! L-aţi auzit? Tremura izmana pe el la ideea că ar putea să aibă de-a face cu o plângere.

Frost râmji.

— În orice caz, zise Mercenarul, n-am nevoie de sfaturile lui! Nu mă trăgea deloc inima să mă bag în povestea asta, mai întâi pentru că ne strica vacanţă, pe urmă pentru că poveştile astea cu sectele mi se păreau cea mai mare aiureală. Dar de două ori în aceeaşi seară se ridică arma împotriva mea, apoi apariţia lui Tillman la acea ceremonie mă intrigă în cel mai înalt grad! Chiar dacă „Domnul Şef" al biroului local al FBI-ului pare că nu crede ce-i spun. Cu toate astea el a omorât-o pe Blanche, iar ceva îmi spune că nu ea trebuia lichidată.

— Sărmana Blanche, suspină Bess. A plătit cu viaţa pentru că

m-a însoţit la ceremonie. Cred că nici nu şi-a dat seama ce i se întâmplă.

— Din fericire, într-un sens. Cred totuşi că noi am fost vizaţi.

— În orice caz, continuă ea, n-am ce face cu informaţiile lui Cummins. Le cunosc deja şi nu cu asta îmi voi construi ancheta. Tipul are o idee cam ciudată despre meseria de ziarist.

Făcură împreună câţiva paşi în stradă, apoi O'Hara zise:

— Bun, scuzele cu pricina le voi concepe la prânz, la un hamburgher.

— Ai grijă să nu verşi pe ele sticla cu ketchup, îi recomandă Frost cu un aer foarte serios. Ar arăta foarte urât! S-ar putea să ia asta drept o altă ofensă. Şi atunci Cummins ar putea să facă un infarct!

— Nu-mi vorbi de el, te rog!

O'Hara scoase din buzunar cheile maşinii şi zise:

— Mă duc la spital să văd ce mai face Wells. Dacă e mai bine, voi sta de vorbă cu el. Veniţi cu mine?

— Du-te cu Mike, îi zise Bess lui Frost. Eu am întâlnire cu asistenta lui.

— Aş prefera să te însoţesc.

— Nu-ţi face griji, mă voi descurca ca un om mare. Asistenta lui Wells mă aşteaptă într-un imobil înalt plin de birouri, cu un post de pază la parter. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. Mike, ţi-l încredinţez, menajează-l. Pare obosit. Du-l la hotel imediat ce terminaţi. Ar face foarte bine să se odihnească.

Frost se aplecă să o sărute.

— Vii repede, să ne odihnim în doi?

— Era vorba de odihnă, nu de coţăială!

Tânăra femeie se depărtă râzând. Frost o urmări cu privirea câteva clipe. Era stăpânit de o nelinişte difuză. O'Hara îl readuse la realitate.

— Eşti sigur că Tillman ăsta al tău e chiar el?

— Auzi! Să nu faci şi tu cum a făcut Cummins! Sper că mă cunoşti destul de bine. Dacă spun că sunt sigur de ceva, atunci înseamnă că nu poate să existe nici cea mai mică îndoială.

— Te cred, bineînţeles. Totuşi e o chestie incredibilă! Tipul pare un profesionist. Ce-ar căuta cu zăpăciţii ăştia?

— O acoperire? Două grupuri diferite? Ar fi prea simplu dacă am avea răspunsul.

— Haide să vedem ce spune Wells. Dacă poate să vorbească, poate aflăm de la el un detaliu care să ne deschidă o pistă. Profesorul pretindea că are informaţii despre o poveste cu teroriştii. Cu siguranţă că lucrurile sunt legate între ele.

— Numai Dumnezeu ştie! zise Frost suspinând.

CAPITOLUL VI

O’Hara opri motorul şi lăsă în jos apărătoarea de soare pe care era prinsă cu scotch o legitimaţie oficială, apoi lăsă maşina sub bolta de la intrarea în spital. Frost îl urmă în interiorul clădirii. În hol se plimba un ofiţer de poliţie. O’Hara se prezentă, îi arătă legitimaţia federală şi ceru informaţii.

— Doctorul Wells se află la serviciul terapie intensivă, le spuse poliţistul.

Lângă ascensoare se afla alt poliţist. Omul de la FBI a fost nevoit să scoată încă o dată legitimaţia.

Ajunseră la etajul trei. Umărul începuse să-l mai lase pe Frost iar capul nu-l mai durea deloc. Anestezicele îşi făceau în sfârşit efectul.

La capătul culoarului, un poliţist stătea pe un scaun pliant. O’Hara arătă spre el cu o mişcare a capului.

— Dispozitivul de pază e foarte bine pus la punct.

— Lasă! Ştii prea bine că pentru un tip hotărât barajul nu e de netrecut!

— Să nu-mi spui că te gândeşti serios că Tillman o să-şi facă apariţia aici! I s-a făcut portretul robot, semnalmentele lui au fost transmise peste tot şi e căutat de zor... Poţi să fii sigur că tipul bănuieşte asta şi că va păstra distanţa.

— E adevărat că tipul ăsta nu-mi mai iese din minte. Dar n-am să fac o fixaţie. În schimb, poate fi trimis altcineva, pe care nu-l cunoaştem.

Când ajunseră pe la mijlocul culoarului, văzură un bărbat cu bluză albă ieşind din camera păzită, cu o tavă în mână. Poliţistul se uită la el cu un aer indiferent, apoi se întoarse spre noii veniţi. Aruncă o privire scurtă spre legitimaţia lui O’Hara.

— Doctorul Wells poate să vorbească? îl întrebă omul de la FBI.

— Ar trebui mai întâi întrebat medicul. Cred că e încă foarte slăbit.

Infirmierul intrase în altă cameră.

— OK, zise O’Hara. Intrăm să vedem cum se simte. Dacă vezi doctorul, spune-i să vină la noi.

Deschiseră uşa şi o închiseră uşurel în urma lor. Storurile erau lăsate şi în cameră domnea un fel de semipenumbră. Pe pat, sub cearceaf, se putea ghici un corp inert. Nu se vedea decât capul, în parte acoperit cu bandaje. Tot felul de tuburi şi de fire, care formau o reţea incredibilă, îl legau pe pacient la un aparat de transfuzie şi la un aparat de supraveghere electronică.

— Impresionant, şopti agentul federal.

Mercenarul se aplecă spre Wells, apoi examină aparatul de supraveghere. Trăsăturile îi încremeniră. Înjură arătând spre un fir care atârna, vizibil smuls.

— Nu ştiu cum funcţionează, zise el, dar sistemul ăsta trebuie să dea alarma dacă se întâmplă ceva. Cu condiţia ca totul să fie branşat corect!

O’Hara se uită la fir cu un aer stupefiat. Frost se apropiase de pat şi privea cu atenţie faţa lui Wells. Bolnavul părea că doarme. Mercenarul trase brusc cearceaful care îl acoperea pe Wells. Cămaşa lungă de spital era ridicată până la subsuori.

Cei doi bărbaţi, aplecaţi peste corpul inert, căutau anomalia. Deodată Frost arătă cu degetul un punct mic de culoare roşie lăsat de acul unei seringi, chiar în locul inimii.

Frost îşi aşează urechea pe pieptul pacientului. Apoi se ridică şi zise:

— E mort de-a binelea!

O’Hara făcu ochii mari.

— Cine a putut… La dracu! Infirmierul!

Se repeziră la uşă şi o porniră la fugă pe culoar sub privirile stupefiate ale poliţistului.

Infirmierul ieşise din cealaltă cameră şi ajunsese la capătul culoarului, în partea opusă a ascensoarelor. Individul întoarse brusc capul şi îi văzu pe cei doi ivindu-se din camera lui Wells. Infirmierul dădu drumul tăvii care căzu cu mare zgomot şi scoase un pistol din buzunar..

O’Hara, încă în prag, se trase repede înapoi. Frost, care deja se avântase, intră într-o cămăruţă din dreapta, a cărei uşă era întredeschisă.

În momentul în care îşi scotea arma din tocul de piele, la o fracţiune de secundă după ce se adăpostise, pe culoar răsunară

primele împuşcături. Un glonţ intră în tocul uşii, şi aşchiile de lemn îi zgâriară faţa.

Mercenarul scoase cu prudenţă capul afară din cameră şi văzu bluza albă dispărând. Se repezi după agresor. Poliţistul, care se aruncase la podea în momentul în care izbucniseră împuşcăturile, se ridică, iar O'Hara ieşi din camera lui Wells.

— Închideţi clădirea! le strigă Mercenarul! Şi chemaţi urgent un medic.

Agentul federal o luă la fugă spre ascensoare, în timp ce poliţistul în uniformă se repezea la un telefon.

Mercenarul ajunse în colţul culoarului la timp ca să vadă închizându-se o uşă metalică. Se lovi de ea, apoi o deschise cu o singură lovitură, trăgându-se într-o parte, cu spatele la perete. Nicio reacţie... Trase cu ochiul. Uşa dădea spre o scară şi auzi zgomot de paşi care urcau.

Se repezi pe scară. Ajunse la palierul de sus, aplecă capul peste rampă şi văzu într-o străfulgerare o formă albă traversând palierul superior.

Mercenarul îşi luă elan, urcă alte trepte şi se opri între două nivele ca să arunce o privire. Se trase imediat înapoi. Individul se oprise şi aştepta la câţiva metri, cu arma pregătită. Un glonţ ricoşă pe pardoseală, aproape la picioarele lui. Ripostă imediat, dar auzi din nou zgomot de paşi. Frost îşi continuă cursa urcând câte patru trepte deodată.

Mercenarul se opri în faţa unei uşi care dădea spre culoarul de la etaj. Uşa era închisă. Trase cu urechea, dar nu auzi nimic.

Infirmierul nu putuse să deschidă şi apoi să încuie acea uşă fără să-l fi auzit. Prin urmare, individul urcase mai departe. Poate că îl aştepta la următorul colţ! Umărul începea să-l doară din nou. Continuă să urce şi ajunse pe palierul ultimului etaj unde se pomeni în faţa unei uşi masive de metal.

Procedă ca prima dată deschizând brusc uşa şi trăgându-se într-o parte. Dar nu se întâmplă nimic. Urmărirea se transforma într-un joc de-a v-aţi ascunselea. Atunci se repezi afară şi se pomeni pe un acoperiş gen terasă cu pietriş pe jos. Mici construcţii cubice adăposteau instalaţiile de încălzire şi de climatizare. Ceva mai departe, zări o banderolă mare vopsită în portocaliu şi alb pe fundul negru al unei suprafeţe asfaltate. Un spaţiu de aterizare pentru elicoptere.

Frost înaintă cu prudenţă în teren deschis, pândind cea mai mică mişcare.

Tipul nu avea unde să fie decât în spatele unuia dintre acele mici adăposturi cubice. În momentul în care ajungea la colţul uneia dintre construcţiile de beton, Mercenarul auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse brusc. Se trântise uşa metalică!

Mercenarul se puse din nou în mişcare. Simţea junghiuri puternice în partea stângă a pieptului. Auzi deodată scrâşnetul pietrişului, în faţă şi puţin la stânga. Imediat răsună o împuşcătură. La vreo zece metri, un braţ care depăşea un colţ al zidului, ţinea un pistol care trase din nou în direcţia lui.

Intenţia lui Frost era să-l prindă pe tip viu. De la început, în jurul lui nu au fost decât cadavre. Şi cadavrele nu vorbeau. Dar pe măsură ce timpul trecea, durerea devenea din ce în ce mai puternică. Fiecare bătaie a inimii făcea să radieze durerea până la cap. Trebuia să acţioneze repede ca să nu ajungă în stare de inferioritate.

Luă uşor o mână de pietriş şi îl aruncă într-o parte, aproximativ la un metru de el. Imediat răsunară două împuşcături. Respiră încet, ca să combată ameţeala care începea să-l cuprindă. Aruncă din nou câteva pietricele şi auzi o singură împuşcătură, imediat urmată de un pocnet metalic. Individul nu mai avea gloanţe!

Mercenarul zâmbi satisfăcut. Iată ce însemna să nu ţii socoteala. Se ridică şi înaintă pe teren descoperit.

— Predă-te! Nu mai ai nicio şansă! strigă el.

Îl văzu pe individ ivindu-se din spatele micului bloc de beton, cu un cuţit în mână. Frost se opri şi îndreptă pistolul spre el.

— Lasă cuţitul!

Individul nici nu clipi, ţinând cuţitul cu fermitate şi îndoind uşor picioarele.

— Nu te prosti! Lasă cuţitul ca să nu trag!

Celălalt nu avea de unde să ştie că nu avea de gând să-l omoare. Făcu încă doi paşi înainte. Apoi întinse încet ambele braţe înaintea lui, în poziţia unui trăgător de elită. Omul din faţa lui părea încremenit. Era un vietnamez, destul de înalt, cu o ură imensă în privire. Deodată se repezi şi Frost trase, ţintind picioarele. Vietnamezul se prăbuşi şi Frost se îndreptă calm spre el.

Individul se ridică brusc în momentul în care Mercenarul ajunse lângă el şi îl lovi făcându-i să-i sară revolverul din mână. Apoi, la fel de brusc, întinse braţul drept şi cuţitul despică aerul la un milimetru de pieptul lui Frost care se trăsese instinctiv înapoi.

Mercenarul, întărâtat de furie, îl lovi pe tip cu piciorul în burtă. Apoi îi trase o lovitură puternică peste braţ şi cuţitul zbură câţiva metri mai încolo.

Dar vietnamezul se ridicase deja cu o vioiciune stupefiantă, în ciuda rănii de la coapsă. Sări cu piciorul ridicat şi îl lovi pe Frost în umărul stâng. Exact în locul dureros! Mercenarul se clătină. Vietnamezul aterizâ rostogolindu-se pe pietriş. Frost se grăbi să-i tragă o lovitură în şale.

Propulsat de impact, tipul făcu o cursă forţată de câţiva metri. Frost tocmai voia să se arunce peste el când, întorcându-se brusc, vietnamezul scoase un şuierat lung ca de şarpe şi îşi proiectă piciorul spre capul Mercenarului. Frost se aplecă şi devie atacul cu o lovitură zdravănă în tibie, urmată de o dreaptă şi o stângă la tâmple. De data asta, adversarul se clătină serios şi se dădu înapoi.

Frost reveni la atac. În momentul acela vietnamezul avu o reacţie neverosimilă. Se repezi spre parapetul care mărginea acoperişul, sări peste el şi se aruncă în gol.

Mercenarul auzi un ţipăt lung şi gutural, asemănător cu un râs de dement. Se apropie de margine şi privi în jos.

La aproximativ cincisprezece metri, se afla în construcţie alt corp de clădire. Bare de fier-beton ruginite se ridicau până la un metru şi jumătatea pe culmea zidului neterminat.

Ucigaşul se înfipsese în una din ele. Avea faţa îndreptată spre cer şi ochii mari deschişi. Gura strâmbă părea că rânjeşte.

Frost rămase încremenit câteva secunde, aplecat în gol şi gâfâind. Apoi auzi zgomot de paşi pe pietriş. Se întoarse şi îl văzu pe O'Hara care sosea în fugă, urmat de câţiva poliţişti, printre care şi cel care păzea camera lui Wells.

— N-ai păţit nimic? zise omul de la FBI apucându-l de umăr.

Era tocmai umărul rănit.

— M-aş simţi mult mai bine dacă ţi-ai lua de pe mine laba ta mare de gorilă, bombăni Frost încercând să-şi domolească respiraţia.

Sângele îi bătea la tâmple.

— Cred că Bess are dreptate. Am nevoie de odihnă, murmură el.

— Ce s-a întâmplat? Unde e tipul?

— Karatistul? S-a aruncat peste parapet. Un kamikaze!

O'Hara se aplecă şi văzu corpul înfipt în fierul-beton.

Mormăi ceva ce Frost nu înţelese. Mercenarul continuă:

— Probabil că şi-a dat seama că partida era pierdută. A sărit. Probabil că avea o slăbiciune pentru frigărui.

Apoi făcu câţiva paşi spre uşă, scoase o ţigară Camel, se scotoci după brichetă şi aprinse flacăra urât mirositoare. Mâinile îi tremurau atât de râu încât, în ciuda dimensiunilor mari ale flăcării, îşi aprinse destul de greu ţigara.

— Trebuie neapărat să mai scurtez fitilul, murmură el printre dinţi.

*

* *

— Nu pot deloc să prind biroul lui Wells, zise O'Hara întorcându-se de la cabina telefonică. Tot timpul sună ocupat.

Am sunat la postul de pază al clădirii şi mi s-a spus că nu s-a semnalat nimic anormal.

Frost îşi scărpină fruntea gânditor.

— Îmi dai maşina ta? întrebă el.

— E o maşină de serviciu, ai grijă. Dacă se întâmplă ceva, voi fi obligat să spun că mi-a fost furată.

— OK.

Ieşi din spital se îndreptă spre vehiculul lui O'Hara, se instală la volan şi demară imediat. După zece minute oprea în faţa clădirii unde Bess trebuia să se întâlnească cu colaboratoarea lui Julien Wells. Intră ca o săgeată, trecu pe lângă postul de pază şi luă cu el în trecere un bătrân în uniformă care avea un pistol la şold.

— Vino cu mine, zise el fără altă explicaţie.

Omul se uită la el cu un aer uluit.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el lăsându-se împins de Frost.

— Aş vrea să nu se fi întâmplat nimic, dar tare mi-e frică că nu-i aşa.

— Dar cine eşti?

— FBI, minţi Frost. Mişcă-te.

Un ascensor îi duse la etajul optsprezece. În timpul ascensiunii, Mercenarul îi explică pe scurt poliţistului că nu se putea lua

legătura telefonic cu asistenta lui Wells şi că asta nu mirosea a bine. Fără să facă prea multe precizări.

Uşile culisară domol. Pe palier se vede o uşă de sticlă pe care scria cu litere mari: SOCIETATEA DE INVESTIŢII WELLS & Co.

— Ăsta e biroul lui Wells, scriitorul? întrebă Frost.

— Aici e agentul de schimb, îi răspunse poliţistul.

Uşa era încuiată. Prin sticlă se putea vedea un fel de mică sală de aşteptare, cu fotolii şi o masă joasă pe care zăceau câteva reviste.

— Nu văd nimic anormal, zise poliţistul. Eşti sigur că aici e cineva?

— Foarte sigur. Uşa asta e încuiată în orele de lucru ale biroului?

— Nu. Suni şi intri. Dar poate că acum toată lumea e plecată.

Frost se mai uită încă o dată prin uşă. Deodată simţi o mică crispare în stomac. În spatele unui fotoliu zărise o eşarfă ecosez... La fel ca cea pe care o purta Bess, asortată cu fusta. O uitase la plecare? Pe jos? Trebuia să fie cu sufletul împăcat. Dacă se înşela, Mike n-avea decât să ţipe, şi nu-i păsa de necazurile pe care le va avea cu Cummins.

— Dă-te într-o parte! ordonă el gardianului. Şi scoate arma.

Apoi, cu toată puterea, Mercenarul lovi cu piciorul în broască. Uşa se făcu ţăndări cu un zgomot asurzitor.

CAPITOLUL VII

Frost scoase revolverul High Power, intră şi se aplecă să ia de jos eşarfa. Geanta amantei sale se afla alături, deschisă, răsturnată, cu conţinutul pe jumătate răspândit pe mochetă. Adineauri nu o văzuse din cauza fotoliului.

— Atenţie!

Fusese vocea gardianului.

Frost se întoarse în loc. Pe o uşă ieşi brusc un bărbat agitând o sabie. Lama lovi cu o violenţă incredibilă spătarul fotoliului în spatele căruia Mercenarul se lăsase pe vine şi sfâşie stofa. În aceeaşi clipă răsună o detunătură. Bătrânul gardian trase şi omul se prăbuşi peste măsuţă, împrăştiind pe jos revistele.

— Mulţumesc, îi zise Frost.

Bărbatul cu sabia purta un ciorap pe cap. Asta era noua versiune a cagulei! Era mai uşor de ascuns la intrare decât fustanelele. În privinţa armei albe, Frost nu era deloc mirat. Se cam aştepta. Se încadra în ordinea logică a lucrurilor!

Al doilea agresor, tot cu faţa mascată, se ivi pe uşa unui mic culoar, cu sabia în mână. Dar nu avu timp să facă doi paşi. Frost trase şi agresorul se îndoi brusc în faţă, dând drumul sabiei care se rostogoli până la picioarele paznicului.

Bătrânul, stupefiat, se uită la cele două cadavre şi murmură:

— Ce naiba e cu ţăcăniţii ăştia?

Frost nu avea timp să-i explice. Intră pe culoar şi văzu imediat câteva uşi. Deschise prima uşa şi strigă:

— Foc!

Imediat se auzi alt strigăt:

— Frost!

Era vocea frumoasei Bess, venind din biroul aflat la capătul culoarului. Uşa se deschise chiar în clipa în care ajungea în faţa ei. Apăru alt om mascat şi Frost îl doborî imediat cu un glonţ. Corpul omului căzu peste el şi Mercenarul, din cauza culoarului prea îngust, nu putu să se eschiveze. Greutatea cadavrului îl

împinse în spate, tocmai în momentul în care un al patrulea individ trecu ca o vijelie pe lângă el şi se năpusti spre ieşire. Reuşi să se elibereze, dar arma îi rămăsese sub mort. Şi alt tip venea spre el.

Auzi din nou strigătul plin de angoasă al tinerei femei:

— Frost! Frost!

Se trase doi paşi înapoi, îşi luă elan şi sări. Îşi seceră adversarul la picioare. Tipul căzu pe spate, lovindu-se cu capul de perete. Frost se aruncă asupra lui şi îl lovi puternic cu genunchiul în stomac. Apoi trase de ciorapul de nylon şi văzu o faţă buhăită, năpădită de păr. Ochii tipului se deschiseră.

Frost îl prinse cu mâna de gât. Văzu ochii tipului holbându-se. Strânse mai tare. Omul deschise gura scoţând la iveală o limbă umflată. Pielea feţei începea să se învineţească. Mercenarul strânse cu o furie incontrolabilă. Urmă un horcăit surd, apoi un gâlgâit şi limba ieşi în întregime din gură.

Frost se ridică clătinându-se. Împinse într-o parte cadavrul, luă revolverul şi se năpusti spre uşa din fund.

În acel moment, se produse o explozie asurzitoare. Intră în fugă şi văzu flăcări mari ieşind dintr-un recipient metalic şi cuprinzând deja perdelele de la fereastră.

Bess se afla acolo. Tânăra femeie zăcea pe podea, legată de un scaun care se răsturnase. O altă femeie, ghemuită într-un colţ al încăperii, zăcea şi ea legată de mâini şi de picioare.

Mercenarul se ocupă mai întâi de Bess.

— Au pus bombe incendiare, Frost!

— Ştiu. A fost una pusă alături, care s-a declanşat fără explozie, dar a aprins focul.

Mercenarul scoase pumnalul de luptă şi îi tăie legăturile de la mâini. Apoi le tăie pe cele de la picioare. După care se ocupă de cealaltă femeie, în timp ce Bess, aşezată pe podea, îşi masa cu vigoare mâinile şi picioarele anchilozate. Tânăra femeie îi explică pe scurt:

— Tipii ăştia au intrat brusc când mă aflam în sala de aşteptare. Mary se dusese în biroul lui Wells să aducă nişte documente. M-au târât aici. Când i-a văzut venind, Mary a încercat să se folosească de un revolver pe care îl avea la ea, dar au lovit-o în cap.

Bess se ridică în picioare şi se apropie de cealaltă femeie care

îşi venea în simţiri, şi ai cărei ochi se măreau de groază văzând aplecată spre ea un bărbat legat la un ochi.

Bess înţelese şi interveni:

— Mary, să nu-ţi fie frică. S-a terminat. Au plecat.

O ajută pe tânăra femeie să se ridice în capul oaselor şi continuă:

— Frost ne-a scăpat de ei. Trebuie să plecăm repede de-aici.

În hol se auziseră alte explozii înfundate.

— Te simţi în stare să mergi? întrebă Frost.

— Cred… cred că da.

— Atunci să ne grăbim.

O luă de braţ şi o ajută să se ridice. Bess pornise pe culoar.

— Frost! Strigă ea. Nu putem trece!

Incendiul răbufnise în antreu.

— Totuşi trebui să trecem, mormăi el deschizând uşa pe care scria „Lavoar”. După câteva clipe ieşi cu un prosop îmbibat cu apă.

— Acoperă-ţi cum poţi mai bine faţa, îi zise el lui Bess întinzându-i prosopul umed.

Frost puse alt prosop pe capul lui Mary, îşi aşează şi el unul pe faţă şi zise:

— Înainte!

Tânăra femeie se poticni şi fu gata să cadă.

Frost o ridică în braţe, apoi se întoarse spre uşă.

— Ţine-te de mine, Bess.

De cealaltă parte, incendiul trosnea ameninţător. Frost se repezi înainte cu capul în jos, trecu prin incendiu, alergând şi strângând bine în braţe corpul tinerei femei. Bess venea imediat în urma lui. Trecură ca o vijelie prin mica sală de aşteptare şi ieşiră pe palier unde Bess se opri brusc. Apoi ţipă cuprinsă de oroare. Bătrânul gardian zăcea pe jumătate decapitat.

— Dumnezeule! zise Bess ducând mâna la gură.

Frost se debarasă de prosopul umed. Bietul om fusese atacat cu sabia de cel care trecuse pe lângă el când se afla blocat de cadavru pe culoar.

— Să nu stăm aici! strigă el.

Un fum gros se întindea la nivelul tavanului. Bess se repezi la un sistem de alarmă, sparse geamul şi apăsă pe buton. Lângă

ascensoare se declanşă o sonerie. Aproape imediat intrară în funcţiune gurile de stropire.

— Repede, să luăm ascensorul! zise ea.

— Niciodată nu iei ascensorul într-o clădire incendiată! Pe scară!

În acel moment, etajul fu zguduit de o explozie puternică. Focul ajunsese probabil la un material sintetic pe bază de elemente clorohidrate. Sau poate că biroul lui Wells mai conţinea şi altceva în afară de documente…

O porniră pe scară în jos, în timp ce soneria de alarmă suna fără încetare.

Mary nu era prea grea, dar pe Frost îl durea cumplit umărul stâng. Mercenarul strânse din dinţi, străduindu-se să susţină cât mai mult greutatea tinerei femeie cu braţul drept.

Oamenii începeau să iasă din birouri exclamând surprinşi şi adresându-se unii altora alarmaţi. Cei mai mulţi se trăgeau din drumul lui.

Încă o dată scăpase de furia mascaţilor. De fiecare dată fuseseră înarmaţi cu săbii sau cu cuţite. Nicio armă de foc… Cu excepţia lui Tillman. Dar ce legătura putea să existe între el şi acei nebuni care se aruncau în moarte fără să ezite?

Vietnamezul avea şi el un pistol. Care era firul conducător în toată povestea asta? Nu reuşeau să prindă niciun indiciu. De fiecare dată focul distrugea totul.

CAPITOLUL VIII

Vasili Vocienkov opri Volkswagen-ul în faţa clădirii vechi şi pătrunse sub portalul îmbătrânit. Urcă repede scara. Zidul era plin de desene. Dar Vocienkov nu era atent la ele. Era stăpânit de o ură rece iar ochii de un verde foarte deschis căpătaseră tenta bronzului oxidat.

Ajunse la etajul trei şi deschise uşa din stânga fără să bată. Ştia că este aşteptat. După un mic antreu, apartamentul mai era format dintr-o bucătărie îngustă şi o cameră mică cu un pat prăpădit, un fotoliu care cunoscuse zile mai bune şi o masă din lemn alb cu două scaune. Nu era decât un simplu loc de întâlnire.

Boris Mişkin stătea pe pat şi se pregătea să suporte furtuna făcându-şi curaj cu ajutorul unui whisky de proastă calitate.

După discuţia din ajun, nu reuşise să ia legătura cu cel pe care îl numeau între ei „Maestrul”. Individul era de negăsit! Şi dacă Vocienkov îl chemase la întâlnire, asta însemna că ratarea de ieri fusese urmată de altele. Se aştepta la o săpuneală rea de tot. KGB-ul ar fi putut să-l recheme!

Se înfioră de angoasă. Nu-i surâdea deloc să se întoarcă în URSS după viaţa uşoară de-aici. Gustase din farmecele sistemului capitalist iar deliciile comunismului îl atrăgeau din ce în ce mai puţin. Vedea bine că „decadenţa” nu era lipsită deloc de atractivitate…

Şi pe urmă mai era şi Jaimie, o puştoaică cu care se întâlnea de două luni. Era grozavă, cu nişte sâni înnebunitori, grei, umflaţi, pe care îi frământa cu amândouă mâinile cu o plăcere nebună; iar fesele rotunde te invitau s-o violezi. Avea multă imaginaţie la pat şi nu-i dădea pace decât atunci când era epuizat, după ce aproape că se sufocase de plăcere.

Intrarea lui Vocienkov îl readuse la realitate instantaneu. Şeful era încruntat, ca în zilele lui proaste.

— Ai dat ochii cu Maestrul? Ce-a zis? întrebă Vocienkov cu o voce răstită.

Mişkin înghiţi în sec.

— N-am dat de el la telefon.

În faţa furiei pe care o declanşă răspunsul său, Mişkin încercă să explice:

— E de negăsit. M-am dus peste tot unde aş fi putut avea şansa să-l întâlnesc, dar nicăieri nu a spus unde poate fi găsit.

— Nu se poate! izbucni Vocienkov. Era stabilit ca totdeauna să-l putem găsi. Eşti un incapabil. Iar el un inconştient! Jucăm o partidă foarte strânsă, iar aceste neglijenţe pot să ne ducă la un eşec total.

— S-a întâmplat ceva nou? întrebă cu timiditate Mişkin.

— Dacă s-a întâmplat ceva nou? Ba bine că nu! Mai întâi l-au omorât pe Wells la spital. Şi deloc discret. Din fericire, executorul n-a fost prins în viaţă. Nu înţeleg de ce nu avea arma albă „rituală”. Probabil că era mai puţin îmbrobodit decât ceilalţi şi credea mai mult în eficacitatea modernă. Un debutant, care nu a ştiut cum să se folosească de revolver! După care, au vrut s-o suprime pe asistenta lui Wells dând foc biroului. Dar imbecilii şi-au ales momentul cel mai nepotrivit. Asistenta nu era singură. Era acolo jurnalista aceea. Iar mercenarul acela iar a sosit la timp şi a reuşit să le salveze pe amândouă…

Vocienkov se opri, făcu câţiva paşi ca să se calmeze, apoi se trânti în fotoliu. Mercenarul îi scăpase seara trecută. Totuşi putea să jure că-l nimerise în timpul urmăririi. Se înşelase. Dar nu putea să mărturisească asta acelei nulităţi de om care nu era în stare nici măcar să transmită un mesaj.

— Bun, acum nu mai tolerez nici cea mai mică greşeală, zise el. Trebuie să jucăm strâns de tot. Răpirea agronomului Ronald Paulson e prevăzută pentru mâine. Va merge fără probleme, pentru că operaţiunea este executată de oameni solizi.

Mişkin simţi săgeata. El nu era implicat în probleme delicate! Dar îl durea în cot, din moment ce Vocienkov nu spunea că îl va trimite dincolo de cortina de fier! Se gândi să rişte o sugestie personală:

— Maestrul vorbeşte în seara asta la televizor. Dacă nu m-aţi fi chemat aici, acolo voiam să mă duc după el… Sper că discursul nu e înregistrat!

— Bine! Găseşte-l. Să pună imediat capăt acţiunilor iresponsabile. Şi spune-i că în cel mult două zile trebuie să stau

neapărat de vorbă cu el. Ştie unde şi cum să mă contacteze. Asta e tot.

Mişkin se ridică fără să îndrăznească să-şi golească paharul. Scăpase ieftin. Nu era momentul să atragă asupra lui fulgerele acelui om posac, căruia nu-i plăcea nici alcoolul, nici femeile.

Măcar să o găsească pe cealaltă marionetă diseară la televiziune! Altfel rata inutil întâlnirea cu Jaimie...

*

* *

Frost îşi petrecu braţul drept după umerii amantei sale. Ca să se sprijine, dar şi ca s-o simtă lângă el, prezenţă reconfortantă şi senzuală.

Se instală pe scaunul din faţă al Fordului, iar tânăra femeie se instală la volan.

— Eşti sigur că te simţi în stare să mergem acasă la Mary Boles? întrebă ea.

— Evident. Tu nu vei avea de făcut decât să-mi umpli paharul. Cu golitul lui mă voi descurca singur ca un om mare. Dar Mary e destul de refăcută ca să ne invite la cină? Mai devreme nu arăta prea strălucit.

— Se simte mai bine. Şi a spus că va comanda totul unui chinez.

Mercenarul se scotoci prin buzunare, îşi găsi ţigările şi apăsă pe bricheta de la bord.

— Crezi că e bine? zise Bess.

— Să mergeam la cină? Bineînţeles...

— Nu, să fumezi. N-ai respirat şi aşa destul fum de două zile încoace?

— Nu e tot una. Asta îmi face plăcere. Trebuie neapărat să vedem dacă Mary Boles ne poate spune ceva despre diliii ăştia.

Bess dădu din cap.

— Ceea ce ştiu eu nu e destul. Se cunosc o sumedenie de lucruri despre vrăjitorie, dar aproape nimic despre cultul lui Satana. La Ministerul de Justiţie, asasinatele cu mutilare sunt clasificate împreună cu celelalte. Nu se face nicio diferenţă şi nu se ţin statistici. Cât priveşte informaţiile FBI-ului, mai bine să nu mai vorbim, nici măcar nu figurează în computerele de la Washington.

— Într-un cuvânt, domeniul e complet virgin!

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Tocmai virginele şi copiii nebotezaţi servesc drept victime adoratorilor Satanei. Ba chiar se crede că îi mănâncă după ceremonii…

— Ai noroc că nu mai eşti virgină! zise Frost râzând.

Bess se făcu că nu aude. Se înfioră şi continuă:

— Mi-e frică, Frost. La fel şi lui Mary. Mi-a dat un revolver pe care îl avea la ea acasă.

— N-ai dreptul. Nu locuieşti în Georgia.

— Puţin îmi pasă. Îl ţin la mine.

— Să nu cumva să-i spui lui O'Hara. Ar fi obligat să te bage la zdup!

Bess opri maşina în faţa peronului unei case mari din piatră. Frost se uită la ceas. Era patru.

— Auzi, e cam devreme pentru cină, remarcă el.

— Mary s-a gândit să bem un păhărel şi să cinăm devreme, ca să avem timp să vorbim după aceea.

— De ce? În timp ce mâncăm nu putem discuta?

— Nu e politicos să discuţi cu gura plină, zise Bess râzând.

Uşa de la intrare se deschise când începură să urce treptele peronului. Mary Boles îşi făcu apariţia cu zâmbetul pe buze. Purta o rochie albă care se potrivea de minune cu tenul ei mai de brunetă. Partea de sus era destul de sobră, cu un guleraş drept care îi punea în evidenţă gâtul lung, mâneci largi strânse la încheietura mâinilor, iar partea de jos era amplă, căzând aproape până la glezne. O centură din piele roşie îi scotea în evidenţă talia extrem de fină. În picioare avea pantofi roşii cu toc înalt, iar părul era prins la spate cu o panglică.

— Căpitane Frost! exclamă ea cu un ton călduros. Îţi recunosc banta de la ochi, cred că numai asta am văzut! Cum te simţi?

— Nu prea rău, dar mai degrabă tu ar trebui să fii întrebată.

— M-am ales cu un cucui zdravăn, în rest n-am nimic.

Tânăra femeie îi invită în salonul luxos şi zise:

— Luaţi loc, mă duc să pregătesc ceaiul.

— Ceai? Ăăă… se bâlbâi Mercenarul. N-aş vrea să par grosolan, dar ştii, mie apa caldă… N-ai cumva ceva mai tonic?

Mary Boles izbucni într-un râs cristalin şi spuse:

— Simte-te ca acasă şi serveşte-te de la bar. Şi tu preferi ceva tonic, Bess?

— Oh, nu! La patru după-amiaza ceaiul îmi convine de minune.

Mary Boles zâmbi în timp ce Frost se trântea pe o canapea mare iar Bess scotocea printre sticle.

— Serveşte-mă cu puţină sudoare de mujic, cu suc de portocale, ceru el.

— Presupun că e vorba de vodcă. Smirnoff e bună?

— Perfect!

Frost aprinse o ţigară, îşi găsi bricheta, după ce scotoci trei buzunare, şi aprinse flacăra care scotea şi mai mult fum.

— Trebuie neapărat să mai scurtez fitilul, zise el.

— Parcă nu e prima dată când aud asta, zise Bess cu o voce agasată.

— Îmi pare rău, miss, dar de două zile chiar că n-am avut timp. Am cam fost sâcâit.

Mary Boles se întoarse cu o tavă.

— V-aţi servit. Perfect.

— Ai o casă splendidă. Nu e prea mare pentru tine? întrebă Frost.

— Nu e a mea, ci a părinţilor mei. Mi-o lasă cât timp se află în Europa. Noroc că nu trebuie să mă ocup de curăţenie! adăugă ea râzând. Mi-au lăsat şi femeie de serviciu.

— Spune-mi, Mary, ce rol jucai tu pe lângă doctorul Wells?

— Eram asistenta lui de cercetări.

— Prin urmare existau cercetări…

— Nu ştiu ce te preocupă. Din păcate, nu pot să-ţi spun mare lucru despre povestea aceea cu grupul de terorişti. Poate că e vorba de adoratorii lui Satana, dar poate că nu… Doctorul Wells nu mi-a spus nimic din ce dorea să dezvăluie FBI-ului.

— Atunci vorbeşte-mi de cultul Satanei.

Tânăra femeie se aşează pe covor în mijlocul încăperii, sprijinindu-se cu cotul de o măsuţa. Rochia i se etalase în formă de corolă în jurul ei şi tabloul era cât se poate de încântător. Mary se uită o clipă la unghiile de la mâini apoi începu:

— De fapt, existenţa unui adevărat cult satanic în America de Nord este încă un mister. Unele indicaţii par să arate că există cu adevărat, dar nu deţinem nicio dovadă categorică. Totuşi cifrele…

Frost o întrerupse:

— Cifrele? Cum se poate vorbi de cifre, dacă nu există nicio dovadă?

— Specialiştii au făcut estimări, dacă preferi. Mii de asasinate sunt imputabile pe teritoriul american acestui cult. În unele state, el este practicat de oraşe întregi, ceea ce ar putea explica caracterul secret al acestor activităţi. Înţelegi... Dacă şeriful, redactorul şef al ziarului local, chiar preotul sunt amestecaţi... Eu n-aş putea afirma nimic categoric.

Afară se auzi zgomotul unui motor, apoi un scrâşnet de frâne. Urmă trântitul unei portiere. Trăsăturile lui Mary se crispară. Se repezi în antreu şi se uită pe fereastră.

Apoi fu auzită deschizând şi spunând:

— Bună ziua, domnule O'Hara. M-ai speriat.

Vocea agentului federal răsună în antreu:

— Cei cu gânduri necurate ar fi făcut mai puţin zgomot! Cum te simţi? Banditul de Frost a şi venit?

Silueta mare a omului de la FBI apăru în uşa salonului. O'Hara avea în mână o valijoară.

Bess sări de gâtul lui şi îl sărută pe amândoi obrajii.

— Mike! îmi pare bine că eşti aici!

A fost o surpriză. Domnişoara Boles mi-a spus că veţi cina aici amândoi, şi m-a invitat şi pe mine.

— Te servesc cu o tărie sau cu un... ceai? îl întrebă Mary.

— Ceai! exclamă Frost. Vrei să rugineascâ? Alcoolul îl conservă cel mai bine.

— Nici măcar nu asculta aceste nerozii, spuse O'Hara foarte demn. Un deget de whisky, te rog.

Ea îl servi iar el o aşteptă să se aşeze ca să stea şi el pe marginea fotoliului. Tânăra femeie părea că-i fascinează, căci O'Hara nu-şi mai lua ochii de la ea..

Bess se aplecă spre Frost şi îi şopti la ureche.

— Ai văzut cum se uită la Mary?

Aşa cum se uită un şoim la prada lui, şopti Mercenarul.

— Eşti îngrozitor!

— Aşa li se zice mercenarilor în Franţa. Dar ai dreptate, sunt adorabili. Ne-am putea căsători în aceeaşi zi, asta ar reduce cheltuielile!

Bess se uită la el încruntată.

Frost ridică glasul ca să schimbe subiectul:

— Ce-ar fi să ne întoarcem la poveştile acelea cu sectele satanice?

— După părerea mea, tipii ăştia se comportă mai mult ca nişte gangsteri decât ca nişte adoratori ai lunii sau ai soarelui, zise agentul FBI cu un aer sumbru.

— Da şi nu, zise Mary. Cred că confunzi două lucruri foarte diferite. Există cei care, foarte inofensivi, se comportă ca oricare alt adept al oricărei religii. Ei sunt convinşi că religia lor este cea mai bună expresie spirituală posibilă. Tind spre bine şi spre dragostea universală, iar dacă invocă forţele răului, o fac pentru a le îndepărta. Ei adoră elementele naturii. N-au nicio legătură cu vrăjitorii şi vrăjitoarele.

— Te referi la ceea ce-am văzut în seara când a fost asasinată Blanche Corrigan? întrebă O'Hara.

— Exact. Şi din greşeală vi s-a vorbit de liturghie neagră. Ceea ce-aţi văzut nu era aşa ceva. Vreţi să vă povestesc cum se desfăşoară o liturghie neagră adevărată?

— Bineînţeles, o încurajă Bess.

— Este modelul exact al unei slujbe creştine, numai că Dumnezeu este înlocuit cu Satana. Uneori mai sunt venerate şi alte divinităţi demonice care corespund într-un fel sfinţilor creştini. De exemplu Astarté, zeiţa desfrâului. Şi asta duce, bineînţeles, la scene pornografice. Participanţii se dedau şi la acte de canibalism şi beau sânge omenesc, pentru a imita ritualul cu pâinea şi vinul.

O'Hara înghiţi greşit, se înroşi la faţă şi avu un acces de tuse.

— Nu se poate! bâigui el.

— Ba da. Victimele lor sunt în general copii şi virgine. Copiază riturile creştine dar întorcându-le în sensul răului. De exemplu împărtăşania… Pâinea şi vinul, care simbolizează corpul şi sângele lui Cristos, sunt înlocuite cu carne şi sânge de om pentru a se realiza o parodie a Eucaristiei. Adepţii cultului pretind că Satana este singurul Dumnezeu adevărat şi că cei ai altor religii nu sunt decât impostori. Au şi altare, dar în loc să le acopere cu pânză sfinţită, întind deasupra o femeie goală şi celebrează slujba pe pântecele ei. Femeia are o lumânare neagră în fiecare mână…

— E de-a dreptul nebunesc! exclamă Bess.

— Şi s-ar părea că asta nu e nimic faţă de ceea ce se practica altădată. Am citit relatări de o depravare indescriptibilă.

O'Hara îşi prinse capul în mâini.

— Dar nu se poate ca în secolul XX, nişte fiinţe omeneşti să mai facă astfel de lucruri! Douăzeci de secole de civilizaţie chiar n-au servit la nimic?

— Aş vrea să-ţi amintesc că acum vreo cincizeci de ani, o fiinţă omenească a trimis la camera de gazare câteva milioane de semeni de-ai săi!

Urmară câteva secunde de tăcere, apoi Mercenarul reluă conversaţia despre subiectul care îl interesa.

— Să presupunem că un grup de terorişti se foloseşte de aceste secte ca acoperire şi îi utilizează pe adepţi pentru a face treburile cele mai murdare. Asta ar putea explica asasinarea tinerei Corrigan şi prezenţa acestor saltimbanci înarmaţi cu cuţite şi săbii.

— Rămâne de văzut! zise O'Hara sceptic.

*

* *

Acum beau cafeaua în salon. Cina chinezească fusese foarte reuşită şi conversaţia însufleţită.

Mary le propuse să aprindă televizorul.

— Este ora emisiunii doctorului Lassiter Kulley, le explică ea.

— De ăsta chiar că uitasem, zise Frost.

— Iar eu am uitat să-ţi spun că am luat legătura cu secretara lui ca să-l pot întâlni, adăugă Bess. Peste o zi-două trebuie să primesc răspunsul.

— Dar i-ai luat deja un interviu în avion!

— Asta a fost înainte de tot ce s-a întâmplat. Aş vrea să-l întâlnesc acum. Pentru că pot să-ţi mărturisesc, n-am înţeles prea bine tot ce mi-a spus. Ori e puţin cam vag, ori n-am fost eu prea atentă.

Mike O'Hara se apropie de Frost.

— Auzi, bătrâne... E ceva care nu-mi dă pace în legătură cu Kulley. Dacă aceşti dilii l-au lichidat pe Julian Wells, pe secretara lui, dacă au încercat să vă lichideze pe tine, pe Bess şi pe Mary, de ce nu l-au atacat şi pe Kulley?

Frost dădu din umeri şi simţi imediat o durere în partea stângă.

— Poate că nu-l iau în serios!

Mike O'Hara nu părea convins.

— Mda... Cred că va trebui să mă duc şi să-i pun câteva întrebări acestui om cumsecade. Poate că ne dă o mână de

ajutor.

— Vom merge împreună.

— Tu stai liniştit! Închipuie-ţi că ai da peste altă farsă asemănătoare cu cele de care ai avut parte. Nu prea eşti în stare să le mai faci faţă.

— Tu-mi ascunzi ceva…

— Recunosc, n-o să discutăm pe tema asta… Am acordul şefilor mei ca să vă protejez pe toţi trei. Am deja poliţişti ascunşi nu departe de-aici. Nişte tipi care îşi cunosc bine meseria. Totuşi, s-ar putea ca cineva să reuşească să intre aici.

— În casa asta?

— Exact asta am vrut să spun. Am vorbit cu Bess mai devreme, după-amiază, când tu te odihneai. Ţi-a adus lucruri pentru câteva zile. Mary e de acord să vă găzduiască. Am hotărât asta împreună cu ea când am luat-o de la spital. Îi pare bine că nu va fi singură după tot ce s-a întâmplat.

— Cu alte cuvinte, vrei să fim pe post de momeală. Trei capete legate de acelaşi ţăruş.

— Întocmai. Eşti de acord?

— Stai puţin, zise Frost. Chiar crezi c-o să meargă? De fapt, până la urmă, nu e o idee chiar atât de rea.

— Şi contez pe tine. Poliţiştii sunt afară. Intri în joc?

Mercenarul aprinse o ţigară cu bricheta Zippo care îşi împrăştie imediat în salon mirosul ei infernal!

— S-a făcut. Auzi, n-ai cumva şi ideea să ne faci tot felul de vizite? în felul ăsta ai veni s-o vezi pe Mary fără să ai aerul că o faci înadins.

— N-am nevoie de niciun pretext ca s-o văd pe Mary. Totuşi e adevărat că e mişto!

O’Hara o contemplă pe tânăra femeie cu aerul pofticios al cuiva care va degusta o îngheţată. Gazda îi aşteptă să-şi termine conversaţia, apoi apăsă pe buton.

Doctorul Lassiter Kulley apăru pe ecran. Era un bărbat slab, cu un nas mare şi coroiat. Avea un păr foarte alb şi abundent. Ochii lui negri aveau o strălucire intensă.

— … Încarnarea Celui Viclean sub forma şarpelui, monologa el. Acelaşi Viclean care l-a împins pe om să comită păcatul originar nu a încetat să facă rău. El aruncă blestemul asupra tineretului nostru şi a tuturor celor care cad în tentaţia plăcerii perverse.

După ce a dictat cele zece porunci pe Muntele Sinai, Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i pedepsească cu moartea pe toţi cei care îl vor venera pe Cel Blestemat, pe toţi vrăjitorii şi vrăjitoarele care se dedau unui cult răufăcător…

— Ce tot spune? o întrebă O'Hara pe Mary.

— Spune că cultul Satanei este un păcat atât de mare încât toţi cei care îl practică ar trebui omorâţi.

— Cam tot asta mi s-a spus şi mie când eram copil. E o idee puţin cam extremistă, dar nu are nimic foarte original.

Frost ridică mâna cerând tăcere.

— Te interesează chiar atât de mult? întrebă mirat omul de la FBI.

— Pare că face un amalgam din vrăjitoria albă şi cultul lui Satana… Ascultă!

Predicatorul continua cu un ton pasionat:

— … şi moartea pentru toţi cei care organizează sabaturi. Saul, temându-se de armata filistinilor, i-a cerut unei vrăjitoare să-l aducă pe Samuel din lumea morţilor. Voia să afle rezultatul luptei. Văzându-l pe Saul, Samuel i-a spus că avea să moară, la fel ca şi fiii lui…

— Oh! gemu O'Hara prinzându-şi capul între mâini. Ce aiurealã!

— Şi eu îl urmăresc destul de greu, mărturisi Frost. N-am ajuns prea departe cu studiile de teologie. Cele două femei nu se putură abţine să nu râdă văzând aerul disperat al omului de la FBI.

— Ascultaţi totuşi, îi rugă Bess.

— … nu serveşte la nimic să te rogi Domnului dacă după aceea asculţi chemarea trupului şi a satanismului. Încarnarea răului nu mai e o realitate în lumea noastră modernă? Ba da! Ea este mai virulentă ca niciodată. Iar Dumnezeu, în infinita sa înţelepciune, continuă să-i pedepsească pe vinovaţi. Cea mai bună dovadă este moartea recentă, în împrejurări extraordinare, a unui notoriu adept al Satanei. Mă refer la doctorul Julian Wells…

Mary Boles exclamă indignată.

— … Predica toleranţa faţă de vrăjitori şi de demoni! Iar aceştia pe care îi apăra, după ce l-au folosit destul la planurile lor blestemate, l-au condamnat la moarte. Forţele Satanei fac peste tot ravagii. În calitate de creştini, datoria noastră – datoria pe

care ne-a lăsat-o Dumnezeu – este de a-i combate, de a-i strivi. Adepţii lui Satana sunt o ofensă adusă creaţiei şi Atotputernicului. Nu trebuie să le permitem să trăiască!

Concluzia lui Kulley a fost primită cu ovaţii puternice, în sala arhiplină era un adevărat delir.

Camera de luat vederi se plimbă câteva clipe deasupra mulţimii, apoi urmă un spot publicitar şi Mary opri televizorul.

Frost îşi dădu seama că avea în mână o ceaşcă de cafea, suspendată la douăzeci de centimetri de buze. Bău o gură. Cafeaua era rece. Bess îl debarasă de ea şi zise:

— Mă sperie. Dacă te-ai lua după spusele lui, ar trebui să lupţi împotriva răului, dar propriile lui cuvinte sunt în contradicţie cu morala pe care o predică.

— Un adevărat fascist! adăugă O'Hara.

— Când mă gândesc la succesul pe care îl are peste tot în lume… continuă Bess. E incredibil!

— Julian era un om ireproşabil! zise Mary Boles cu o voce care vibra de o mânie reţinută. Un creştin exemplar! Acest om, acest Lassiter Kulley nu are dreptul să spună astfel de lucruri. Spune ce-i trece prin minte. Eu un individ periculos.

— Sunt convins de asta, zise. O'Hara. Periculos moral pentru cei slabi de psihic. Dar cel mai periculos e pentru adepţii satanismului. Dacă aş fi un astfel de adept, i-aş face repejor de petrecanie. Pentru că propune pur şi simplu lichidarea lor. După părerea lui, legea divină spune să-ţi ucizi aproapele.

Mercenarul aprinse o ţigară, trase cu sete şi dădu fumul afară pe nas în timp ce reflecta la tot ce auzise.

— Nu e primul, zise el. S-a mai văzut asta. Războaiele religioase, Inchiziţia…

CAPITOLUL IX

Trecuseră trei zile. Nimic nu tulburase pacea celor din casa lui Mary. Frost petrecuse o mare parte din timp dormind pe marele divan din bibliotecă, în timp ce Mary şi Bess se străduiau să examineze şi să completeze notele lui Wells, lucrările şi chiar registrul de socoteli, tot ce putuse să fie recuperat după incendiu.

Cele două femei voiau să înţeleagă ce cunoştea doctorul despre legăturile dintre secte şi grupul de terorişti pe care voia să-l semnaleze FBI-ului.

Din când în când, Frost se trezea tresărind, cu ochiul ţintă la pistolul High Power, lăsat în tocul de piele agăţat de speteaza unui scaun, la îndemâna lui.

Mercenarul începea să se simtă mai bine. Tratamentul cu antibiotic se terminase şi odihna îi făcuse mult bine. Luă hotărârea să iasă din casă.

Aerul proaspăt îl făcu să se înfioare şi respiră adânc, recăpătându-şi brusc întreaga vitalitate. În timp ce se plimba, Frost îşi zicea că dacă inacţiunea se va prelungi, o să moară de plictiseală.

Zgomotul unui motor îl făcu să întoarcă capul. Era omul de la FBI.

— Ce mai e nou? întrebă Frost.

— Nimic nou, bătrâne, răspunse O’Hara.

— Mary şi Bess sunt foarte ocupate.

— Să nu le deranjăm.

— Nimic despre Kulley?

— Nu prea! răspunse O’Hara. A recunoscut doar că a fost deseori ameninţat de grupuri satanice şi de o sumedenie de alţi oameni de la începutul carierei sale publice, dar că totul rămăsese la stadiul de ameninţări. Pretinde că nu-i e frică, că are un dispozitiv de securitate perfect.

Făcură câţiva paşi pe peluza din faţa casei. Mercenarul îl

întrebă:

— Ce e cu dispozitivul ăsta?

— Un regiment de pază. Nişte ţipi înarmaţi ca la război. Totul e perfect legal, ireproşabil. Cu câini... o adevărată haită. Abia am avut curajul să cobor din maşină, îmi era frică să nu mă mănânce. În orice caz, doctorul nu moare de foame! Proprietatea lui face pe puţin un milion şi jumătate de dolari, numai la prima vedere.

— Nu e rău deloc pentru un predicator!

— Natural, nimic nu-i aparţine direct. Totul e pe numele Antreprizelor Kulley, o fundaţie religioasă cu scop nelucrativ, înţelegi cum vine treaba?

— Foarte bine.

— Am încercat să fac rost de informaţii şi în direcţia Tillman. Degeaba! O adevărată fantomă! În ceea ce priveşte sectele – nicio mişcare! S-ar zice că ai primit un mesaj confidenţial. În schimb...

Agentul federal se opri în faţa peronului.

— ... la laboratorul poliţiei s-a produs un fapt destul de ciudat. Au pierdut raportul balistic în legătură cu asasinarea lui Blanche Corrigan, şi nimeni nu ştie unde e glonţul găsit în capul victimei.

— Ce! exclamă Frost stupefiat.

— Aşa cum îţi spun. Singura indicaţie care a mai rămas este că gloanţele au fost trase de un pistol Smith & Wesson model 59. Există o sumedenie de modele 59. Câteva mii. O astfel de întâmplare mi se pare foarte ciudată.

— Şi mie! Şi asta îmi aminteşte de ceea ce s-a întâmplat la Saigon după moartea comandantului Yates. Totul s-a volatilizat. Nicio probă, nicio urmă. Asemănarea mi se pare interesantă. Ţine de acelaşi mecanism.

— Poate, admise O'Hara. Bun... Am venit să te salut. Nu mă mai ocup de caz până la noi ordine.

— Cum adică, nu te mai ocupi?

— Nu, nu. Nu e nimic suspect în privinţa asta. Mi s-a dat alt caz. Răpirea lui Ronald Paulson, un cercetător în domeniul agronomiei care lucra pentru guvern. Lucrările lui sunt atât de secrete, încât şefii mei n-au vrut să-mi spună de ce ruşii voiau să pună mâna pe el. Era mai mult decât supravegheat, totuşi rusnacii au reuşit să-l răpească. Într-un an de zile au dispărut alţi

trei savanţi. Tot agronomi. Se crede că toţi au ajuns în Uniunea Sovietică. Aşa că mi-au dat cazul ăsta. Oficial, e mult mai grav decât nişte descreieraţi care îl adoră pe Satana... Dacă apare ceva nou aici, vin ca vijelia. Să le saluţi pe fete din partea mea.

— De ce n-o faci chiar tu?

— Nu-mi place să-mi iau rămas bun.

*

* *

Agăţată pe cer ca o imensă medalie, o lună albă îşi arunca lumina peste şirurile de norişori care treceau pe firmament.

Mary le spusese că în unele seri, când vântul sufla într-o anumită direcţie, îl auzeau şuierând prin şarpanta vechii case, aproape ca o tânguială. În seara aceea vântul sufla chiar în direcţia cu pricina.

— O noapte perfectă ca să te sperii cu poveşti cu fantome! zise Frost.

Era răcoare. Bess se lipi de el înfiorându-se.

— Hai să intrăm în casă.

— Îţi ofer un păhărel în locul lui Mary. De fapt, de ce nu e cu noi?

— Era obosită. A lucrat întruna la dosarele lui Wells. Tu cum te simţi?

Bess închise uşa de la intrare şi se sprijini cu spatele de ea privindu-l pe Frost.

— Am impresia că mi-am regăsit locul în lumea celor vii. Poate că n-aş putea participa la un maraton, dar... Hai să bem ceva.

— Beţivule, zise tânăra femeie râzând. Se instalară în salon, cu câte un pahar de whisky în faţă. Frost se uită la ceas. Era miezul nopţii. Văzu cum se schimbă data.

— Nu vrei să te culci? zise el.

— Fără alte gânduri ascunse?

— Cu!

— În principiu, ar trebui să lucrez la notele pe care Wells le-a făcut pentru viitoarea lui carte. Dacă ar apărea, ar fi un şut grozav în nasul celorlalţi ticăloşi.

— Sigur! Şi tu vrei neapărat să participi?

Bess zâmbi.

— Poate că da...

— Eşti o bătăioasă, Stallman. Asta cred că ne ţine aproape. Hai

să facem dragoste.

— Cât romantism!

— Eu spun lucrurilor pe nume.

— Şi mai şi! Dar sunt de acord. Haide.

Bess stinse luminile din salon şi ieşiră în antreu. Când ajunse la capătul de jos al scării, Bess se opri. Late, acoperite cu o mochetă roşie, treptele care duceau la etaj păreau că fac parte dintr-un decor de film.

— Ai văzut cât e de frumos? murmură Bess. Mai ales noaptea, cu candelabrele aprinse. Te-ai crede în *Pe aripile vântului.*

Frost se aplecă, o luă în braţe şi începu să urce scara.

— Vrei romantism! Ei bine, te voi duce în braţe până la culcuşul nostru unde vom cunoaşte momente înfocate!

— Frost, eşti nebun!

Bess râse, agăţată de gâtul lui.

— Dă-mi drumul! N-o să ai destulă forţă.

— N-am forţă? Mă insultaţi, domniţă. Vrei să-ţi dau drumul?

Ajunseseră pe palierul primului etaj. Frost apăsă cu cotul pe clanţa uşii dormitorului, o aşeză uşurel pe Bess jos şi se îndreptă spre întrerupătorul electric. Înjură când se lovi cu piciorul de colţul unei mobile, apoi mormăi când fu gata să răstoarne o vază cu flori pe care o prinse în ultima clipă... Lumina ţâşni de la veioză.

— Îmbătrâneşti, Frost?

— O să-ţi arăt eu dacă îmbătrânesc, strigă el aruncându-se asupra ei.

O răsturnă pe pat şi o sărută cu ferocitate. Mâna porni să exploreze corpul de sub el.

— Ajută-mă să-mi scot rochia, şopti ea, cu o voce răguşită.

Frost se ridică, îi desfăcu fermoarul de la spate, eliberă umerii, apoi bustul. Se sculă în picioare, o trase la el şi rochia alunecă singură pe podea. Îi mângâie uşor sânii, apoi mâinile îi coborâră lent şi îi trecu câte două degete de fiecare parte a slipului de dantelă. Nu mai avea pe ea decât portjartierul şi ciorapii.

Frost se lăsă în jos şi, în timp ce-i săruta pântecele, o dezbrăcă de tot.

Bess îşi dăduse capul pe spate şi îi lipea capul de corpul ei.

— Haide, Frost! Haide să facem repede dragoste!

Frost se ridică şi ea îi descheie cămaşa. Mercenarul îşi desfăcu

singur centura şi pantalonii aterizară pe rochia tinerei femei. Bess se lipi de el.

— Îmi retrag cuvintele. Nu îmbătrâneşti, zise ea chicotind.

Bess îl trase spre ea, în pat, şi el se aplecă peste ea prinzându-i cu dinţii sfârcul unui sân. Ea ţipă încetişor de plăcere şi zise:

— Haide mai repede. Te doresc.

— Ba nu! zise el încetişor. Ce facem cu romantismul? Doar n-o să facem asta ca nişte animale. Avem la dispoziţie toată noaptea.

Frost îi atinse pântecele cu buzele, alunecă pe coapsele care se depărtară... Bess gâfâia. Apoi ţipă de plăcere, foarte repede, arcuindu-se pe pat, iar el se aruncă asupra ei şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, incapabil să mai reziste spasmelor care scuturau corpul tinerei femei.

*

* *

Frost deschise ochiul. Se simţea puţin obosit de zbănţuielile lor amoroase, dar avea nervii complet destinşi. Se uită la ceas şi văzu că era două şi jumătate. Era gata să adoarmă când îşi dădu seama că fusese trezit din somn de vocea amantei sale. Bess era îngrijorată.

— Ce spui? întrebă el.

— Am auzit un zgomot în casă. E cineva jos.

— Jos nu sunt decât peştii care fac bulburuci în acvariu, răspunse el căscând.

— Vorbesc serios! Auzi!

— Probabil că e vântul, mormăi Frost care auzise într-adevăr un scârţâit uşor. Nu mă face să vorbesc prea mult, altfel mă trezesc de-a binelea...

— Nu e deloc vântul. Când bate vântul, scârţâie şarpanta. Dar acum zgomotul vine de jos.

Frost îşi încordă auzul, fără să perceapă totuşi nimic în afară de sunetul vântului. Încercă să readoarmă. După câteva secunde... tânăra femeie se încordă brusc.

— Frost!

— Ce-i? zise el ridicându-se în capul oaselor.

— Iar am auzit. E un zgomot de paşi. Sunt convinsă că cineva merge jos.

— Bine, mă duc să văd. Sper ca asta să te liniştească şi eu să pot să dorm.

— Te rog, zise ea.

Frost se dădu jos din pat şi îşi căută pe pipăite hainele împrăştiate pe mochetă, se îmbrăcă în întuneric şi iar fu gata să răstoarne vaza de pe noptieră.

— Fir-ar dracul al dracului! bombăni el.

— Ce-ai păţit? întrebă ea.

— Ce idee să pui o vază de flori pe o noptieră!

— Nu mai bombăni.

Bess se simţea deja mai liniştită. Vocea lui Frost o calma.

Trase fermoarul pantalonilor şi înjură în surdină.

— Să nu-mi spui că ţi-ai prins degetul de la picior în sertarul noptierei!

— Nu, dar mi-am prins altceva!

Bess pufni în râs.

— Râzi, râzi, e foarte haios! Sigur, ţie n-ar putea să ţi se întâmple.

— Trebuia să-ţi pui chiloţii!

Mercenarul bâjbâi până la fotoliul în care îşi pusese revolverul şi îl trase din tocul de piele.

Bess murmură:

— Ai grijă…

— Stai liniştită. Cu siguranţă că jos nu e nimeni. Mă întorc imediat.

Merse în tăcere până la uşă pe care o deschise, se strecură pe palier şi coborî lent treptele. Se opri la jumătatea scării şi stătu aşa câteva secunde ca să tragă cu urechea. Casa i se păru tăcută. Nu era nimic neliniştitor.

Coborî mai departe fără să se grăbească şi ajunse în holul de la intrare, vag luminat de lumina verzuie a acvariului. Acolo se opri din nou. În ciuda celor spuse lui Bess, nu se simţea într-o formă fizică strălucită. Era clar că mai avea nevoie de odihnă până când să-şi revină la forma normală.

Simţea foarte acut lipsa somnului, el care de obicei era în stare să doarmă foarte puţin fără ca asta să-l incomodeze, şi mai simţea o durere surdă în partea de sus a pieptului la fiecare pulsaţie a sângelui. Trase aer în piept, îl dădu treptat afară, ascultă bătăile inimii şi, brusc, încremeni.

De data asta auzise. Era ca un fel de zgomot de paşi alunecaţi cu precauţie pe pardoseală. Ridică piedica revolverului High

Power şi se roti pe loc. Un fulger verzui şuieră pe la urechile lui, şi abia avu timp să se lase în jos. Pumnalul se înfipse într-un tablou din spate, exact unde fusese capul lui înainte de a se feri.

Căută cu disperare locul unde se putea afla aruncătorul de cuţit. Nu vedea pe nimeni. Cu siguranţă că agresorul se ghemuise după o mobilă. Îşi dădu seama că silueta lui se profila cu claritate în lumina acvariului şi se aruncă la adăpostul unui fotoliu cu spetează înaltă. Apoi scrută penumbra din jurul lui.

Un şuierat rapid străpunse aerul la mică distanţă în spatele lui. Mercenarul îşi imagină o lamă mare şi tăioasă care se rostogolea prin aer. Se întoarse şi în lumina vagă, văzu o formă neclară învârtind cu furie un obiect ciudat deasupra capului. Greşise arma. Era o sferă mare plină de ţepi şi prinsă de un mâner cu un lanţ scurt. O armă dintr-un alt veac făcută pentru a sfărâma capete. Se ghemui şi mai mult şi trase.

Detunătura provocă un vacarm asurzitor în liniştea nopţii. Forma neagră rămăsese tot în picioare şi arma se rotea mai departe. Ratase ţinta. Sfera cu ţepi lovi zgomotos marginea de lemn care fu pulverizată sub impact. Ilustrare oribilă a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă pe traiectoria sferei s-ar fi aflat capul său.

În momentul în care voia să tragă a doua oară văzu, foarte aproape de el, o umbră neagră care ţinea ridicată o sabie. Trase şi silueta fu aruncată în spate ca lovită de un pumn. Gluga căzu pe spate şi Mercenarul putu să vadă că glonţul îi zburase necunoscutului jumătate din cutia cranianã.

Vâjâitul furios se amplifică. Omul cu sfera ocolise fotoliul. Frost ridică mâna deasupra spetezei şi trase la întâmplare. Un ţipat de durere îl anunţa ca nimerise în plin. În momentul în care se ridica să verifice rezultatele, auzi explozia acvariului.

Împuşcat în burtă, agresorul se prăbuşise în loc, dând drumul mânerului armei care se izbise de acvariu. Geamul gros se sparse împroşcând în toate părţile apa eliberată.

Mercenarul făcu un salt într-o parte ca să scape de duşul a patru sute de litri de apa şi de cioburile de sticlă ascuţite. Avalanşa lichidă căzu peste agresorul prăbuşit la podea, făcându-l să traverseze o parte din antreu, cu fustanelele ridicate până la talie, secerând în trecere o măsuţă şi telefonul de pe ea.

Peştii se zvârcoleau pe podea. În mod ciudat, becul verde continua să-şi împrăştie lumina spectrală peste rămăşiţele

acvariului.

— La dracul exclamă Frost, alunecând pe apa care ajungea până la el.

Căzu pe podea şi în mâna stângă îi intra un ciob.

Se ridică cu precauţie, ca să nu alunece din nou, smulse ciobul şi în acel moment simţi că cineva sare asupra lui din spate. Încurcându-se în fustanelele ude, omul îşi pierduse echilibrul, dăduse drumul la sabie şi acum se agăţa de Frost imobilizându-i braţul drept.

Frost lovi puternic cu cotul în spate dar nu întâlni nimic. Se lăsă în jos brusc, simţi greutatea tipului pe spatele lui, apucă cu mâna liberă o parte din veşmintele lungi şi aruncă cu toată forţa trupul necunoscutului care trecu pe deasupra lui.

Tipul se izbi de peretele din faţă şi rămase groggy. Mercenarul trase în forma inertă şi se uită în jur ca să vadă dacă mai apăreau şi alţi agresori.

În acel moment auzi sus vocea amantei sale:

— Frost!

Se repezi spre scară, alunecă şi se sprijini în ultima clipă de perete. Covorul de pe primele două trepte era îmbibat de apă şi avea impresia că picioarele i se înfundă într-o iarbă mătăsoasă. Urcă treptele câte patru. Sus se auzi zgomotul unei lupte.

Ajunse pe palierul primului etaj şi văzu imediat profilându-se în faţa lui două umbre. Trase din instinct în prima care se repezea la el şi o văzu rostogolindu-se până la picioarele sale, apoi luând-o în jos pe scări.

Al doilea agresor venea spre el ţinând în mână un pumnal lung cu lama curbată.. Trase în el două gloanţe care îl proiectară în spate şi îl ţintuiră în colţul zidului.

Bess striga de undeva de la capătul culoarului.

— Frost! Aici! Camera lui Mary!

Faţa lui Frost era plină de sudoare. Inima îi bătea cu putere. Aventura începută de câteva zile îşi continua peripeţiile de coşmar.

În timp ce el era jos, Bess se dusese probabil să vadă ce se întâmplă în camera lui Mary.

Frost ajunse gâfâind la uşa camerei din care se auzeau strigătele. Era întredeschisă şi întreaga scenă se petrecea la lumina unei veioze. În fundul camerei, Bess se zbătea în mâinile

unui nebun cu glugă care voia s-o ridice de pe podea. Patul era plin de sânge. Mary Boles zăcea de-a latul lui, avea ochii mari deschişi şi fixa tavanul cu o expresie de oroare încremenită de moarte. Avea gâtul tăiat de la ureche la alta.

Cu arma în mână, Frost făcu doi paşi în cameră şi îndreptă revolverul spre capul nebunului.

— Dă-i drumul, ticălosule! zise el crispând degetul pe trăgaci. Dă-i drumul imediat...

Dar nu apucă să termine fraza. Avu impresia că, brusc, capul îi face explozie într-un zgomot infernal. Genunchii i se îndoiră. Mai auzi încă o dată, vag, vocea sfâşietoare a amantei sale:

— Frost! Nu!

După care se prăbuşi fără niciun cuvânt.

CAPITOLUL X

Un pitic îngrozitor trăgea clopotul, suspendat ca un trapezist de frânghia lui, uitându-se tot timpul la Frost şi râzând ca un dement. Mercenarul avea pistolul în mână şi apăsa pe trăgaci, dar din armă nu ieşea niciun glonţ. Stătea acolo neputincios şi inutil, în timp ce o vedea pe Bess agăţată de marele clopot de bronz, legată de peretele care se mişca cu o panglică lungă multicoloră, cu un nod ca la pachetele pentru cadouri.

Era un coşmar oribil. Făcu un efort ca să se trezească, dar pleoapa refuza să se deschidă.

— Căpitane Frost! auzi el prin vis.

Cui aparţinea acea voce sepulcrală? Nu vorbea piticul; acesta dispăruse brusc şi decorul sordid se estompa, se dilua în cenuşiul vârtejului care îi invada creierul.

Unde era Bess?

Îşi dădu seama că ridică mâna ca să-şi pipăie capul care îl durea şi auzi din nou vocea:

— Căpitane Frost...

Reuşi să deschidă ochiul. La început văzu o formă neclară aplecată asupra lui. O faţă vagă care îi amintea de cineva, dar încă nu era în stare să facă efortul necesar pentru a găsi numele. Un fulger îi trecu prin minte. Ecranul unui televizor! Imaginea se preciză. Închise ochiul, îl deschise imediat şi bâigui:

— Kulley! Lassiter Kulley!...

— Cum te simţi, căpitane Frost?

Frost se încordă ca să se ridice şi să se aşeze în capul oaselor. Era instalat pe o canapea acoperită cu o stofa luxoasă brodată cu motive complicate şi multicolore. Mişcă braţele, apoi picioarele: totul părea că funcţionează. Chiar şi durerea din umăr dispăruse. Doar capul parcă îi plutea.

— Ar putea să fie şi mai rău, răspunse el. Ce caut aici?

Doctorul Kulley se uită la el cu atenţie. Ochii lui negri păreau că îl străpung. Predicatorul răspunse:

— Vrerile Domului sunt de nepătruns, căpitane. Ai primit o lovitură puternică în ceafa.

— Sunt de multă vreme aici?

Predicatorul răspunse de parcă n-ar fi auzit întrebarea:

— Te-ai mai trezit o dată. Am stat de vorbă. Nu-ţi aminteşti?

— Nu.

— După aceea ţi-ai pierdut cunoştinţa.

Frost îşi duse mâinile la faţă şi o masă.

— Să nu faci mişcări bruşte, îl sfătui Kulley. Şocul a fost totuşi serios şi am impresia că ai un fizic deosebit de rezistent. Dar nu trebuie să abuzezi. Inspectorul O'Hara a promis că va aduce un medic. Trebuie să vină.

— O'Hara! exclamă Frost.

— Da, prietenul dumitale, inspectorul O'Hara, confirmă Kulley. Suntem în legătură de ieri seară. Ieri mi-a telefonat şi l-am anunţat ce-am descoperit...

— Ce-ar fi să-mi explicaţi mai exact, doctore Kulley? Unde ne aflăm? Unde e Bess?

Râsul lui Kulley răsună foarte liniştitor.

— Stai calm, tinere! S-ar părea că îţi revii foarte repede, dar fiecare lucru la timpul său. Ne aflăm acasă la mine. Prietena dumitale e bine şi se odihneşte. Şi acum îţi voi povesti totul foarte simplu. Mi-am pus oamenii să-i supravegheze pe unii dintre adepţii Satanei, unii dintre cei mai dăunători şi cei mai activi. Astfel au urmărit una dintre echipele lor, mai curând un grup de comando, până la domiciliul domnişoarei Boles. În mod cu totul ciudat, când au sosit la faţa locului, pe urmele acelor răufăcători periculoşi, oamenii mei au văzut nişte maşini ale poliţiei demarând şi părăsind locul. În apropierea casei fusese instalat un serviciu de securitate? Frost răspunse evaziv:

— Parcă aşa fusese prevăzut.

— Retragerea lui bruscă a părut suspectă oamenilor mei. Se înţelege că au ezitat când i-au văzut pătrunzând pe proprietatea domnişoarei Boles. La început au crezut că e vorba de o întâlnire secretă pe care ai aranjat-o cu acordul poliţiei. N-au intervenit decât atunci când au auzit ţipete şi au ajuns la timp ca să vă salveze, pe dumneata şi pe prietena dumitale. Dar, din nefericire, prea târziu pentru biata domnişoară Boles. Oamenii mei au neutralizat două dintre acele fiinţe infernale. Alţii, postaţi în

grădină, au reuşit să fugă.

— Ai anunţat poliţia? întrebă Frost.

Kulley dădu din umeri.

— Când oamenii mei mi-au anunţat cele întâmplate, asta a fost prima mea reacţie. Dar mi-am amintit de acea plecare cel puţin ciudată a maşinilor oficiale în momentul în care ucigaşii soseau în faţa casei domnişoarei Boles. Mi-am zis că poliţia – sau cel puţin unii dintre reprezentanţii ei – sunt înţeleşi cu acei turbaţi…

— Poliţiştii din Atlanta! exclamă Frost. Nu prea e credibil.

— Reacţia dumitale e cât se poate de normală, căpitane Frost. Dar dacă ai cunoaşte aceste fiinţe infame aşa cum le cunosc eu, ai şti că ele cangrenează întreaga societate. Iată de ce am preferat să-l anunţ pe inspectorul O'Hara în mod discret şi să te transport la mine împreună cu prietena dumitale.

— Când trebuie să se întoarcă O'Hara?

— În mai puţin de o oră. După ce a aflat că vă aflaţi aici la adăpost, a dat fuga la proprietatea domnişoarei Boles. Presupun că s-a dus după amprente şi indicii mai înainte ca poliţia din Atlanta să vină şi să şteargă totul. Domnul O'Hara lucrează pentru FBI, nu-i aşa?

Frost nu răspunse, cufundat în gânduri. Kulley îi propuse cu o voce binevoitoare:

— Doreşti cafea?

— Poftim? Ăăă… da, dacă se poate.

Bărbatul cu părul alb ca zăpada zâmbi, luă două ceşti şi le puse lângă filtru.

— Aş vrea să avem o discuţie numai noi doi, zise Kulley care supraveghea scurgerea lichidului negru. Dacă nu ai nimic împotrivă, fireşte.

— În momentul ăsta ce facem? replică Frost.

Predicatorul zâmbea mereu.

— Da… dar mâi în profunzime.

— De ce nu? E clar că ne-ai scăpat dintr-un mare necaz.

— Hazardul, căpitane. Pur şi simplu o întâmplare fericită! Bine. Cred că eşti la curent cu activităţile mele? Probabil că domnişoara Stallman ţi-a vorbit despre ele…

— Am urmărit unul din discursuri la televizor, confirmă Frost.

— Da… înţeleg. După tonul folosit, am impresia că nu mă aprobi prea mult.

Kulley luă cele două ceşti şi le aduse pe măsuţa joasă din faţa canapelei. Cafeaua era fierbinte. Frost bău o gură şi răspunse cu întârziere:

— Ca să fiu cinstit, lucrurile astea mă lasă indiferent. Filozofia mea personală a fost totdeauna de a trăi cum mi se pare mai bine şi de a nu mă ocupa de treburile altora. Exceptând, fireşte, cazul în care cineva ar veni să mă calce pe bătătură, punându-mi în pericol liniştea.

— Eşti un om foarte liberal. Eu însă, nu. În fine, într-un anumit fel. Dar să revenim la preocuparea noastră comună. Aţi aflat ceva interesant despre cercetările doctorului Wells, indicii din care s-ar putea înţelege pentru ce a fost asasinat?

Frost zâmbi.

— După câte am înţeles, dumneata eşti posesorul cheii care deschide uşa misterioasă. Când ai vorbit de... ăăă... îmi scapă numele. E vorba de personajul acela biblic...

— Saul?

— Exact!

— Era într-un fel o alegorie, o schemă ca să mă fac mai bine înţeles... Ciudat, dar acum când vorbim, am impresia că semeni puţin cu Saul. Era un mare războinic, dar inima lui era prea bună. Dumnezeu l-a pedepsit cu moartea nu numai pentru că a consultat ghicitoarea din Endor, ci şi pentru că nu i-a exterminat pe amaleciţi până la ultimul. L-a cruţat pe regele lor: Agag. După cât pot să judec eu, lucrurile ar fi deosebit de simplificate pentru cei de profesiunea dumitale dacă, treptat, v-aţi elimina toţi duşmanii. Pot să-ţi pun o întrebare oarecum indiscretă?

— Pune.

Kulley tuşi discret.

— Eşti în stare să omori un om doar pentru faptul că ideile lui sunt în contradicţie cu ideile dumitale?

— Sigur că nu!

— Şi dacă aceste idei reprezintă o ameninţare pentru societate?

— Merită să se reflecteze asupra acestui subiect.

Frost bău încă o gură de cafea. Îi părea amară. Kulley o făcuse foarte tare ca să-l trezească de-a binelea. Goli ceaşca. Avea nevoie de cafea.

— Dacă vrei să reflectezi, asta înseamnă că semeni într-adevăr

cu Saul, continuă predicatorul.

— Din moment ce nu sfârşesc ca el…

— S-a aruncat singur în spadă. Ai fi în stare să-ţi pui astfel capăt zilelor?

— Nici măcar nu vreau să-mi închipui, răspunse Frost, care îşi zise în gând că întrebarea era stupidă şi gratuită.

Examină cu atenţie faţa gazdei sale. Ce omuleţ ciudat! Nu aveau mare lucru în comun. Kulley continuă:

— În ciuda opiniilor noastre divergente, căpitane, am putea totuşi să ne unim eforturile în acest caz al cultului satanic. Ştii de ce Wells a fost mai întâi torturat şi apoi eliminat?

— Încă nu se pot decât presupune intenţiile acestor psihopaţi. A fost agresat în ajunul zilei în care avea întâlnire cu un agent FBI. Pretindea că deţine informaţii despre un grup terorist. Din moment ce a fost eliminat de adepţi ai satanismului, părerea mea este că, fără să ne înşelăm prea mult, putem stabili o legătură între secta respectivă şi terorişti. Ambele elemente ar constitui unul singur.

Frost se simţi brusc foarte obosit. Nu-l durea nimic, numai că îşi simţea capul greu, cumplit de greu. Gustul amar al cafelei îi rămăsese în gură. Băgă de seamă că predicatorul nu se atinsese de ceaşca lui.

— Din moment ce a cerut o întrevedere cu un agent federal, înseamnă că Wells deţinea informaţii serioase, zise predicatorul. N-ai aflat nimic special?

— Ţi-am spus deja. Nu. Wells a fost eliminat înainte de a putea să spună cuiva ceva. Dar am convingerea că cineva se foloseşte de aceşti fanatici într-un scop precis.

— O manipulare?

— E cât se poate de evident. Voi descoperi eu secretul.

— Dumneata… Am înţeles că nu faci parte din FBI?

— Nu sunt poliţist, dacă la asta te referi. Într-un fel, sunt un anchetator particular. Am nimerit în povestea asta din întâmplare.

— Însoţind-o pe domnişoara Stallman?

— Exact!

Frost se uită la ceas. Era patru. Dimineaţa sau seara? Fereastra era acoperită cu perdele duble. Frost întrebă:

— E noapte?

— Bineînţeles! N-au trecut decât două ore de când ai fost atacat.

— Pot s-o văd pe Bess?

Deodată se simţi foarte ciudat. Vederea îi deveni puţin neclară când se uită la Kulley. I se păru că vede o aură verzuie în jurul feţei predicatorului. Părul alb părea şi el verde... îşi trecu o mână peste ochi.

— Pot s-o văd pe Bess? repetă el.

Vocea lui Kulley îi veni de departe.

— Domnişoara Stallman doarme. Deocamdată e inutil s-o deranjăm.

— Am spus că vreau s-o văd.

Mercenarul pronunţase cu greutate cuvintele.

— Stai liniştit! replică predicatorul cu o voce tăioasă.

Frost vru să se ridice. Se dezlipi de canapea, dar căzu imediat în fund, lipsit de forţă. O idee neliniştitoare îi trecu prin minte. Cafeaua. Gustul amar... Asta era. Fascistul ăla deghizat în om de bine îi drogase cafeaua! Dumnezeule!

— Ai... Ai... articulă el cu greutate.

Kulley apăsă pe un buton încastrat în perete. Frost abia dacă îşi dădu seama ce face. Lupta din toate puterile împotriva amorţelii care îl cuprindea din ce în ce mai mult. Predicatorul se întoarse şi se aşeză lângă el.

— Te-am drogat, da. Îmi pare rău, căpitane, dar era indispensabil.

— Ticălos...

— Ţî-ţî! Nu fii grosolan, nu-ţi serveşte la nimic.

Frost întinse mâna încercând să-l prindă pe Kulley de gât, dar degetele lui întâlniră doar aerul. Braţul i se păru că atârnă o tonă şi îl lăsă să-i cadă greoi bombănind înjurături. Apoi auzi vag zgomotul unei uşi care se deschidea şi percepu o mişcare la câţiva metri de el, fără să poată aprecia exact distanţa.

Frost îşi adună ultimele puteri şi reuşi să-şi concentreze atenţia. Un bărbat se opri în centrul încăperii. În ciuda vederii neclare, Frost îl recunoscu fără nicio ezitare.

Tillman!

Mormăi o frază pe care nu o duse până la capăt, mai încercă o dată să se ridice, după care un carusel îndrăcit îl prăvăli inexorabil în inconştientă.

Kulley se adresă noului venit:

— Vezi bine că am avut dreptate organizând suprimarea lui Wells! Tocmai la timp. Ar fi spus poliţiei ce descoperise şi s-ar fi zis cu noi. Mary Boles e şi ea moartă, şi după ce îl vom elimina şi pe ăsta împreună cu amanta lui, nu vom mai avea de ce ne teme. Nu există nicio urmă.

CAPITOLUL XI

Era gol. Simţea o adiere uşoară mângâindu-i pielea. Durerea îi fulgera capul. Era întuneric beznă. Închise o clipă pleoapa, o deschise şi trecu printr-o secundă de panică crezând că orbise. Apoi auzi un geamăt.

Chiar auzise un geamăt, sau în capul lui se petrecea ceva? Avea gâtul uscat şi buzele crăpate. Îşi trecu limba peste ele şi simţi gustul amar. Cafeaua!... îşi aminti brusc totul. Kulley, Tillman...

Încercă zadarnic să mişte picioarele; era legat. Mâinile erau şi ele imobilizate de o sfoară aspră, precum şi torsul. Abia în momentul acela simţi în spate contactul cu ceva tare şi rece. Un stâlp de lemn. Fusese legat de un stâlp.

Trase de legături şi auzi un nou geamăt. Acum era destul de treaz ca să fie sigur că nu se înşală. Dar în acelaşi timp avea o senzaţie ciudată de dedublare a personalităţii. O parte a spiritului său părea că pluteşte deasupra lui, deşi judeca aparent normal şi îşi simţea corpul, legăturile, stâlpul.

Încercă din nou să vadă. Închise ochiul, numără în gând până la zece, şi îl deschise.

Spaţiul din jur trecuse de la negru absolut la cenuşiu. Lăsă capul în jos şi putu să-şi zărească pieptul, apoi, ceva mai jos, iarba.

Când închise din nou pleoapa, capul începu să-l doară din nou. Avu o senzaţie de greaţă. Se concentră asupra legăturilor şi încercă să le desfacă, destinzând muşchii la maximum pentru a slăbi sforile. Îl durea palma stângă. Ridicola rană provocară de ciobul de sticlă după revărsarea apei din acvariu era extraordinar de sensibilă. Poate că avea un început de infecţie. Sau poate că un fragment de sticlă îi rămăsese în carne. Iar legăturile rezistau, nu făcea decât să-şi rănească mâinile!

Îşi deplasă puţin spatele pe stâlp şi îşi dădu seama că lemnul era aspru. Începu să frece sforile de lemn, lipind şi dezlipind

coatele, pentru a produce mişcarea de du-te-vino.

Undeva se aprinsese o lumină. Cel puţin aşa i se părea. O lumină îndepărtată, dar care parcă creştea în intensitate. Auzi din nou gemetele, care se apropiau cu o mare încetineală.

Unde se afla, Dumnezeule mare? Unde era Bess?

Cine pusese la cale această farsă murdară, legându-l de un stâlp de lemn?

Se înfioră şi trase de coate ca să frece legăturile. După câteva secunde se văzu obligat să se oprească ca să-şi tragă sufletul şi să evite contracţia musculară din umăr. Se strădui să se destindă şi să respire profund.

Lumina era acum mai aproape. Sau mai curând luminile. Erau o mulţime de puncte luminoase care şerpuiau înaintând spre el. Abia în acel moment deveni conştient de spaţiul din jurul său.

Se afla într-un luminiş mare ale cărui margini era formate din copaci, sau arbuşti, pe care nu-i distingea prea bine. De la un capăt al luminişului se apropiau nişte forme negre. Iar geamătul pe care i se păruse că-l aude nu era altceva decât un cântec, uneori murmurat iar alteori izbucnind cu tărie din zeci de gâturi. Un fel de melopee sinistră care îl făcu din nou să se înfioare.

Cântecul căpătă tonalităţi ascuţite, modulate isteric, apoi încetă brusc, înlocuit de un zumzet de voci care scandau cuvintele în mod repetat.

Frost asculta cu atenţie. Un cuvânt revenea ca un laitmotiv.

— Sa-ta-na!… Sa-ta-na!…

Luminile erau acum aproape şi se desfăşurau în cerc, luminându-l şi făcând să se ivească din noapte siluetele groteşti ale celor care le purtau, toţi îmbrăcaţi cu faimoasele straie lungi de culoare neagră, pe care le tot văzuse de la incendierea casei lui Wells, Capete cu glugi şi mâneci largi din care ieşeau mâini, unele dintre ele ţinând arme anacronice: pumnale cu lamă curbată, lanţuri, spade, sfere cu ţepi…

Cântecul reîncepu, gutural, şi câteva siluete fantomatice începură să danseze. Văzută la cinema, scena ar fi fost de tot hazul. Dar nu se afla la cinema! Iar locul acela probabil că era izolat, acele scursori ale omenirii legându-l înadins acolo pentru a fi siguri că nu vor fi deranjaţi.

Frost nu putea spera ajutor din partea nimănui.

Mercenarul îşi freca legăturile de lemn, cu gesturi mici, care

spera că nu vor fi observate. Din fericire, numai partea din faţă a corpului său era luminată de torţe. Spatele era în umbră. Simţea sforile intrându-i în carne, dar se încăpăţâna să frece mai departe.

Cercul luminos se desfăcu pentru a lăsa să treacă o creatură demnă de cele mai mari deliruri onirice. O femeie în întregime goală care descria arabescuri ciudate cu un pumnal care strălucea la lumina torţelor. Fusese vopsită cu alb şi negru. Ansamblul corpului era albicios, unghiile şi buzele negre, ca şi sânii în formă de pară, ale căror aureole fuseseră vopsite în roşu sângeriu. Fruntea şi obrajii erau împodobite cu semne cabalistice.

Femeia începu un dans lasciv apropiindu-se de prizonier, aproape atingându-1 cu gesturile ei ondulate, când cu unghiile de culoarea antracitului, când cu extremitatea sabiei. Apoi îşi strecură o mână pe coapsele lui şi începu să-i mângâie sexul, în timp ce agita lama în faţa lui.

Fascinat de reflexul metalic, Frost era departe de a simţi vreo plăcere, deşi femeia îşi accentua mângâierile experte. Mercenarul îşi repeta întruna că visează, că în curând se va trezi din coşmar...

Femeia îşi răsfrânse buzele zâmbind hidos. Dinţii ei erau roşii ca sângele.

Dansatoarea urmări cu lama conturul corpului lui Frost, amuzându-se de angoasa pe care o simţea născându-se în el. După care îi apucă sexul cu mâna stângă, trăgându-l uşurel, şi ridică lama cu intenţia unui gest ireparabil. Frost încercă să se tragă înapoi, apoi părul i se zbârli de frică.

Deschise gura şi strigă:

— Nu!

Dansatoarea goală îi dădu drumul brusc izbucnind în râs. Apoi îi zise:

— Deocamdată ţi-l las. Ţi-l vom tăia mai târziu, ca să ţi-l punem în gură, proaspăt, sângerând.

Şi se depărta făcând sărituri mici. Ce vrusese să spună?

Dansând într-una, femeia ajunse la o mică estradă cu cinci trepte, instalată în centrul luminişului. Cercul se rupse a doua oară, pentru a lăsa să treacă un mic cortegiu de adepţi care se îndreptă şi el spre estradă. Doi dintre ei împingeau în faţa lor,

ţinând cu forţa, o femeie goală, care fusese şi ea vopsită, dar cu roşu şi verde, având corpul plin cu semne cabalistice. Gura ei deschisă părea că strigă, dar nu ieşea niciun sunet.

Femeia fu obligată să suie treptele şi să se lungească pe un fel de altar improvizat, unde patru dintre acei nebuni o imobilizară ţinând-o de mâini şi de picioare.

Frost simţi cum i se goleşte capul recunoscând-o pe femeia vopsită în verde şi roşu.

Bess!

Îşi simţi muşchii spatelui încordându-se la maximum. Doar n-aveau să... Ba da!

Un personaj cu o capă mare de satin negru, brodată cu desene ciudate, se apropie şi el. În timp ce mergea, îşi ţinea veşmântul strâns cu mâinile. După ce urcă treptele, se întoarse cu spatele la altar, întinse braţele şi capa i se desfăcu. Era în întregime gol.

La gestul său, care probabil că era un semnal, toţi participanţii îşi scoaseră cagulele, şi lăsară să le cadă veşmintele lungi. Toţi erau goi. Patru bărbaţi veniră să ia locul celor care o ţineau pe Bess lungită pe altar, şi aceştia se dezbrăcară şi ei.

Caricatura marelui preot zise cu o voce guturală:

— Fraţi ai tenebrelor, cunoaşteţi cu toţii sentinţa pe care va trebui s-o pronunţ în faţa voastră în această noapte...

Făcu un gest rapid cu mâna, sporind efectul printr-o scurtă pauză, după care strigă:

— Moartea!... Vom tăia venele acestei creaturi nesupuse, îi vom extrage viscerele, apoi îi vom mânca carnea şi îi vom bea sângele. Astfel sunt pedepsiţi cei care i se opun Satanei, şi Marelui Maestru, reprezentantul lui pe Pământ!

Zidul de oameni fu trecut în clipa aceea de un bărbat. Şi el purta o capă, şi el era gol pe dedesubt. Părul lui era foarte alb.

Bărbatul urcă treptele altarului, deschise braţele şi îşi dezgoli corpul slab.

Lassiter Kulley!

Frost avu brusc o senzaţie de greaţă. Trase ca un apucat de legături. Refuza să asiste pasiv la asasinarea lui Bess. O moarte oribilă, demenţială, aplicată de josnicul Kulley.

Femeia vopsită în negru şi alb îngenunche în faţa lui Kulley, îşi puse capul pe o treaptă, şi Maestrul îi întinse vârful piciorului să i-l sărute, în semn de totală supunere.

Apoi Kulley pronunţă cu o voce puternică:

— Fie ca Satana să primească acest sacrificiu! Satana, stăpânul nostru al tuturor!…

Şi, cu un gest teatral, Kulley udă lama unui pumnal într-o cupă aşezată în faţa altarului. Apoi îl ridică foarte sus. Lama era pătată de roşu.

— Fie ca sângele ţapului să se amestece cu acela al femeii impure! psalmodie el.

Faţa victimei era o mască crispată de oroare. Adepţii începură să danseze, cu torţele şi armele în mâini. Bărbaţii şi femeile se atingeau unii pe alţii. Un bărbat, cu ochii holbaţi, cu sexul ridicat la orizontală, dădu drumul torţei şi apucă de şolduri o femeie tânără. O ţinu bine şi începu s-o posede ca un apucat, în timp ce ea se apleca în faţă pentru a-i permite s-o pătrundă mai bine.

Totul avea să se transforme în orgie. Kulley lăsă lama în jos…

CAPITOLUL XII

Kulley voia să participe la orgie. Total neputincios în mod obişnuit, maestrul nu putea să se exprime decât susţinut de un grup dezlănţuit. Şi după ce ucidea.

Trasă repede cu lama de pe care picura sânge de ţap, semne ciudate pe pântecele victimei, în timp ce în spatele lui se cânta şi se striga. Atmosfera era supratensionată.

Armele albe desenau în jurul lui Frost arabescuri primejdioase. Cu întreaga voinţă concentrată într-o singură direcţie, Mercenarul lupta pentru a se dezlega. Simţea picăturile mari de sudoare care i se prelingeau de pe frunte în ochi. Deodată, sfoara cedă.

O femeie goală se afla lângă el, dansând lasciv cu un mic pumnal în mână. Îi urmări toate mişcările, trăgându-şi sufletul şi, în clipa în care mâna înarmată descria în faţa lui un arabesc scânteietor, Frost o prinse şi o trase la el cu brutalitate. Ţipătul femeii se pierdu în tumultul din jur şi pumnul Mercenarului o lovi cu putere în maxilar. Femeia se prăbuşi la pământ. Aparent, nimeni nu băgase de seamă incidentul.

Cu un gest rapid, Frost îşi tăie legăturile de la picioare, iar în fracţiunea de secundă următoare sărea în mijlocul mulţimii isterice. Se auziră ţipete, apoi vacarmul încetă brusc. Corpurile în transă încremeniră şi urmă un scurt moment de mare stupefacţie.

În sfârşit, un bărbat gras în pielea goală, cu sexul bălăbănindu-i-se ridicol între coapsele flasce, vru să-i aţină calea agitând o sabie. Mercenarul trecu pe sub garda sa şi îl lovi cu pumnalul în piept. Lăsă micul pumnal în carnea victimei şi luă sabia, la timp ca să se apere împotriva unui individ înalt care se repezea la el vociferând. Frost făcu un pas într-o parte ca să evite lovitura agresorului şi înfipse cu toată puterea sabia între coastele nebunului.

Deodată, Mercenarul îşi dădu seama că, în afara celor doi adversari nefericiţi, ceilalţi participanţi stăteau în expectativă,

muţi de spaimă şi stupefacţie. Unii încremeniseră în poziţii ciudate, uitându-se la el cu nişte priviri uluite de parcă ar fi fost victimele unei halucinaţii.

Ticăloşii nu erau obişnuiţi să-şi vadă prada transformându-se brusc într-o furie devastatoare. Frost era hotărât să profite de stupoarea lor. Avea avantajul surprizei.

Se simţi brusc invadat de forţe noi. Să fi fost efectul rezidual al drogului, furia sau frica?

Nu ştia şi nici nu voia să înţeleagă ce se petrecea cu el. Nu avea timp. Bess era la cheremul acelui nebun sângeros. Un val puternic de adrenalină circula prin venele lui. Gol, cu corpul plin de vânătăi, înarmat numai cu sabia, Mercenarul se simţea invincibil în faţa acelei haite de fiinţe fără vlagă.

Probabil că mulţimea nemişcată i-a simţit hotărârea aproape neomenească. Toţi se depărtară speriaţi din calea lui când Frost se repezi spre altar. Numai un tip solid, mai belicos şi mai inconştient decât ceilalţi, veni spre el ridicând o secure deasupra capului. Braţul lui Frost se mişcă fulgerător la orizontală. Vârful sabiei pătrunse în gâtul temerarului care scoase un fel de grohăit în momentul în care un val de sânge îi ţâşnea din rană. Desfăcu mâna şi securea căzu peste umărul unei femei grase cu ochii holbaţi care urlă îngrozită. Satanistul se prăbuşi lent.

Frost ajunse la altar, învârtind sabia pentru a descuraja alte eventuale iniţiative. Sări pe estradă şi se opri brusc.

Kulley se uita la el cu o privire rătăcită. Maestrul pusese vârful pumnalului pe gâtul tinerei femei.

— Aruncă arma! strigă el. Arunc-o, altfel femeia asta va muri!

Mercenarul rânji sarcastic.

— Părerea mea e că dacă o arunc vom muri amândoi. Am dreptate?

Frost făcu un pas înainte. Cei doi nu mai erau despărţiţi decât de corpul gol al femeii.

— Ascultă bine ce-ţi spun, zise Frost. Dacă o zgârii doar, nu vei avea timp să mişti nici măcar un deget. E clar? Lasă pumnalul!

Kulley ezita. Privirea lui se plimba de la Mercenar la mulţimea tăcută de la care aştepta un ajutor ipotetic.

— Şi spune-le ţăcăniţilor să nu încerce nimic, adăugă Frost, altfel te ucid! Să arunce armele!

— Ascultă, căpitane... N-am fi mers până la capăt... Era doar

o…

— Haida-de! Voiai doar să ne sperii puţin, nu-i aşa? Ai reuşit, ticălos bătrân. Mi-e frică. Mi-e atât de frică, încât o să-ţi rad capul la cea mai mică mişcare. Haide, înapoi!

Kulley făcu un pas înapoi. Frost ocoli corpul tinerei femei, se opri la cincizeci de centimetri de el şi zise arătând cu sabia:

— Dă-mi capa!

Falsul predicator lepădă încet veşmântul.

— Şi tu la fel, îi zise Mercenarul preotului care se trăsese într-o parte.

Frost apăsă vârful armei pe gâtul lui Kulley şi repetă:

— Spune-le celorlalţi să arunce ustensilele de bucătărie!

Încremenit ca o statuie, „Marele Maestru” ordonă cu o voce nesigură:

— Aruncaţi armele! Satana îşi va potoli mai târziu setea de răzbunare!

— Vezi să nu! exclamă Frost. Păstrează pentru tine tâmpeniile. Spune-le tipilor să-i dea drumul.

Kulley făcu un semn cu capul spre cei patru bărbaţi care o ţineau pe Bess întinsă pe altar. Tipii se îndepărtară.

Bess se ridică şi coborî de pe altar.

— Ia cele două cape. Acum plecăm! stai aproape de mine, îi zise Frost încetişor.

Frost îşi dădea seama că Bess era şocată, dar ştia că va rezista. Îl apucă pe Kulley de braţ şi îl împinse înainte, cu sabia lipită de gâtul lui.

— Mişcă-te, ordonă el. Şi toată lumea să se dea la o parte, altfel îţi tai gâtul!

Coborâră toţi cele cinci trepte şi începură să traverseze luminişul, în timp ce Kulley, alb la faţă, făcea semn tuturor să se dea la o parte. După ce trecură de ultimii participanţi la acea ceremonie ciudată, Bess se înfăşură în una din cape şi o puse pe cealaltă pe umerii lui Frost. În felul ăsta se simţea mai puţin vulnerabilă.

Ajunseră la primii boscheţi. Kulley, gol, era împins fără menajamente de fostul prizonier. Pătrunseră printre copaci, şi ajunseră repede pe un fel de pajişte mare.

— Priveşte! exclamă Bess.

Mercenarul întoarse capul în direcţia indicată şi zări, în

obscuritatea relativă a nopţii, o construcţie joasă şi lungă. În partea din faţă, nişte bariere albe formau un loc împrejmuit în care se aflau cai. Adepţii Satanei aleseseră locul nebuniilor lor în funcţie de izolare şi de latura lui practică. Cu siguranţă că proprietatea aparţinea unuia dintre adepţi.

Grăbiră pasul. Frost îl îmbrânci pe Kulley care şchiopăta puţin.

— Nu mai pot, zise bătrânul. Nu sunt obişnuit să merg atât de mult.

— Nu mai spune! O să mă faci să plâng! Evident, e mai uşor să tai gâtul unor femei aduse pe tavă! Stârpitură! Mişcă-te! Îmi vine să-ţi tai pe loc carotida, aşa că nu-mi pune prea mult nervii la încercare.

Kulley, speriat de furia din vocea Mercenarului, grăbi pasul.

Ajunseră la casa învăluită în întuneric şi tăcere. Frost deschise uşor uşa de la intrare. Nimic nu mişca.

— Intră şi aprinde lumina, îi ordonă el bătrânului care tremura.

Se făcu lumină. Înăuntru nu era nimeni. Încăperea era mobilată sumar. Pe o masă mare văzură imediat hainele pe care le purtau în momentul în care fuseseră agresaţi acasă la Mary Boles. Halatul de casă pe care Bess îl îmbrăcase ca să se ducă în camera lui Mary; pantalonii şi cămaşa lui Frost, şi mai ales revolverul Browning. Probabil că acolo fuseseră dezbrăcaţi şi „pregătiţi” pentru ceremonie. Într-un colţ al încăperii, pe o frânghie întinsă, se aflau agăţate zeci de umeraşe cu hainele participanţilor. Iar pe o etajeră erau aşezate în ordine bidoane cu vopsea.

Bess se descotorosi de capă şi îmbrăcă imediat halatul de casă, legând cordonul în jurul taliei cu un aer evident de satisfacţie. Frost îşi verifică pistolul şi văzu că nu avea niciun glonţ.

Mercenarul se îmbrăcă rapid şi puse arma la centură.

În momentul acela, dând dovadă de o agilitate nebănuită, Kulley se repezi spre uşă şi o zbughi afară. Frost înjură şi vru să pornească după el. Dar se opri imediat. Se întoarse spre Bess.

— Trebuie să fugim cât mai repede. E greu să-l găsim noaptea şi s-ar putea să dăm peste ceilalţi.

— Caii, zise tânăra femeie.

— Nu prea mă pricep să conduc aşa ceva!

— O să înveţi pe drum! N-avem de ales.

Se repeziră amândoi spre uşă. Ieşiră în noapte şi săriră peste barierele albe.

— Sări pe un cal! zise Bess.

Mercenarul se apropie de unul dintre cai, care se depărtă brusc.

— La dracu! Nu ştiu cum să mă urc.

— Grăbeşte-te!

Dinspre copaci răsunară strigăte. O haită furioasă de bărbaţi şi femei pornise pe urmele lor, după ce-şi regăsiseră „Marele Maestru" teafăr şi nevătămat. Nebunii nu mai aveau niciun motiv să se jeneze. Se aflau acum la capătul pajiştei. Din altă parte răsunară câteva împuşcături. Se terminase cu armele rudimentare, acum intra în acţiune o echipă de protecţie bine echipată.

O bucată de barieră se făcu ţăndări foarte aproape de Frost. Mercenarul îşi făcu vânt şi se pomeni, fără să ştie prea bine cum, pe spatele calului. Acesta făcu un salt, fiind gata să-l răstoarne pe călăreţul debutant.

— Cum se face? strigă el ţinându-se de coama calului.

— Loveşte-l cu călcâiele! îi răspunse Bess pornind cu calul ei spre partea din spate a împrejmuirii.

Tânăra femeie apăsă cu picioarele şi calul ei se ridică peste barieră, iar animalul lui Frost sări şi el, imitându-l probabil pe celălalt, fără ca Mercenarul să-l fi îndemnat.

Bess galopa la vreo zece metri în faţa lui. Tânăra femeie întoarse capul.

— Eşti rănit? întrebă ea.

Frost stătea aplecat peste grumazul calului, cu mâinile agăţate de coama lui. Se vedea bine că nu stăpâneşte situaţia, aşteptând din clipă în clipă să cadă.

— Mi-am prins… O, Doamne ce doare!

— Ce spui? strigă Bess.

— Urcatul pe un astfel de animal e foarte periculos, mormăi el. Cred că n-am să mă mai pot folosi de bijuteriile familiei…

— Ce?

— Zic că mă doare!

— Aşa se învaţă. Ca să ajungi un călăreţ bun, trebuie să-ţi pierzi de trei ori pielea de pe fund. Armonizează-te cu mişcarea, numai aşa n-ai să-ţi mai loveşti fundul…

— Aiurea! Iapa asta are o spinare ascuţită ca o daltă!

Se apropiau de extremitatea pajiştei.

— Ce? zise Bess. Nu înţeleg.

— Spuneam că… Ei! Fii atentă în faţă!

Mercenarul zărise lângă un boschet o umbră de forma unui om. Individul ieşi în lumina lunii care tocmai se ivise din spatele unui nor. Ridică arma şi trase imediat o rafală care bubui împreună cu alte împuşcături care răsunară dinspre ţarcul cailor. Frost auzi imediat lătrat de câini.

Asta mai lipsea!

Deodată simţi o arsură. Un glonţ îi atinsese uşor umărul drept.

Din cauza vacarmului făcut de prima rafală, calul său făcuse o săritură bruscă şi fusese gata să-l trântească la pământ. Probabil că această mişcare a animalului îi salvase viaţa, deoarece distanţa era mult prea mică ca trăgătorul să-şi greşească ţinta.

Tipul se afla acum la vreo cincisprezece metri şi încerca să tragă din nou. Bess şi calul ei se îndreptau oblic spre un colţ al pajiştei. Frost strânse cu putere mânerul sabiei cu mâna dreaptă. Se ridică în ultima clipă şi bătu violent spaţiul din faţa lui cu ascuţişul lamei. Abia dacă simţi şocul şi văzu ca prin vis capul trăgătorului dezlipindu-se de trunchi şi rostogolindu-se în iarbă. Tipul apăsă pe trăgaci dintr-un reflex nervos şi arma trase două gloanţe spre cer.

Un al doilea om ţâşni din spatele unui boschet şi ridică arma. Se afla doar la trei metri…

CAPITOLUL XIII

Cuprins brusc de panică, calul lui Frost se cabră nechezând, aruncându-şi călăreţul care căzu în iarbă. Frost simţi şocul în tot corpul; sabia căzuse nu prea departe de el. Se pomeni în patru labe, cu răsuflarea tăiată. Ridică capul ca să vadă moartea în faţă şi îl văzu, stupefiat, pe adversarul său zăcând în iarbă, cu capul spart de copitele calului cuprins de panică.

Animalul speriat, care îi salvase fără să vrea viaţa, fugea acum în toate părţile.

— Mulţumesc, bătrâne! mormăi Mercenarul.

O văzu pe Bess venind în galop spre el. Se uită repede în spate şi văzu că ceilalţi erau încă departe. Aveau câteva clipe de răgaz.

Frost luă de jos o puşcă de asalt M 16, câteva încărcătoare din buzunarele cadavrelor şi un revolver 357 Magnum agăţat la centura omului cu capul spart.

— Fugi, Bess!

— Nici nu mă gândesc. Rămânem împreună.

Acum împuşcăturile pocneau tot timpul şi gloanţele loveau crengile copacilor aflaţi la câţiva metri în spatele lor.

— Pleacă! strigă Frost. Îi voi ţine pe loc până te depărtezi.

— Nu! repetă Bess cu încăpăţânare. Calul tinerei femei se clătină brusc. Scoase un fel de geamăt răguşit şi se prăbuşi pe o parte. Un glonţ îi intrase drept în cap.

— La dracu! Stai jos! îi strigă Frost. Ia asta!

Îi dădu revolverul 357 Magnum, după care luă poziţie cu un genunchi în pământ şi arma la umăr. Trei copaci mici îl apărau într-o oarecare măsură, dar cel puţin nu mai erau vizibili în bătaia lunii. La aproximativ patru sute de metri văzu două vehicule, care se îndreptau în direcţia lor. Câinii erau mult mai aproape, la vreo sută de metri.

Frost ţinti cu grijă şi trase rafale scurte, atingând uşor trăgaciul cu degetul. Dobermanul din frunte făcu un salt şi se prăvăli pe o parte, mort pe loc. Alte gloanţe eliminară încă doi câini, apoi încă

unul, care luase conducerea haitei. Deodată rămase fără gloanţe.

Vehiculele se opriseră la vreo cincizeci de metri de poziţia lor. Ultimii trei câini erau foarte aproape. Mercenarul aruncă arma şi luă sabia pe care o pusese la centură. Se lăsă în jos în ultima clipă pentru a evita asaltul celui mai furios câine, după care îl lovi pe animal cu sabia la gât. Un alt bot căscat se repezi asupra lui. Lovi cu sabia în faţă lăsându-se să cadă pe spate. Dobermanul se înfipse în sabie. Lama pătrunsese în gât şi ieşise prin spate. Lângă el răsunară două împuşcături. Ultimul câine îşi continuă cursa din inerţie, apoi se rostogoli mort la pământ.

Bess era încă în poziţia de tragere, strângând cu amândouă mâinile mânerul revolverului 357 Magnum, cu privirea rece şi hotărâtă.

Frost trase lama plină de sânge din corpul animalului, apoi scoase încărcătorul gol din puşca de asalt şi puse altul nou. Din vehicule coborâseră câţiva oameni şi din direcţia lor începuse un tir susţinut.

— Părăseşte poziţia! Te acopăr.

— Rămân cu tine! răspunse Bess cu încăpăţânare.

— Ce catâr încăpăţânat! bombăni Frost.

Suspină şi ridică arma, lipită de trunchiul celui mai apropiat copac. Bucăţi de scoarţă zburară în toate părţile la câţiva centimetri de faţa lui.

Mercenarul începu să tragă în asediatori. Doi tipi, care se avântaseră imprudent la atac, fură seceraţi de rafalele puştii de asalt. Altul urlă de durere, cu pieptul ciopârţit.

Deodată, un jeep se desprinse de vehiculele oprite şi porni spre ei cu motorul accelerat la maxim şi farurile aprinse.

Frost fu o clipă orbit. Închise pleoapa, se lăsă să alunece pe sol şi ţinti maşina. Automobilul devie brusc şi reduse viteza descriind o curbă, după care se opri complet, la mai puţin de cinci metri de ei.

Farurile erau îndreptate acum spre extremitatea pajiştii, lăsându-i pe amândoi în umbră. Omul de la volan era plecat pe partea stângă, cu pieptul ieşind din habitaclu. Tipul de pe scaunul de alături încercă să iasă. Mercenarul îl lăsă să facă câţiva paşi, apoi îi expedie o rafală scurtă care îl culcă definitiv în iarbă.

— Fugi spre rablă! îi zise el lui Bess. Adu-o aici. Şi stai tot

timpul aplecată!

Mercenarul continuă să tragă, foc cu foc, spre vehiculele din faţă, în spatele cărora se ascundeau asediatorii.

Bess o luă la fugă, aplecată cât se putea de mult în faţă. Trecu în unghiul mort al jeep-ului, trase cadavrul şoferului afară şi se instală în locul lui. Apoi, cu capul tras între umeri, tânăra femeie reuşi să pună maşina în mişcare şi s-o ducă în dreptul lui Frost, care se aruncă în ea din mers.

— Bagă tare, Bess!

Întors pe scaun, cu puşca de asalt sprijinită pe spetează, Mercenarul trăgea de zor în tipii din urma lor. Deodată simţi o durere în braţul drept. Dar rana probabil că nu era prea gravă, deoarece se putea servi de braţ.

Percutorul pocni încă o dată în gol.

Dar Bess tocmai intrase cu maşina pe un drum de pământ. Nu mai avea încărcătoare pentru puşcă. Frost luă revolverul 357 Magnum de pe pulpele tinerei femei.

— Sper ca drumul ăsta să nu ne ducă peste altă echipă de ţăcăniţi! strigă el ca să se facă auzit în vacarmul făcut de motorul accelerat la maximum.

Frost făcu un gest fatalist. Oricum, salvarea nu se putea afla decât în faţă, nicidecum în spatele lor.

Trase cu putere aer în plămâni. Îl durea aproape tot corpul. Din braţ îi curgea sânge… Era mai bine să dispară cât mai repede din locul acela.

Imediat după o curbă a drumului apăru o poartă de fier. Iar în faţa lor – trei oameni. Numai doi aveau arme.

Răsună o împuşcătură. Frost ripostă imediat, ţintindu-l pe cel mai apropiat, şi îl văzu răsucindu-se pe loc, bătând aerul cu braţele. Apoi parbrizul crăpă, ascunzându-i vederea. Se aplecă într-o parte.

Tipul care nu era înarmat sări într-o parte ca să nu fie lovit de maşină şi se rostogoli în şanţ. Bess strigă:

— Ce facem?

— Accelerează! Poarta e de lemn. Vom trece prin ea.

Mai puţin de treizeci de metri…

O încărcătură de alice distruse definitiv parbrizul. Bess, cu mâinile crispate pe volan, gonea spre poartă.

Cincisprezece metri…

Ultimul om înarmat, lăsat pe vine, trăgea în jeep de parcă ar fi putut să oprească o tonă şi jumătate de metal cu proiectile de câteva grame. Mercenarul şi amanta lui se lăsaseră în scaune cât se putuse de mult.

Apoi urmă şocul. Frost percepu mai întâi zgomotul înfundat al corpului percutat de calandru, pe urmă fu ruperea porţii. Apoi nu se mai auzi decât duduitul motorului şi şuieratul cauciucurilor care muşcau din pământul umed.

Ieşiseră din zona fierbinte. Scăpaseră din infern.

Ajunseră foarte repede la un drum asfaltat. După aproape un kilometru, Bess gemu uşor. Frost se uită cu atenţie la ea şi văzu sângele care îi curgea de pe mânecă.

— La toţi dracii, eşti rănită! izbucni el. Opreşte!

— Nu e foarte grav, zise ea oprind maşina. Dar mă arde şi sunt puţin ameţită.

Bess era trasă la faţă dar zâmbea.

— Eşti o femeie grozavă, îi spuse Frost cu mare tandreţe în glas. Haide, lasă-mă pe mine să conduc.

Mercenarul o ajută să treacă în locul lui şi el se instală la volan. Trebuia să se depărteze cât mai mult de ţăcăniţii lui Kulley.

— O să rezişti? întrebă el pupând o mână pe piciorul ei.

— Nu-ţi face griji. Rezist.

Vocea ei era slabă şi puţin tremurătoare. Nici el nu se simţea prea grozav. Dar trecuse prin altele şi mai şi. Făcea parte din viaţa lui.

Scăpaseră cu viaţă, şi ăsta era lucrul cel mai important.

CAPITOLUL XIV

O vreme splendidă! Era în acea perioadă a anului când zilele se măresc şi nopţile se scurtează. Se întorceau de la cinematograf, cu capul plin de imagini colorate.

Mercenarul şi tânăra femeie blondă care luptase alături de el, care fusese gata să moară împreună cu el, aveau în momentul acela senzaţia că timpul se oprise în jurul lor, şi că nimic, niciodată, nu le va mai frânge sentimentul de satisfacţie deplină care se instalase în adâncul fiinţei lor. Era doar un vis, ştiau asta, dar hotărâseră să savureze momentul.

În clipa în care intrau în salon, telefonul sună şi Bess se duse să răspundă.

— E pentru tine, îl anunţă ea pe Fost întinzându-i receptorul.

Frost duse receptorul la ureche.

— Alo?

— Alo! zise o voce ironică.

— Mike! Banditule! Unde eşti?

— Vorbesc chiar cu invalidul Frost?

— Termină cu prostiile! Te bat la orice oră vrei! Unde te-ai ascuns? N-am reuşit să dau nicăieri de tine.

— Mai am nişte probleme de rezolvat mâine dimineaţă, după care îţi stau la dispoziţie. Cumva domnişoara Stallman mă invită la cină? Aş vrea să mă conving că te hrăneşte corect. Ştiu că eşti foarte slăbit.

— Vino mâine seară la cină. Bess o să gătească ceva trăsnet. La nevoie, o să-i dau şi eu o mână de ajutor.

— Dumnezeule, nu te amesteca în treaba asta! O să strici totul. Pentru că, vezi tu, obsedat cum eşti, dacă ai să te tot învârteşti pe lângă ea la bucătărie, toată treaba o să se termine la pat, şi adio mâncare!

— Auzi, să ştii că nu sunt deloc un satir! Haide, vino pe la şase, să mai flecărim puţin înainte de masă.

— OK. Sărut-o pe Bess din partea mea, şi spune-i că vreau

neapărat să fiu naşul micuţului.

— Ce tâmpit poţi să fii când ţii cu tot dinadinsul!

— Fac şi eu ce pot ca să fiu simpatic poporului. Salut, pe mâine!

Frost închise.

— Vine mâine la cină? întrebă Bess.

— Vrea să vadă dacă nu cumva mă otrăveşti cu felurile tale de mâncare.

Bess râse amuzată.

— Afurisitul de Mike! Îl ador. Dar sunt convinsă că nu ăsta e adevăratul motiv. Cred că vrea să te vadă pentru ceva foarte precis.

— Ca să vezi, am uitat să-l întreb.

— În ultima vreme, Mike părea blocat de anchetă. Probabil că are noutăţi pentru noi.

Frost o prinse de talie pe tânăra femeie şi o sărută cu tandreţe.

— Nu te mai gândi, vedem noi mâine seară.

— Totuşi… murmură ea.

— Auzi, dacă ar fi fost ceva important, mi-ar fi spus. Sau măcar ar fi făcut aluzie.

— Frost…

— Da.

— Nu eşti curios să ştii mai multe? Nimic nu mişcă. Doar n-am visat aventura asta nebună, coşmarul prin care am trecut.

— Poate că i-am ucis pe toţi răii din Atlanta, zise el râzând.

— Ştii foarte bine că nu. Kulley e încă în viaţă. Total nepedepsit.

— Nici măcar n-a fost arestat! zise Frost suspinând. Avea un alibi indestructibil.

Într-adevăr, era mai mult decât ciudat.

Când se dusese la faţa locului, alertat abia a doua zi pentru că nu fusese găsit mai repede, O’Hara vizitase întreaga proprietare. Casă, ţarc, pajişte, pădure, luminiş, totul. Nu găsise decât urmele lăsate de gloanţe şi câteva pete vagi de sânge. Niciun cadavru, nicio armă albă, nici estradă, nici altar… Nimic!

Şi de atunci domnea un calm deplin. Kulley nu mai apăruse la televizor. Nu-şi mai făcuse apariţia niciun individ în fustanele. Iar notele şi documentele doctorului Wells, aflate acasă la Mary Boles, dispăruseră fără urmă.

Frost ştia în sinea lui că lucrurile nu puteau să rămână astfel. Trebuia să afle adevărul. De parcă i-ar fi citit gândurile, Bess îi zise:

— Stai liniştit, Frost. Nu simţim foarte bine aici. Nu te apuca să faci cine ştie ce ca să găseşti o soluţie. De data asta, e posibil să fii lichidat de-a binelea.

— Şi ancheta ta, jurnalista inimii mele! Abandonezi?

— Am tras o spaimă îngrozitoare. Am riscat enorm amândoi. Am impresia că e un subiect prea complicat pentru puterile mele. Şi te-am mai tras şi pe tine în povestea asta. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost din vina mea, şi nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

— Haide, uită tot ce-a fost! Să nu mai vorbim despre asta până la venirea lui Mike.

Frost o lipi de el şi o sărută. După care o împinse cu fermitate spre uşa dormitorului şi îi şopti la ureche:

— Cunosc eu un mijloc grozav de a uita grijile. Lasă-mă să-ţi arăt!

*

* *

Puţin mai târziu, Bess adormi, cu capul pe umărul lui Frost.

Mercenarul nu dormea. Nu se mai gândise de câteva zile la Kulley, nici la misterul care se aşternuse după aceea. Şi Tillman? Ştia că el fusese bărbatul pe care îl văzuse acasă la Kulley. Tillman, asasinul nepedepsit care dispunea de destule proptele ca să înăbuşe uneltirile lui sordide şi să-şi salveze anonimatul.

Aşeză încetişor capul tinerei femei pe pernă, apoi se ridică în capul oaselor. Întinse mâna spre noptieră în căutarea unei ţigări. Îşi dădu seama că pachetul rămăsese în haine şi se ridică.

Scoase dintr-un buzunar o ţigară şi bricheta Zippo, apoi se lungi din nou pe spate. Aprinse bricheta şi în penumbra camerei se ivi o flacără albăstruie. Niciun pic de miros neplăcut! Bess schimbase fitilul. Trase fumul adânc în plămâni, apoi închise capacul brichetei, aşteptă câteva secunde, după care aprinse din nou bricheta plimbând-o pe deasupra noptierei. Zări imediat ceea ce căuta. Revolverul High Power! Suflă în flacăra brichetei şi o aşeză lângă armă.

Apoi strânse pumnul în întuneric, îndoind încet un deget, de parcă ar fi apăsat pe trăgaciul revolverului.

Ceva îi spunea că în curând va avea ocazia să-l folosească din nou. Şi nu trăgând în ţinte de carton.

CAPITOLUL XV

La şapte seara sună ceasul electronic din salon. Bess se agita la bucătărie. Puse un capac, făcu focul mic şi băgă capul pe uşa salonului. Frost încerca zadarnic să citească o revistă ilustrată.

— Ce naiba face! exclamă el uşor enervat.

Apoi se cufundă din nou în lectura unui articol insipid. După un sfert de oră, aruncă revista şi aprinse televizorul.

Bess pusese masa şi veni şi ea să se aşeze lângă el. După un timp, tânăra femeie plecă la bucătărie. Stinse focul, se întoarce în salon şi zise:

— Noroc că e un fel de mâncare care se poate încălzi! S-a făcut deja opt şi un sfert. Aprind iar focul când vine.

Frost oprise televizorul.

La nouă se hotărâră să mănânce singuri, şi totul dură foarte puţin, aproape fără să vorbească. Bess plecă la bucătărie cu braţele încărcate cu vesela şi, înainte de a ieşi pe uşă, zise:

— Sună la FBI. Încearcă să afli unde e.

De parcă n-ar fi aşteptat decât acest îndemn, Frost se repezi la telefon şi formă un număr. Apoi mormăi printre dinţi:

— Nu e normal. Cu siguranţă că s-a întâmplat ceva!

Deodată, înainte de a obţine legătura, se auzi soneria de la intrare. Frost închise telefonul şi vru să se ducă să deschidă, dar se răzgândi. Şi dacă nu era Mike? Ultimele aventuri îi demonstraseră că în Atlanta erau tot felul de nebuni.

Luă din dulap un pistol-mitralieră KG 99, îi puse un încărcător cu treizeci şi şase de cartuşe, băgă un glonţ pe ţeavă şi se întoarse la uşă. Bess şopti:

— Şi dacă e un comis-voiajor! O să faci o impresie!

— Nu-i nimic, comisul-voiajorul e un specimen pe care nu pot să-l sufăr!

Frost îi făcu semn tinerei femei să se îndepărteze. Soneria de la uşă sună din nou. Se lipi cu spatele de perete, aşteptă câteva secunde, străduindu-se să audă ce se petrece dincolo de uşă.

— Cine e? întrebă el.

Se auzi o tuse apoi o voce zise:

— Roger Cummins, căpitane Frost. Şeful biroului local FBI. Ne-am mai întâlnit.

Semăna într-adevăr cu vocea lui Cummins. Frost descuie uşa şi se dădu într-o parte. În prag se afla agentul federal împreună cu alt bărbat. Amândoi se uitară uimiţi la arma din mâna lui Frost.

— Tocmai o curăţăm, zise Frost, cu un ton prefăcut indiferent.

Cummins arătă spre bărbatul care îl însoţea:

— Îţi prezint pe Ray Costigan.

Tipul completă prezentarea arătându-i lui Frost o legitimaţie CIA.

— Costigan: CIA.

— OK, zise Mercenarul, intraţi, domnilor. Doriţi o ceaşcă de cafea?

— Cu plăcere, răspunse Cummins pentru amândoi.

— O aduc imediat, zise Bess. Ne-aţi scutit de plata unei convorbiri telefonice.

— Cum aşa? întrebă Cummins.

— Tocmai sunam la FBI ca să aflu veşti despre Mike O'Hara. Vizita voastră are vreo legătură cu asta?

— Da. Trebuia să ne vedem, zise Cummins cu un aer dezolat. S-a ivit o problemă.

Frost îi pofti în salon, îi invită să ia loc şi Bess aduse cafeaua. O servi în tăcere, apoi se aşeză şi ea. Frost zise:

— Ei bine, domnilor, ce-ar fi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Omul de la CIA, bău o gură de cafea, se aşeză confortabil în fotoliu, oferi o ţigară lui Frost, care refuză ca să-şi aprindă una de-a lui, după care răspunse:

— Căpitane Frost, eşti singura persoană care i-a văzut faţa lui Vasili Vocienko, altfel decât sub forma unui portret-robot.

— Vasili Vocienko? repetă Frost. Stai puţin... E... Nu spune nimic. E Tillman!

— Exact! E într-adevăr Tillman.

— În sfârşit, nu mai e o fantomă! Şi ce legătură are cu O'Hara?

Cei doi vizitatori schimbară o privire stingherită.

— Am dori să ne înşelăm, dar... e posibil ca O'Hara să fi fost scos din circulaţie de acest Tillman, sau Vocienko, şi complicii săi.

— Ce? izbucni Frost.

Mercenarul se ridicase brusc şi nasul lui aproape că îl atingea pe ce al lui Costigan.

— Ce ştiţi? Aş vrea să vorbiţi mai clar, măcar acum! Nu-mi arde să dezleg ghicitori!

— Liniştește-te, interveni Cummins. Deocamdată nu avem nicio certitudine. Se poate… e posibil să-l fi prins viu şi să-l ţină în viață pentru că le poate fi de folos. Cred că mă înţelegi… În fine, cred că vei înţelege mai bine dacă am să-ţi spun că O'Hara a primit un caz a cărui pistă l-a dus la un grup de terorişti. Ceva foarte important. În legătură directă cu KGB-ul. Aveam toate motivele să credem că va fi interogat cum ştiu ei…

— Fii puţin mai clar…

Bess avea trăsăturile crispate. Mercenarul se aşează iar în fotoliu, strivi ţigara în scrumieră cu un gest brusc şi scoase alta din pachet.

— Vreţi să spuneţi că Mike a fost capturat, răpit? întrebă Bess străduindu-se să se calmeze.

— Ne e teamă că da, domnişoară Stallman, răspunse Cummins.

— Începeţi cu începutul, ca să ne lămurim cum trebuie, interveni Frost.

Costigan respiră profund şi zise:

— Când te aflai în Vietnam, căpitane Frost, comandantul Yates primise ordinul discret de a descoperi o scurgere de informaţii din cadrul US Intelligence. O scurgere de o natură foarte deosebită. Nu era vorba de informaţii de ordin strategic comunicate vietnamezilor. Ne-am dat seama că informaţiile urmau o filieră care le făcea să ajungă direct la cartierul general al KGB-ului. Cu consecinţele pe care ţi le poţi imagina. Comandatul Yates reuşise să pătrundă în această filieră. Datorită lui, am putut să astupăm scurgerea. Şi din acest motiv a fost ucis de Vocienko. În perioada aceea nu se puteau exercita represalii asupra lui Vocienko fără să trădăm ceea ce ştiam despre filiera sovietică, şi, în consecinţă, fără să-i trădăm pe agenţii noştri infiltraţi. Să spunem că tipul a şters-o fără probleme.

— Şi acum de ce nu acţionaţi?

— Din motive identice, dar legate de o operaţiune diferită.

Costigan se întrerupse, goli ceaşca de cafea, apoi continuă.

— De la o vreme, înregistrăm toate conferinţele televizate ale

doctorului Lassiter Kulley. Ştim ce se face în direcţia asta…

— La dracu! răcni Frost. Şi ne-aţi lăsat să murim în mâinile lor! Chiar nu v-a păsat deloc că puteam să murim ca vitele la abator?

Mercenarul se ridică, spumegând de furie, şi se îndreptă spre fereastră, o deschise şi trase cu putere aer în piept. Bess, tulburată, încremenise pe scaun, reamintindu-şi ororile prin care trecuse. Cummins interveni cu timiditate:

— Aminteşte-ţi că te-am avertizat!

— Oh, foarte vag! Te-ai ferit să-mi spui toate astea.

Frost se întorsese din nou spre vizitatorii lui. Mercenarul adăugă cu o voce plină de mânie:

— Sunteţi o bandă de nemernici, la fel de ticăloşi ca Lassiter Kulley şi Vocienko. Voi şi blestemata voastră de CIA!

Omul de la CIA încercă să replice:

— Era vorba de siguranţa naţională, căpitane. Şi, uneori, e inevitabil să accepţi anumite sacrificii individuale…

Omul de la CIA tăcu, văzând faţa ameninţătoare a lui Frost. Mercenarul duse mâna la banta neagră şi o smulse de la ochi.

— Aiurea!… Uite rezultatele sacrificiilor voastre individuale. Sacrificatul vostru individual va rămâne până la sfârşitul zilelor cu un ochi mai puţin, simţindu-se obligat să râdă de glumele celorlalţi, uneori să facă chiar alte glume ca să fie la înălţimea personajului. Şi tipi ca mine sunt cu miile, oameni curajoşi care şi-au pierdut un braţ, un picior, coaiele, şi care seamănă acum cu orice vrei, numai cu oameni normali nu! Toate astea pentru că nişte ticăloşi ca voi doi aţi hotărât că trebuie nişte sacrificii individuale pentru a salva integritatea naţiunii. Ce glumă bună!

Bess se uita la el cu ochii mari.

— Vrei să spui că te-ai ales cu asta…

— Da! Din Vietnam. O nenorocită de misiune secretă, atât de secretă încât nimeni nu a venit să-mi dea o mână de ajutor, în ciuda a tot ce fusese prevăzut iniţial, deşi mă aflam prins în inima Saigonului, la mai puţin de cinci sute de metri de cartierul general. Şi când mă gândesc că nişte tipi ca voi poate m-au auzit de la fereastra lor zbierând când netrebnicul acela m-a…

— Taci! strigă Bess ascunzându-şi faţa în mâini.

Frost se uita la ea şi se calmă. Era prima dată când evoca amintirea această oribilă… Respiră adânc.

— Asta făcea parte din meseria dumitale, zise tăios Costigan.

Ar fi trebuit să cunoşti riscurile.

— Bineînţeles. Asta face parte din regulile jocului. Numai că zarurile sunt măsluite când eşti aruncat în vâltoare fără să ţi se aducă la cunoştinţă toate elementele jocului. Tipii de la cartierul general au pus la cale această acţiune pentru CIA. M-au aruncat în mod deliberat în ghearele inamicului comunicându-i informaţii false. Asta se numeşte „misiune de intoxicare”. Erau siguri că voi vorbi dacă voi fi torturat şi voi provoca astfel o reacţie teleghidată în rândurile adversarului. Dar porcii ăştia şi-au primit ce-au meritat. De data asta mi-am pus lacăt la gură, am trecut dincolo de pragul durerii şi vietnamezii ar fi putut să-mi taie lent braţele şi picioarele că tot n-ar fi scos nimic de la mine. Şi am scăpat, pentru că am fost ghidat de simţul datoriei sacre... Ce bătaie de joc!

În încăpere se instalase o tăcere încordată. Frost continuă:

— Când i-aţi pasat lui Mike O’Hara această misiune i-aţi spus totul? Ştiţi ce-i vor face dacă mai e încă în viaţă? De unde credeţi că au învăţat vietnamezii să-şi interogheze prizonierii? Au fost formaţi de instructorii de la KGB. Acum să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre filiera pe care i-aţi pus-o în cârcă lui O’Hara.

Urmă un moment de ezitare. Mercenarul luă pistolul-mitralieră şi îl îndreptă spre cei doi.

— Cine vorbeşte primul? întrebă el cu o voce tăioasă.

Costigan ridică lent mâna într-un gest care se dorea liniştitor.

— Stai puţin, Frost! Nu face prostii. Ne-am explicat greşit. De fapt... Ne aflăm aici ca să-ţi cerem o mână de ajutor şi, bineînţeles, îţi vom furniza toate explicaţiile de care ai nevoie. Dar mai întâi să punem problema cu claritate...

— Măcar o dată! zise sarcastic Frost.

— Eşti un mercenar. Înţelegi ce vreau să spun?

— Îmi veţi oferi bani ca să fac treaba în locul vostru?

— Să spunem... Cinci sute de mii de dolari.

Frost închise ochiul şi rămase de marmură.

— Un milion de dolari, replică el fără să deschidă pleoapa.

Cummins şi Costigan schimbară o privire.

— De acord! spuse în cele din urmă Costigan. Un milion de dolari.

Mercenarul dădu din cap cu un aer scârbit, deschise ochiul şi se uită pe rând la fiecare dintre cei doi.

— Probabil că e un rahat mare de tot dacă acceptaţi să plătiţi până la un milion de dolari fără niciun fel de discuţie.

— Îţi aşteptăm răspunsul, căpitane.

— De acord, *fellows*! De acord!… O grămadă mare de foi verzi. Dar nu ca să-l găsesc pe O'Hara. Nu, asta o voi face gratuit. Accept târgul ca să fiu sigur că îmi veţi da toate elementele. Trebuie neapărat ca misiunea să reuşească, ca să puteţi justifica o asemenea sumă!

Frost aruncă arma pe divan.

— O precizare, adăugă el. Dacă nu reuşesc, Bess Stallman va face publică toată povestea. Ea va apărea peste tot, în ziare, la televiziune. Bess va asista la explicaţiile voastre. Dacă mi se întâmplă ceva, va ieşi un scandal atât de mare încât nu veţi putea face nimic împotriva ei. Opinia publică vă va strivi. OK?

Costigan dădu din cap.

— OK.

Bess plângea încetişor, cu capul pe speteaza fotoliului. Frost trecu în spatele ei, o mângâie şi îi zise cu blândeţe:

— Acum, Bess, eu te întreb dacă vrei să mergi alături de mine. Pentru Mike!

Ea ridică capul şi îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Dacă merg alături de tine? Da! Până la capăt!

— Acum, s-auzim, domnilor, zise Mercenarul.

CAPITOLUL XVI

Clipa se apropia. Negrul de camuflaj îi pişcă faţa. Frost zâmbi, gândindu-se că poate era ultima oară când îl folosea, îşi alese armele personale, respingând panoplia oferită de Costigan. Pistolul-mitralieră KG 99 era prins bine cu o curea peste piept, pumnalul de luptă Gerber stătea la şold, iar pistolul Browning High Power se afla în tocul de piele Cobra…

Aşezat pe bancheta din spate a unui Lincoln Continental, Mercenarul îşi mişcă degetele pentru a le pune la încercare supleţea şi zise:

— Sunt gata.

— Ar trebui să iei un aparat de emisie-recepţie, îl sfătui încă o dată Costigan.

— Nu. Dacă auziţi împuşcături, veniţi în grabă, asta e tot. Dar nu uitaţi. Dacă… Dacă abandonaţi, părăsiţi fuguţa ţara şi schimbaţi-vă faţa, sau rugaţi-vă cerului să nu mă mai întorc. Altfel, dacă dau de voi vă lichidez.

Costigan îşi drese glasul şi zise:

— Vom fi acolo la momentul potrivit.

Coborî din maşină pentru ca Frost să poată apleca scaunul din faţă şi să iasă. Mercenarul sări puţin pe loc ca să-şi încălzească muşchii.

— Ce ciudat! zise el privind cerul. Niciodată n-ai norocul să cazi peste o noapte fără lună când ai neapărată nevoie de ea.

Costigan schiţă un zâmbet.

— Noroc, zise el.

Nu-i întinse mâna, prevăzând un nou afront. Frost fu tentat să-i repete că un pachet de scrisori era gată să fie trimis principalelor mijloace de informare în masă, în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva, ca şi în cazul în care i-ar fi întâmplat ceva lui Bess. Dar se abţinu.

Luă o raniţă plină cu grenade şi îşi trecu breteaua după umăr, verifică masca de gaze de la centură, apoi se îndepărtă printre

copaci. Se orientă cu uşurinţă şi în curând ajunse la baza unui zid înalt de peste patru metri, acoperit cu viţă sălbatică. Costigan îl prevenise că pe culmea zidului trecea o reţea fină de fire electrice.

— Sistemul începe de la un metru şi jumătate de culme. Dacă atingi un singur fir, vin peste tine douăzeci şi cinci de mii de volţi.

Iar în spatele zidului se aflau, fireşte, un dispozitiv de alarmă, şi câţiva paznici înarmaţi.

Frost examină cu atenţie zidul. Apoi duse mâna la raniţă şi scoase o armă ciudată cu un aspect compact, echipată cu o ţeavă destul de mare. Patul armei amintea de cel al unei puşti automate, dar în loc de proiectile, ea propulsa un mic cârlig cu trei braţe agăţat de un cablu.

Mercenarul ţinti cu atenţie şi apăsă pe trăgaci. Recul puternic îi scutură umărul, dar zgomotul abia dacă se auzi şi cablul se desfăşură cu un şuierat uşor. Cârligul intră în viaţa sălbatică şi se agăţă de culmea zidului. Frost îşi puse o pereche de mănuşi izolante, luă de la centură un ţăruş pe care îl vârî oblic în pământ şi legă de el celălalt capăt al cablului, realizând astfel o legătură cu pământul pentru evitarea electrocutării. Apoi îşi puse nişte încălţări cu talpă izolantă.

Acum era gata!

Inspiră profund, dădu aerul afară, inspiră din nou şi începu să urce, ţinându-se bine de cablu, cu picioarele sprijinite de zid. Ajunse repede la zona periculoasă. Cablul de oţel scotea scântei pârâitoare atingând firele electrice.

Frost ajunse pe culme şi aruncă o privire asupra proprietăţii. Totul părea liniştit. Câteva ferestre erau luminate în clădirea dintre copaci. Absenţa unei supravegheri vizibile nu era un element liniştitor.

Sări cu supleţe, se rostogoli la atingerea solului şi se ridică imediat. Rămase nemişcat câteva secunde, pândind cel mai mic zgomot şi cea mai mică mişcare. Intrase la… Lassiter Kulley.

Lassiter Kulley – cu siguranţă un nume fals. Nimeni nu-i cunoştea numele adevărat, cu excepţia KGB-ului, fireşte. El forma împreună cu Tillman – sau mai curând Vocienko – capul reţelei de spionaj.

Hank Frost aflase de la Costigan felul în care procedau. Fiecare dintre discursurile televizate ale lui Kulley era în realitate un

mesaj codificat destinat agenţilor sovietici postaţi în Statele Unite şi Canada. Numărul psalmilor din Biblie indica referinţele codurilor, iar pasajele alese şi comentate dădeau detalii precise despre operaţiunile viitoare.

CIA îl supraveghea de multă vreme şi înregistra textele discursurilor sale. Dar abia în ultimul an luase Kulley iniţiative dintre cele mai cutezătoare; răpirea unor oameni de ştiinţă americani de pe teritoriul Statelor Unite. Şi în acest caz îşi folosise predicile pentru a coordona operaţiunile, exploatând filiera unor adepţi ai satanismului care, evident, nu ştiau nimic despre adevăratele sale activităţi.

— Acoperirea cea mai originală care s-a imaginat vreodată, spusese Costigan.

CIA tolerase asasinatele, obiectivul fiind de a se obţine maximum de informaţii şi în final rezultate concrete: infiltrarea unui agent american în reţeaua KGB-ului.

Agronomul care tocmai fusese „răpit” era de fapt un colaborator al celor de la CIA. Misiunea lui, deosebit de dificilă, consta în reorientarea în mod subtil a cercetărilor agronomice sovietice pentru a le face să atingă obiective contrare intereselor URSS-ului.

Frost, Bess şi O’Hara nu erau decât nişte pioni apăruţi în mod accidental pe tabla de şah a spionajului, crimei şi disimulării. Şi acum, Mike – o şansă pentru el – nu mai era decât ultimul obstacol care împiedica scoaterea definitivă din joc a lui Kulley şi Vocienkov.

La rândul său, Frost ştia perfect de ce îi ceruse CIA să intervină. Compania nu avea obiceiul să se amestece deschis, mai ales pe teritoriul Statelor Unite unde operaţiunile ei nu erau considerate legale. Pe de altă parte, creierele lor combinaseră finalul operaţiunii. Filiera sovietică nu trebuia să bănuiască amestecul celor de la CIA, de aceea fusese trimis prostul de Frost, pentru ca ruşii să creadă că e vorba de o acţiune individuală a unui om care vine în ajutorul prietenului său.

Mercenarul ieşi încetişor din pâlcul de pini, de unde observase împrejurimile timp de trei minute, şi păşi pe o peluză tunsă cu grijă, în direcţia casei.

Frost aflase tot de la Costigan că proprietatea lui Kulley era înţesată cu celule fotoelectrice şi camere de luat vederi legate de

postul de pază. Zări brusc obiectivul uneia dintre ele, datorită unui reflex luminos, după care descoperi şi fasciculul subţirel al unei celule fotoelectrice, la vreo douăzeci de metri de el.

Frost descrise un arc de cerc, fu nevoit să treacă târându-se pe sub alt fascicul de lumină, devenit brusc vizibil datorită unei insecte ale cărei aripi iradiară câteva fracţiuni de secundă.

Recapitulând în gând conformaţia locului, după fotografiile aeriene care îi fuseseră arătate, Mercenarul o porni spre postul de gardă. Cam la cincisprezece metri se opri şi trase cu urechea. Auzi paşi care veneau spre el. Nu mai putea să dea înapoi.

Strânse între degete mânerul revolverului KG 99 şi înaintă cu un pas calm. Văzu silueta unui bărbat. Tipul se apropia liniştit de el. Frost, fără să grăbească pasul, îşi căută cu calm pumnalul. Dacă celălalt se alarma, apăsa pe trăgaci. Dacă nu, arma albă era preferabilă. Mila era un sentiment de care trebuia să faci abstracţie în acest gen de acţiuni.

Gardianul ajunse în dreptul lui fără să bănuiască nimic, atât de natural era comportamentul lui Frost. Omul era probabil convins că sistemul de protecţie nu permitea nici unui străin să vină din direcţia aceea.

În ultimul moment, Frost se aruncă asupra lui, îi astupă gura cu mâna stângă şi îi înfipse cuţitul la baza gâtului. Lama intră adânc şi tăie carotida şi traheea. Omul fu scuturat de un spasm nervos, apoi deveni moale. Mercenarul îl lăsă uşurel să alunece pe pământ, apoi îl târî de picioare în spatele unui boschet.

Porni mai departe pe aleea care ducea la postul de pază. Acum intra în lumină, iar aceeaşi figură ar fi fost greu de repetat. Îşi făcu apariţia alt gardian. Frost nu ezită. Ridică revolverul şi apăsă pe trăgaci. Trei detunături puternice rupseră liniştea nopţii, la fel de puternice ca nişte lovituri de gong într-o catedrală. Silueta se arcui, apoi se îndoi şi căzu la pământ. Frost porni în pas alergător.

Când sosi în faţa uşii, dădu nas în nas cu doi paznici care încercau să iasă amândoi odată şi se încurcau unul pe altul în prag. Îi seceră cu o rafală şi se roti în loc ghicind o prezenţă în spatele lui. Ultimele două gloanţe ale armei îl opriră pe individ din elan şi chiulasa lovi în gol în momentul în care soseau întăriri. Patru ţipi veneau în fugă trăgând în direcţia lui. Se rostogoli pe pământ, îndepărtându-se rapid de axa mortală şi se adăposti

după colţul postului de pază pentru a-şi încărca arma. Apoi plonjă brusc în teren deschis, trăgând o rafală lungă şi transformându-i în cadavre pe noii sosiţi.

Frost se ridică şi rămase câteva clipe la pândă. Nu mai mişca nimic. Intră în clădire. Străbătu un culoar, deschise brusc câteva uşi şi nu descoperi decât încăperi goale. Recunoscu în trecere biroul în care îl „primise" Kulley.

Amintire sinistră!

Vizită etajul fără să descopere nimic interesant şi se întoarse în final la postul de pază. Aici se aflau monitoarele de supraveghere. Se mai găsea acolo şi o mobilă mare tip birou, pe care tocmai începuse să o scotocească în momentul în care auzi un zgomot de elicopter. Venea FBI-ul... Costigan avea să fie decepţionat!

Frost trase câteva gloanţe într-un sertar încuiat, îl deschise, şi tresări violent când văzu ce se afla înăuntru.

Puse pistolul-mitralieră pe birou şi scoase din sertarul forţat un toc de piele conţinând un revolver Model 60 *Chief Special Inox.* Răsuci butoiaşul şi văzu că arma era încărcată complet. În fundul sertarului mai găsi un toc de piele în care se afla un revolver mare de calibru 45. Nu fuseseră folosite decât două cartuşe.

— La dracu! zise el printre dinţi.

O'Hara era în mâinile lui Kulley. Iar agentul federal nu era genul de om care să se lase dezarmat chiar atât de uşor.

*

* *

Când Cummins şi Costigan intrară în încăpere, precedaţi de doi oameni înarmaţi, îl găsiră pe Frost bătând nervos cu degetele pe birou. Mercenarul fuma o ţigară Camel.

— S-ar zice că toţi şobolanii au părăsit corabia, domnilor! zise el.

Costigan îl întrebă:

— Nimeni, în afară de paznici?

— Nimeni! Asta era supravegherea noastră?

— Probabil că au şters-o înainte...

— Aiurea!

Cummins se apropie de birou. Zise cu un ton admirativ:

— Acţiunea ta a fost perfectă, şi te-ai încadrat perfect în timp. Nu putem face nimic pentru că am sosit prea târziu... Asta sunt

armele lui Mike, nu-i aşa?

— Mda.

Cummins întinse mâna.

— Le iau, zise el.

— Nici vorbă, răspunse Frost. Eu le iau. Dacă Mike mai este încă în viaţă, va avea nevoie de ele când îl voi găsi.

CAPITOLUL XVII

— Nu-mi ascundeţi nimic, zise Frost privindu-i încruntat pe Cummins şi Costigan. Vreau precizări.

Mercenarul stătea într-un fotoliu mare de piele din biroul lui Cummins, cu picioarele pe o măsuţă şi cu un pahar de whisky în mână.

— Spuneţi-mi totul despre ultimul vostru eşec. Cine e ultimul tip răpit?

Profesorul Erwin Snell, un microbiolog, răspunse Cummins.

Frost aprinse o ţigară Camel, suflă un nor de fum spre tavan şi surprinse privirea pe care omul de la FBI i-o aruncă lui Costigan.

— Mă întreb ce caută un microbiolog între agricultori…

— Agronomi, nu agricultori, îl corectă Costigan. Cunoşti ceva despre armele atomice?

— Nu mare lucru! Dar nu le îndrăgesc prea tare.

— Puţini le îndrăgesc. Dar problema trebuie să se pună în termeni strategici şi nu în termeni afectivi. Cum să-l striveşti pe inamic în caz de necesitate? Şi cum să faci să nu distrugi întreaga planetă sau s-o expui câtorva mii de ipoteze funeste imaginate în caz de conflict nuclear?

— Habar n-am. Nu e meseria mea. Eu, în afară de acţiunea individuală…

— Războiul bacteriologic. Dar limitat la cămara inamicului.

— Pregătiţi o porcărie ca să distrugeţi recoltele sovieticilor?

— Un microorganism. Când este eliberat într-o anumită zonă – să luăm drept exemplu o zonă agricolă a Uniunii Sovietice –, el se întinde ca un incendiu în pădure. Dar în cursul evoluţiei, microorganismul suferă mutaţii care, în timp de zece zile, îl transformă într-un organism steril, total inofensiv. Deci, dacă îl duci în Rusia, s-a zis cu recolta anului ăsta! Dar până când să ajungă în Europa Occidentală, drăcia se transformă într-un mic microb lipsit de pericol, care nu poate să se mai reproducă şi dispare singur. Într-un cuvânt, arma perfectă. Curată şi eficace.

— De aceea nu l-aţi pus pe O'Hara să îl supravegheze pe Kulley. Voiaţi să-l lăsaţi liber? Ca să-l folosiţi mai târziu?

— Începi să înţelegi. De vreme ce ruşii puseseră mana pe o parte din echipa noastră de agronomi, probabil că ştiau ceea ce urmărim. Deci trebuia neapărat să-i împiedicăm să ajungă la microbiolog, la profesorul Snell. În acest moment l-am infiltrat pe omul nostru – cel care ar fi trebuit să orienteze cercetările într-un sens greşit – Ronald Paulson.

Frost bău o gură de whisky, trase un fum din ţigară şi tuşi uşor.

— Cu alte cuvinte, e o operaţiune de intoxicare. Spuneţi-mi ceva despre Snell.

— Tipul a beneficiat de o gardă aproape la fel de eficace ca aceea a preşedintelui, începu Cummins cu un aer stingherit.

— Toată lumea ştie la ce poate să ducă asta, zise ironic Frost. Dacă rusnacii totuşi l-au răpit, asta înseamnă că garda voastră nu era chiar atât de infailibilă.

— Am avut necazuri. Fata lui Snell e dansatoare, iar tatăl ei a înşelat escorta ca să se ducă să vadă spectacolul. A crezut probabil că ducându-se astfel însoţit, îi va dăuna fiicei sale, sau ceva de genul ăsta. Fapt e că a fost răpit când s-a dus la toaletă.

Frost îşi reţinu un zâmbet în timp ce Cummins preciza:

— Credem că Kulley dispune de un mijloc secret de a părăsi ţara şi că va fugi împreună cu prizonierii săi: Paulson şi O'Hara, dacă acesta mai e în viaţă.

— V-ar aranja foarte tare să fie mort!

— Căpitane Frost! zise indignat funcţionarul de la Biroul Federal.

— Ştiu că sarcasmele mele nu-ţi plac, Cummins, dar nu sunt deloc într-o dispoziţie bună, şi trebuie să mă descarc pe cineva.

— Sunt mişcat de prietenia care te leagă de O'Hara iar CIA îţi mulţumeşte pentru ajutorul pe care ni-l dai…

— Mă plătiţi, nu?

Cummins se ridica, stacojiu la faţă şi cu pumnii strânşi.

— Dumnezeule! izbucni el. Ce-ţi închipui? Şi eu aş vrea ca O'Hara să scape!

— Mda… ce plan aveţi?

Cummins se calmă şi zise:

— Discursurile au constituit totdeauna cheia operaţiunilor lui Kulley. De aceea am analizat conţinutul ultimei apariţii la

televiziune. Am reuşit să descoperim codul. Cam târziu, e adevărat, dar acum îl avem.

Se scotoci prin buzunare, scoase un carneţel şi îl răsfoi. Apoi continuă:

— Chema la o adunare cu ocazia…

Se întrerupse văzând că se deschide uşa.

Bess îşi făcu apariţia însoţită de un agent în uniformă.

— Domnişoară Stallman! se miră Costigan.

Frost interveni.

— I-am cerut să vină. Vreau să urmărească în continuare cazul.

Tânăra femeie îi salută pe cei doi şi se instală într-un fotoliu liber în timp ce poliţistul în uniformă se retrăgea.

Cummins reluă de unde se întrerupsese:

— În ultima predică, există aluzii repetate la Paşte. Ce legătură poate să aibă asta cu cultul Satanei?

Bess, zise Frost, tu ai lucrat cu Mary la însemnările lui Wells. Asta nu-ţi spune nimic?

— Aluzii repetate la Paşte! Nu-mi dau seama.

— Este singura problemă necunoscută, insistă Cummins. Dar e foarte importantă.

— Aş putea să vă vorbesc despre celebrarea Paştelui la evrei, despre origini, dar legătura cu satanismul, zău că nu o văd… zise Bess gânditoare.

Tânăra femeie se ridică şi se duse la fereastră. Se uită îndelung afară. Tăcerea din birou dura câteva minute. Apoi Bess se întoarse brusc şi se uită fix la Frost.

— Luna plină! murmură ea. Paștele este celebrat când e lună plină!

— Lună plină? repetă Costigan cu un aer uluit.

Frost se uită la ceas. Era nouă şi un sfert seara.

— La miezul nopţii e lună plină, zise el. O şterg în noaptea asta exact peste o sută şaizeci şi cinci de minute. Domnilor, cred că ar fi timpul să ne mişcăm fundul…

CAPITOLUL XVIII

Luaseră în calcul toate ipotezele ca, prin eliminare, să ajungă în cele din urmă sa vadă foarte clar problema. Frost, Bess, Cummins şi Costigan căzuseră de data asta de acord. Din moment ce luna plină făcea parte din condiţiile puse, ceremonia trebuia să aibă loc în aer liber, într-o zonă împădurită, ferită de ochi indiscreţi, dar destul de degajată ca să permită aterizarea unui mic avion.

Acum toate piesele jocului de puzzle îşi găsiseră locul. Mai rămânea de precizat punctul de adunare aflat într-o zonă relativ importantă din Georgia de Nord.

Cummins sună la şeful brigăzii de luptă împotriva incendiilor de pădure şi îi ceru o situaţie detaliată a urmelor de foc găsite în regiunea respectivă în ultimii doi ani. Trezit din somn, omul se întrebase la început dacă nu cumva Cummins căzuse în cap. A fost nevoie să fie convins repede că nu era o glumă şi că şeful biroului local al FBI-ului era întreg la minte.

După aceea, cu ajutorul poliţiei statului, au întocmit o hartă a regiunilor unde se presupunea că au avut loc sacrificii rituale.

Datorită acestor informaţii, Frost, Cummins şi Costigan delimitaseră o zonă geografică precisă.

Omul de la FBI puse receptorul în furcă.

— Am cerut să se facă o recunoaştere de urgenţă de către Air Force, preciză el, lângă frontiera cu Carolina.

Se uită la ceas şi zise:

— Mai avem exact o suta treizeci de minute pentru a descoperi locul exact şi a ajunge acolo. Nu vreau să fiu pesimist, dar am impresia că timpul ne cam strânge de gât.

Frost se afla în picioare şi studia harta.

— Avionul e gata? întrebă el cu calm.

— E la aeroport. Vor încălzi motoarele imediat ce le voi transmite ordinul. Un elicopter te aşteaptă ca să te ducă acolo.

Mercenarul puse jos harta, puse pe umăr cureaua pistolului

mitralieră şi se întoarse spre Cummins.

— Atunci dă ordin să pună moriştile în mişcare. Plec imediat. În timpul ăsta, continuaţi să lucraţi la eliminarea ipotezelor. Mă sunaţi la bordul avionului ca să-mi spuneţi la ce rezultat aţi ajuns. Cum dau de foc, sar.

Costigan îi întinse lui Frost un obiect de mărimea unui ruj de buze.

— Ia asta. Trebuie să apeşi pe butonul acesta mic. Nu-l activa decât în ultima clipă, bateria nu ţine decât cinci minute.

Mercenarul învârti tubul între degete şi zâmbi.

— Ce mai e şi asta? Un super emiţător-receptor pentru James Bond?

— Doar un aparat de reperaj, precizează Costigan. Un fel de baliză radio pentru localizarea ta. Emite un semnal în UHF.

— Atunci, conchise Mercenarul, când primiţi semnalul, veniţi cât puteţi de repede.

— Vom porni cu elicopterele imediat ce pilotul avionului ne va anunţa că vei sări.

Frost deschise uşa, apoi se întoarse spre Bess. Tânăra femeie se uita ţintă la el. Mercenarul se strădui să zâmbească.

— Voi fi atent, promit!

Şi închise uşa în spatele lui. Când ajunse pe culoar, Frost auzi zgomotul elicopterului care îl aştepta afară.

*

* *

Mai erau opt minute până la miezul nopţii. Pilotul avionului ridică degetul ca sa dea semnalul. Frost întoarse capul spre el şi mormăi:

— *So long, chap!*

— Mult noroc!

Frost trase uşa într-o parte şi făcu un pas înainte. Vântul făcea să trepideze aripa. Ridică privirea spre cer. Era lună plină.

Mercenarul îşi luă elan şi se aruncă în gol, depărtând mâinile şi picioarele ca să se stabilizeze. Aruncă o privire la altimetru. Cobora cu repeziciune spre zona de aterizare fixată. Când acul altimetrului îi indică altitudinea minimă prevăzută, trase de mânerul paraşutei de pe spate... Urmă şocul deschiderii paraşutei, o imensă cupolă de mătase neagră deasupra capului său. Neagră ca şi combinezonul, cizmele şi casca.

Trase cu putere de suspante, luptând împotriva vântului care îl împingea într-o direcţie proastă. Trebuia să se îndepărteze de micile focuri reperate din avion şi să evite copacii de la marginea luminişului...

Zece scunde, cinci... una.

Picioarele lui Frost intrară în contact cu solul. Se rostogoli, se ridică imediat ca să alerge în sensul în care îl târa paraşuta umflată de vânt, aducând la el progresiv suspantele pentru a menţine cupola la nivelul solului şi ca s-o împiedice să-l târască după ea. Apoi plie sumar paraşuta, puse câteva pietre peste ea şi scoase mica busolă luminiscentă.

Se orientă, puse pistolul-mitralieră la şold, îşi încărcă revolverul High Power şi îl puse la loc în tocul de piele. Apoi se pierdu printre copaci.

Zece minute după miezul nopţii. Avea să piardă începutul ceremoniei.

În ultimele minute dinaintea asaltului, Frost examinase cu mare atenţie luminiţele aliniate de pe sol, care nu puteau să fie decât torţe aşezate geometric pentru a forma o balizare. Lassiter Kulley şi Vocienkov se foloseau de ritual pentru a semnaliza o pistă de aterizare improvizată... Pentru avionul care avea să vină să-i încarce pe Paulson, Snell şi Mike... dacă acesta din urmă mai era încă în viaţă.

După ce traversă o zonă cu copaci, Mercenarul ajunse la marginea unui luminiş. Acolo descoperi spectacolul la care se aştepta: o dansatore goală cu corpul vopsit în negru şi alb se agita în mijlocul unor fideli cu glugi. Nu se vedea niciun altar pe estradă, ci doar o simplă piatră plată şi foarte lată, care probabil că fusese adusă foarte recent, întrucât se puteau zări foarte bine urmele lăsate pe solul ierbos. Pe piatră nu se afla nicio victimă.

Dansatoarea vopsită se urcă pe piatră. Se lungi pe ea cu braţele în cruce şi în mâini îi fură puse lumânări negre, aprinse de la o torţă. Un cerc mare de adoratori înconjura piatra expiatoare şi focul care ardea alături.

Frost urcă într-un copac şi se aşeză pe o creangă groasă ca să scruteze terenul din faţă. Unde era Tillman-Vocienkov? Trebuie să-l repereze înainte de a declanşa emiţătorul primit de la Costigan. Poate că trebuia să aştepte avionul care avea să aterizeze acolo.

Deodată răsună un cântec puternic. Era o adunătură cumplită de obscenităţi. Apoi începu ceremonia propriu-zisă. La marginea luminişului apăru un om în veşminte albe care înainta cu un pas şovăitor, susţinut de alţi doi oameni îmbrăcaţi în veşminte negre.

Era adusă viitoarea victimă. Era o femeie cu un păr blond şi lung care îi cădea pe umeri. Virgina? Părea foarte plăpândă.

Cele două personaje o duseră spre altarul viu format de corpul femeii vopsite. Flăcările lumânărilor dansau în bătaia vântului. Cei doi bărbaţi traseră veşmântul alb de pe victimă şi îl aruncară în foc. Victima era goală. Dar nu era o femeie, ci mai curând o fată foarte tânără. După mărimea sânilor, Frost nu-i dădea mai mult de treisprezece ani; iar după mişcări se vedea bine că fusese drogată.

Fata fu culcată pe piatră, între picioarele desfăcute ale femeii vopsite, cu capul pe pântecele acesteia.

în momentul acela, croindu-şi drum prin cercul adepţilor, apărură Marele Preot şi Kulley. Amândoi îşi îmbrăcaseră capele extravagante.

Se făcu tăcere, în timp ce Lassiter Kulley luă pumnalul întins de un participant. Avea faţa transfiguratã. Frost înţelese ce vruseseră să spună Cummins şi Costigan când afirmaseră că devenise un psihopat practicând întruna cultul satanic. La început, ocupaţiile lui oculte nu erau decât un pretext, apoi ele deveniseră mai puternice decât motivaţiile de bază, în aşa măsură, încât amestecase fără un discernământ real spionajul cu vrăjitoria.

Kelly ridică pumnalul şi pronunţă cu o voce puternică:

— Această fecioară va muri, oferind Satanei ceea ce nicio fiinţă nu a obţinut încă de la ea! Virginitatea ei!

Asistenţa fremătă. Kulley continuă:

— Această virginitate pe care o voi lua, în numele Satanei, Stăpânul nostru al tuturor!

Fu un adevărat semnal. Participanţii porniră într-un dans dezlănţuit. Începea partea de orgie a ceremoniei. Bărbaţi şi femei în pielea goală se acuplau străduindu-se să continue să danseze. Lângă foc, un haidamac sodomiza o blondină care se extazia murmurând orori.

„Frumoasă performanţă!” zise Frost în gândul lui lăsându-se să alunece de-a lungul triunghiului.

Încă nu venise momentul intervenţiei, dar nu putea să-i lase să asasineze o adolescentă nevinovată. Îi reperă pe cei doi oameni care o însoţiseră, şi care ocupau acum o poziţie ceva mai retrasă, contemplând nemişcaţi spectacolul.

Frost se îndreptă spre cel mai apropiat. Tipul părea hipnotizat de dansul ritual. Mercenarul se opri chiar în spatele lui, apoi îi trecu repede după gât cureaua pistolului mitralieră şi trase cu putere. Omul se moleşi ca o marionetă căreia îi dai drumul la sfori.

Frost îl săltă în spinare, auzind cum îi pârâie vertebrele cervicale. Îl întinse într-un tufiş şi se îmbrăcă cu haina lui lungă. Veşmântul îi cădea până la genunchi, ascunzându-i pistolul-mitralieră. Revolverul din mâna dreaptă era ascuns în mânecă. Iar gluga îi ascundea suficient de mult faţa.

Mercenarul se apropie liniştit de cel de al doilea tip şi se postă în spatele lui.

Lassiter Kulley mânjea pântecele adolescentei cu sângele de ţap de pe pumnal. Frost îl lovi pe tipul din faţa lui cu mânerul revolverului în creştetul capului, şi omul se prăbuşi în iarbă fără nici cel mai mic geamăt. Frost îl târî în tufişul în care zăcea colegul lui. După aceea observă cu atenţie scena, înregistrând cu rapiditate situaţia.

Vreo zece maşini erau parcate la o depărtare de aproximativ patru sute de metri. Locuitorii din Georgia erau bine cunoscuţi pentru obiceiul de a-şi lăsa mereu cheile în contact. Frost zâmbi. Numai Kulley, Marele Preot şi cele două santinele ar fi putut să aibă cheile la ei, ceilalţi fiind goi-puşcă. Ar fi putut s-o ia pe puştoaică cu forţa, să profite de confuzia creată şi să fugă cu o maşină după ce ar fi tras în cauciucurile celorlalte.

Nu era foarte simplu, dar nici imposibil. Apoi ar fi venit după Mike şi după ceilalţi. Dar unde puteau să fie ceilalţi? Ar fi avut timp să se întoarcă?

Kulley ridică pumnalul. Frost nu ezită şi făcu un pas înainte.

În acelaşi moment, Mercenarul văzu trei tipi în veşminte negre, ieşind din zona împădurită şi îndreptându-se spre pista de aterizare improvizată. Alţi trei oameni mergeau înaintea lor, cu mâinile legate la spate. Frost recunoscu imediat silueta lui Mike O’Hara. Trăia!

Unul dintre cei trei oameni cu cagule era probabil Tillman. Era

sigur de asta. Mâna i se crispă pe mânerul revolverului.

Mercenarul zări luminile de aterizare ale unui avion care se apropia zburând la mică altitudine. Ştia ce avea să se întâmple. După ce avionul va ateriza, Kulley va ucide fata, spre marea plăcere a discipolilor, apoi va profita de transa lor extatică ca s-o şteargă fără să se facă remarcat. Timpul avea probabil o importanţă decisivă.

Privi din nou la grupul celor care se îndreptau spre pistă, apoi la luminile avionului, apoi la pumnalul care lucea deasupra corpului fetei, mânjit acum cu sânge de ţap.

Frost îl văzu în momentul acela pe O'Hara lovindu-l puternic cu piciorul pe unul dintre cei trei deghizaţi care se apropiase prea mult de el. Tipul lovit căzu în faţă. Mike o rupse la fugă, urmat imediat de unul dintre ceilalţi doi prizonieri. Cu siguranţă că era Paulson! Al treilea ezită două secunde, apoi întinse piciorul înainte când unul dintre oamenii în negru pornea în urmărirea fugarilor. Piedica fu o adevărată reuşită. Tipul căzu cu picioarele în sus. Snell o porni şi el la fugă în urma tovarăşilor săi. Totul nu durase mai mult de trei secunde.

Frost îşi smulse veşmântul de pe el şi se repezi spre altar răcnind:

— Kulley!

Maestrul întoarse capul în direcţia lui. Zâmbea tâmp ca în extaz. Frost se opri o clipă; din fugă, ţinti şi apăsă de trei ori pe trăgaciul revolverului. Zâmbetul lui Kulley dispăru. Capul lui se transformă într-un terci sângerând.

Mercenarul se năpusti spre locul sacrificiului şi puse ţeava armei la tâmpla femeii care făcea pe altarul viu. Altarul viu încetă să mai existe. O apucă pe adolescentă şi o împinse în faţa lui obligând-o să alerge spre pădure.

Câţiva fanatici se repeziră spre Mercenar agitându-şi cuţitele. Trase din nou, secerându-i pe cei care ajunseseră prea aproape de el.

O împinse pe fată între copaci, puse revolverul în tocul de piele şi îndreptă pistolul-mitralieră spre luminiş. O'Hara alerga urmat de ceilalţi doi. Unul venea foarte aproape în urma lui, celălalt se mişca parcă mai greu, poticnindu-se aproape la fiecare pas. Unul dintre gardieni îşi suflecase fustanelele şi pornise în fuga după ei.

— Mike! răcni Frost. Aici, Mike!

O’Hara schimbă direcţia şi se îndreptă spre el.

Între timp avionul aterizase şi acum vira ca să ajungă cu faţa în direcţia vântului, gata de decolare. Răsunară câteva împuşcături. Frost zări pe unul dintre gardieni ridicându-se şi trăgând după fugari. Tipul pusese un genunchi în pământ şi îşi sprijinea arma de braţul îndoit. Distanţa era de aproape şaptezeci şi cinci de metri. Mercenarul se sprijini cu spatele de un copac şi trase. Al treilea glonţ nimeri în plin.

Haita dezlănţuită pornise în urmărirea celor trei fugari şi câştiga teren. Prizonierii erau stingheriţi de mâinile legate la spate. Deodată, ultimul căzu la pământ. Omul de la FBI se opri auzindu-i strigătul disperat.

— La pământ, Mike! strigă Frost. Paulson, la pământ!

Cei doi se aruncară la pământ şi Frost trase. Vreo şase fanatici se prăbuşiră, ceilalţi dădură înapoi, împrăştiindu-se în luminiş, ca nişte cai cuprinşi de panică.

Cei trei fugari se ridicară şi ajunseră în locul unde îi aştepta Mercenarul, care le acoperea fuga. Fata se prăbuşise la poalele copacului.

— Dă-mi mâinile, poliţaiule! zise Frost scoţând pumnalul. Mercenarul tăie legăturile lui O’Hara şi îi puse revolverul în mână.

— Foloseşte-ţi puşcociul! adăugă el.

— Hank...

O’Hara îşi trăgea sufletul. Frost tăia legăturile lui Paulson. Îi tăie vorba:

— Mulţumirile mai târziu!

Apoi îl eliberă şi pe Snell.

— Nu asta... bâigui O’Hara. Nenorocitul tău de... Tillman... Vocienkov... E aici...

— Unde? strigă Frost.

Omul de la FBI întinse mâna spre cele două siluete care alergau spre avion.

— OK. Ocupă-te de fată. E în stare de soc.

Îi aruncă raniţa cu muniţii şi grenade şi o luă la fugă. Abia atunci îşi aminti de micul emiţător primit de la Costigan. În timp ce alerga, îl scoase din buzunar şi îl activă.

Văzu avionul la trei sute de metri în faţa lui. Începu să alerge din ce în ce mai repede.

— Vocienkov! răcni el.

Strigătul îi arse gâtul şi plămânii ca o şarjă de plumb topit. Trase o rafală, după care pistolul-mitralieră amuţi, rămas fără muniţii. Îl împinse în spate şi scoase revolverul. Probabil că încă mai avea câteva cartuşe. Aparatul începuse să se pună în mişcare, încetişor, zdruncinându-se pe terenul inegal al luminişului. Unul dintre cei doi reuşise să ajungă la el. Frost trase de trei ori dar nu-l nimeri. Ratase ţinta şi prăpădise cartuşele. Revolverul rămăsese şi el fără muniţii.

Frost înjură printre dinţi, luă din nou pistolul-mitralieră şi îi schimbă încărcătorul.

— Vocienkov, pui de căţea!

Tillman-Vocienkov ajunsese la avion şi se agăţase de o treaptă încercând să deschidă uşa. Mercenarul trase o rafală care trasă o linie punctată pe fuzelaj. Dar avionul lua viteză, iar sovieticul se străduia cu înverşunare să deschidă uşa.

Frost o luă la fugă paralel cu avionul. Trase o nouă rafală în carlingă. Întinse mâna liberă ca să-l prindă de haine pe Vocienkov. Acesta se întoarse încercând să se elibereze, şi de data asta Frost îl văzu clar la faţă. Era într-adevăr el. Ticălosul care îl asasinase pe comandantul Yates…

Aparatul făcu o întoarcere bruscă. Probabil că un glonţ atinsese una din comenzi. Vocienkov dădu drumul la mână, se prăbuşi la pământ şi încercă să se ridice ca să fugă. Dar Frost îl apucă repede de guler şi îl lovi violent cu pumnul în maxilar, expediindu-l în spate… Spre elice.

Nu se auzi niciun ţipăt, doar un zgomot cumplit de corp ciopârţit. Sânge şi bucăţi mici de carne fură împroşcate în vânt de elice, stropindu-l pe Frost şi toată partea din faţă a cockpitului. Fragmente de oase loviră fuselajul.

Mercenarul ţinti cu calm habitaclul, apoi apăsă pe trăgaci, îl văzu pe pilot căzând peste tabloul de comandă. Micul avion care tocmai părăsise solul veni cu botul în jos. Urmă un pârâit enorm. Apoi o flacără gigantică ţâşni din motor, urmată aproape imediat de o explozie care săltă de la pământ micul aparat.

Frost se aruncă la pământ, apoi se ridică, făcu câţiva paşi în spate ca să scape de dogoarea focului. Se pipăi curios. De data asta era neatins!

— Frost!

O’Hara se apropia în pas alergător. În acelaşi moment se auzi

zgomotul caracteristic de elicopter. FBI-ul venea precum carabinierii!

— N-ai păţit nimic, Mike?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine. L-ai ras pe ticălos?

— Mda. A primit o lovitură în cap... O lovitură de elice. Nu mai are cap.

— Auzi, Frost...

— Mda?

— Mulţumesc.

— Vai, dragă prietene, se poate! A fost o adevărată plăcere!

Din elicoptere se auziră câteva rafale. Se trăgea de sus pentru degajarea terenului. Frosţ se gândi un moment la comandantul Yates. „Mi-a trebuit ceva timp, dar până la urmă te-am răzbunat, comandante.”

Ridică privirea spre cer şi-i spuse lui Mike:

— O noapte grozavă! Ce-ar fi s-o terminăm golind o sticlă de băuturică?

— N-aş putea să te refuz!

Frost îşi puse între buze o ţigară puţin cam strâmbă, o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo, şi se gândi la Bess văzând flacăra care nu mai scotea fum.

Bess!! îl aştepta. Mercenarul îl luă de umeri pe Mike.

— Haide. Sticla o bem acasă.